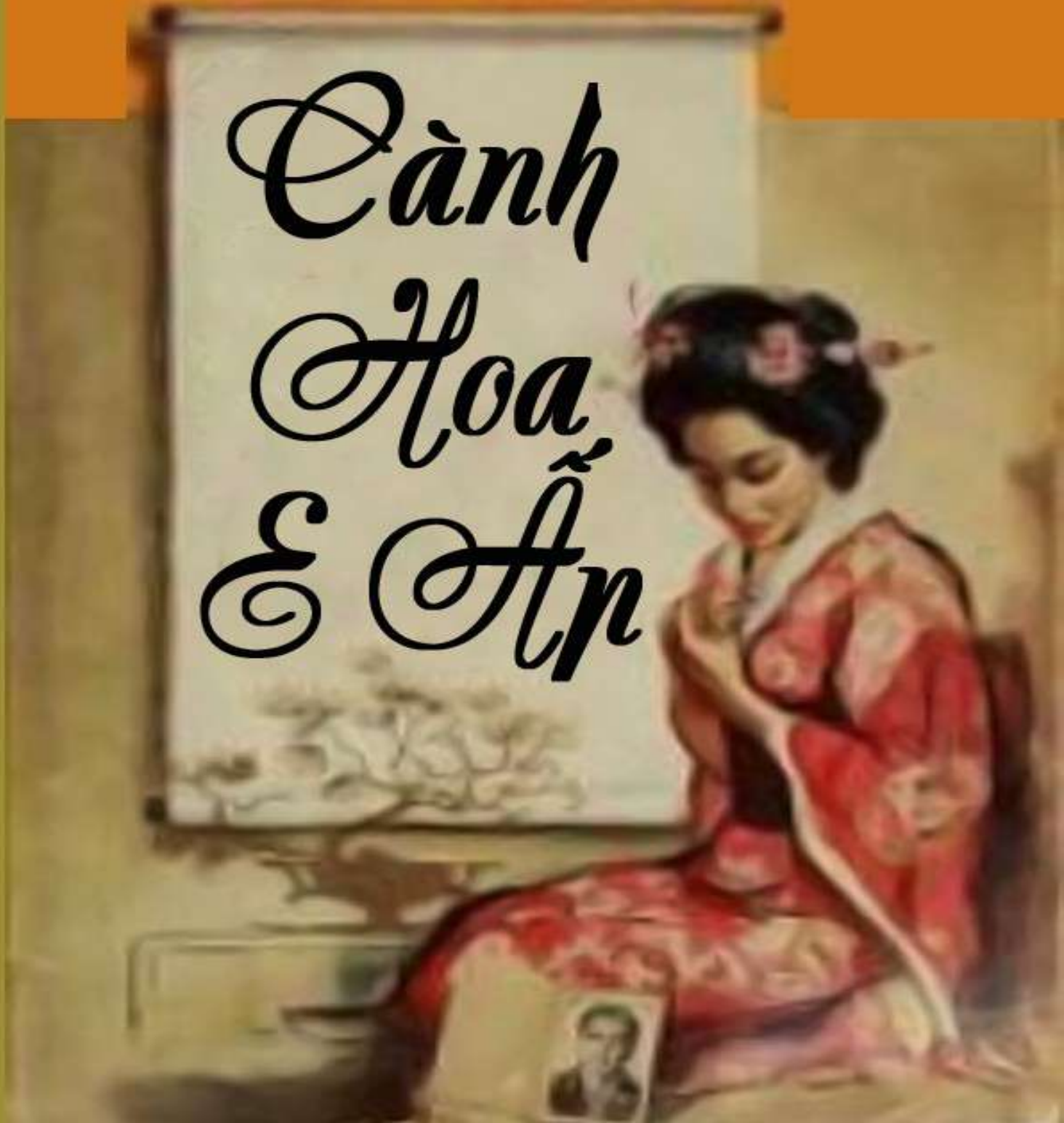


Pearl S. BUCK

Cảnh Hoa, & Ấp



CÀNH HOA E ẤP

Tác giả: **Pearl S. Buck**

Dịch giả: **Vũ Minh Thiều**

Nguyên tác: **The Hidden Flower**

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 1996

Nguồn: **Vnthuquan.vn**

Biên tập: **VC**

Tạo bìa: **inno14**

Tạo ebook: **tna**



LỜI TỰA

Nữ sĩ Pearl Buck đứng vào văn đàn các đại văn hào. Cuốn tiểu thuyết đầu của bà “Đất lành”, xuất bản năm 1931 được dịch ra nhiều thứ tiếng, đưa lên màn ảnh và được cả thế giới hoan nghênh. Nếu quyển sách này đem lại cho tác giả giải Pulitzer, thì cũng vì tác phẩm này, Pearl Buck là nhà văn Mỹ đầu tiên được giải Nobel văn chương năm 1938.

Phần lớn các tiểu thuyết của bà, viết tiếp sau Gió đông Gió tây, Người mẹ, Người yêu nước, Lá thư Bắc Kinh, Cánh hoa e ấp, đều bắt nguồn từ cảm hứng ở kinh nghiệm sâu rộng của bà về Á châu.

Vốn là con gái một vị mục sư Cơ đốc giáo, nữ sĩ Pearl Buck khôn lớn ở Tchen Kiang trên bờ Dương Tử Giang và học tiếng Trung Hoa, trước khi biết tiếng Anh. Sau bốn năm học ở Virginia, quê hương của nữ sĩ, bà trở lại Trung Hoa và lấy chồng. Ở đây bà dạy tiếng Anh trong nhiều trường, và dạy dỗ các con. Trong cuộc đời đầy biến động của bà, có khi bà là người đàn bà da trắng độc nhất trong những thành phố bị giặc cướp tấn công hoặc tàn phá vì đói kém.

Pearl Buck đi bước sau, lấy nhà xuất bản R. Walsh, người xuất bản những tác phẩm của bà. Bà đã từng sống trong một trang trại, trại ở Pennsylvania, mà bà vẫn tiếp tục viết. Bà có hai con gái và bốn người con nuôi.

Trong những tác phẩm của bà về sau đây phải kể:

Nữ hoàng Trung Hoa, Một mối tình bền lâu, Cuộc phiêu lưu vĩ đại, Bạn có phải là chủ nhân của bình minh, Những tiếng nói trong nhà, Người vợ tức giận, Tôi không bao giờ quên, Một ngôi sao nào đó, Đất Cao Ly.

• Phê bình của tạp chí Revue Des Deux Mondes về Cánh Hoa E Ấp:

“Ai giống nhau thường hợp nhau” ngôn ngữ Tây phương có nói thế. Nhưng người ta có thể quên được câu này để kết hôn ngoài giới của mình, ngoài xứ sở về nòi giống của mình không? Hoặc không hề đến một mối

tình đắm thắm, phải lưu ý đến nói của tri năng? Hoặc cuối cùng, tình yêu khác mạnh để vượt tất cả những trở ngại ngăn cách hai người khác nhau?

Đó là đề tài khó khăn và đau thương của cuốn tiểu thuyết này của Pearl Buck. Ở Kyoto, dưới thời bị chiếm đóng, một thiếu nữ Nhật xinh đẹp gặp một sĩ quan Mỹ và nhận lời kết hôn với chàng. Từ đó, hai gia đình ra sức chống lại cuộc hôn nhân này. Tôn giáo, màu da, những truyền thống ngàn xưa và biết bao yếu tố đã xen lẫn trong cuộc tranh luận đau thương này mà tình yêu cố bám víu vào để khỏi bị chìm ngập.

Với sự hiểu biết sâu xa về Đông phương và tâm linh người Nhật, về tâm lý của dân tộc Mỹ và tình cảm đặc biệt của người Mẹ, Pearl Buck đã viết tác phẩm Cánh hoa e ấp, một trong những tác phẩm nổi trội nhất của bà. Giá trị của tác phẩm là trình bày cho độc giả biết một vấn đề điên đảo mà sự tiến triển của thế giới này sinh ra hàng ngày.

PHẦN MỘT

Khu vườn chìm đắm trong cảnh yên tĩnh và tiếng sóng vỗ đều đều và êm dịu của thác nước đập tắt tiếng vang của những bước đi ở bên ngoài. Mặc dù cảnh có vẻ tự nhiên ở trong những bức tường nhưng tất cả đều có dụng tâm, kể cả sự yên lặng nữa. Về phía đường phố, những ống âm giấu khéo léo trong các tảng đá, dẫn nước lên trên cao và nước chảy tựa tiếng thì thầm của dòng suối chảy ở dốc một ngọn đồi xuống. Một mô đất một phần có bao phủ, dựa vào bức tường đá rập theo hình dáng hùng vĩ của sườn một chóp núi ở miền phụ cận thành phố. Nước tuôn xuống như thác trên những tảng đá chồng lên nhau và chảy vào một thủy bàn, đáy trong suốt, đặt ở dưới bóng ba cây thông lớn, thân cây xoắn vặn lại vì lâu năm và nhìn từ xa người ta có cảm tưởng đây là một góc rừng nhỏ.

Phía Bắc khu vườn, ngôi nhà rộng, kiến trúc theo kiểu đặc biệt Nhật, biến dạng dưới một mái thấp, góc nhà như sa xuống, và được những bụi tre mà cành lá, như bức rèm phủ lên những bức tường cỏ ép lưới mắt cáo phủ dày làm dịu bớt đi. Sườn nhà bằng gỗ, còn nguyên vẹn sơn, và lâu ngày biến thành màu xám bạc. Những lùm cây Đỗ quyên hoa nở từng bùng, lóng lánh trên nền xám êm dịu của gỗ.

Lúc này vào buổi trưa, bác sĩ Sotan Sakai ngẩng đầu lên và đắm đuối nhìn thừa vườn mà mùa xuân phô bày cảnh sắc tuyệt đẹp. Ông đặt bút máy xuống và rời chiếc chiếu, kiêu hãnh một chút ở trong thân tâm là cảm thấy chân mình không cứng nhắc tí nào. Khi ở Mỹ về, nơi mà ông đã trải qua tuổi niên thiếu ở đấy, ông phải mất nhiều năm mới thích ứng được với những phong tục của quê hương. Thoạt đầu ông không thể ngồi viết hàng giờ, chân gập lại trước một chiếc trường kỷ thấp. Nhưng ông quyết định rời hẳn nước Mỹ. Lòng kiêu hãnh đã buộc ông lựa chọn điều này: bị thúc giục lựa chọn giữa trại tập trung và hồi hương. Ông thích về nước Nhật hơn.

Cũng vì lòng kiêu hãnh, ông cương quyết hướng về những phong tục tập quán của tổ tiên. Ông mua ở cửa thành Kyoto ngôi nhà cũ xưa của gia đình Nam tước Kazuko và ông ở đấy với vợ và cô con gái Josui, con trai

Kensan của ông bà, lớn hơn Josui năm tuổi, không muốn rời bỏ Mỹ, sau khi bị giam nhốt ở trại tập trung, chàng bị giết ở Ý.

Cái chết của con trai càng làm bác sĩ Sakai cương quyết trở về Nhật.

Khi chiến tranh kết thúc, ông vẫn sống cách biệt quân đội chiếm đóng và các sĩ quan của họ. Được tiếng là một bác sĩ trứ danh, do Tây phương đào tạo, nên địa vị của ông được bảo đảm. Những đồng bang của ông không bỏ qua được.

Sau khi đi thăm bệnh nhân hàng ngày trong một bệnh viện lớn, tối tân, ông trở về nhà, thay quần áo và tiếp tục biên soạn cuốn sách của ông về các bệnh thiếu sinh tố mà ông đã sưu tầm được rất nhiều tài liệu từ ngày trở về xứ sở.

Bác sĩ Sakai lau chùi cẩn thận chiếc bút máy, sự nhượng bộ độc nhất mà ông chấp nhận từ nay về sau, đối với nền văn minh Mỹ. Và nữa, đó có phải là một sự nhượng bộ không, vì chính những đồng bang của ông cũng đã thay đổi chiếc bút lông cổ truyền để dùng bút máy hay bút chì.

Đứng trên ngưỡng cửa, ông ngắm khu vườn với niềm vui thanh khiết, đúng hơn gần như thanh khiết. Dễ xúc động, ông không thể không tìm những lá khô, rơi hôm qua, hoặc những tổ kiến đùn lên ban đêm, có thể làm mất vẻ đẹp hoàn toàn của khu vườn. Nhắm mắt lại, ông trầm ngâm một chút và lẩm nhẩm đọc những đoạn kinh điển Ấn Độ. Ông mở mắt ra và nhìn khu vườn với vẻ khác lạ, thừa vườn chan hòa ánh sáng, cảnh này ông vẫn ưa thích ngắm.

Suy tưởng đối với ông như là một nghệ thuật khó khăn. Ông lớn lên trong cảnh náo nhiệt của phố phường thành phố Los Angeles, ở đây, ông bán rau và hoa quả của cha mẹ trông trong một khoảng đất nhỏ ở vùng ngoại ô. Ông kiếm ăn để qua mấy năm ở Đại học và được học bổng liên tiếp, nhờ vậy ông đã học xong Y khoa Đại học đường. Lúc trở về Nhật, ông phải tập suy tưởng, như người ta học một môn âm nhạc, chẳng hạn như tập ống tiêu năm lỗ, mà ông thường thổi buổi tối.

Chiến tranh kết thúc, ông còn một mối băn khoăn: cô con gái Josui của ông. Lúc ở Mỹ đi, nàng mới là cô gái mười lăm tuổi. Tính vâng lời vốn không phải là bản chất của nàng, chỉ có sự giao động và mối lo sợ đã buộc nàng phải theo cha mẹ. Nàng bối rối thấy các bạn gái Mỹ, thường ngày khá ái, thân mật, ngày trước ngày sau đã trở thành thù hận. Mối oán hận làm nét mặt của họ xấu xí và biến đổi nụ cười của các bạn nàng ra nét nhăn nhó. Kinh hoàng, nàng than phiền với người bạn thân nhất, Polly Andrews:

— Nhưng Polly, em có thay đổi đâu! Em vẫn như xưa!

— Không – Polly bẻ lại – chị là người Nhật và tôi khinh chị lắm.

Josui không nói gì. Nàng không trở lại trường. Một vài ngày sau, khi cha mẹ nàng xuống tàu, nàng đi theo, lòng chán nản, nàng chưa quen tiếp nhận nước Nhật được. Từ ngày đó, lòng nàng hoài nghi, nàng chỉ cảm thấy an toàn khi sống dưới mái nhà cha mẹ, nhưng tương lai đối với nàng hóa ra mập mờ.

Bác sĩ Sakai đoán ra tâm trạng con gái và cảm thấy băn khoăn nhiều. Ông bà biết định đoạt về nàng ra sao, nay nàng đã hai mươi tuổi. Tất nhiên, hôn lễ không thể để muộn màng hơn nữa, nhất là đối với một người thiếu nữ xinh đẹp như thế. Nhưng hôn lễ nào?

Ông nấn ná ở lại trên ngưỡng cửa, rồi bỏ dép dĩa ra để xỏ vào guốc, ông đi theo con đường nhỏ dẫn đến bể nước và ngắm dòng thác. Không khí chứa chan hương xuân. Mùa xuân năm nay có ảnh hưởng thế nào đối với Josui. Năm trước, ông nhận thấy ở con gái mình sự nóng nảy, bồn chồn, ông thấy dễ dàng vì ông đã từng nghiên cứu Tâm lý học. Ông biết chắc, qua những cử chỉ dụi dụi, Josui ẩn giấu một tâm tình đam mê, vì vậy bác sĩ Sakai kết luận cần phải sớm gả chồng cho nàng.

Ông nhìn đồng hồ đeo tay giấu dưới cánh tay áo Kimono rộng, Josui về chậm. Nàng đi chơi đâu. Ông cau mày. Nếu trong mười lăm phút nữa, nàng không về, ông sẽ không đợi nữa; trong bữa ăn, sự hiện diện của Josui đối với ông là cần thiết, không phải ông có ý nuông chiều nàng vì ông không tha thứ để người ta xáo trộn thứ tự trong nhà được.

Josui trở về mười phút sau. Bước chân của nàng vang lên trên con đường nhỏ và chị hầu gái cất tiếng chào nàng. Bác sĩ Sakai vẫn chờ đợi, cặp mắt dán vào hồ nước, lưng quay về phía nhà. Bốn phận dạy Josui phải chào cha. Một lúc sau, ông nghe thấy tiếng nói dịu dàng của nàng:

— Thưa cha, con đã về.

Ông quay lại, cố ngăn không mỉm cười:

— Con về chậm thế!

— Không phải lỗi ở con, Josui nói.

Ở trong vườn, có quầng ánh sáng mặt trời bao bọc. Nàng có một vẻ đẹp mê hoặc: nàng đi bộ ở Đại học về khiến cho khách bộ hành nhìn thấy rõ mớ tóc đen bóng loáng, cặp mắt lớn lóng lánh đen, má hồng vì sức nóng, đôi môi đỏ. Về đến nhà, nàng trút bỏ ngay quần áo đi ra ngoài và mặc chiếc áo Kimono màu xanh dịu. Ông không muốn nàng mặc y phục Âu Mỹ.

— Tại sao không phải lỗi ở con? – ông hỏi giọng nghiêm nghị.

— Lính Mỹ đi trong phố – nàng giải thích. Mọi người đều đứng chờ.

— Con chờ ở đâu?

— Dưới cổng bệnh viện

Ông không cần vặn nữa.

— Thôi, ta đi ăn cơm. Ta chỉ còn ít thời giờ, ta không muốn đến bệnh viện muộn. Đó là làm gương xấu cho những bác sĩ trẻ.

Josui hiểu biết tôn chỉ của cha; nàng vội vàng xin lỗi:

— Thưa cha, con rất tiếc.

Nàng nói tiếng Nhật để ông vui lòng, mặc dầu nàng thích nói tiếng Mỹ hơn.

— Con đã chẳng nói với ta là không phải lỗi của con à?

Ông đi trước, tay chấp ra sau lưng, mắt liếc nhìn hai bên vườn.

— Con đã trông thấy hoa Đỗ quyên chưa? Chưa bao giờ đẹp như vậy.

— Những bông hoa thật mê ly, nàng nói.

Ông dò xét giọng nói của nàng. Ông thường xét nét lời nói của nàng, để có thể xác định, nếu được, nhiệt độ của lòng nàng. Con gái là một gánh nặng, thật ra cũng quý giá lắm, nhưng lại càng nặng nề hơn.

Trong bữa ăn, Josui đoán biết cha mình dò xét mình. Ý thức được mỗi bữa khoản gây cho cha, nàng cố ý tránh cặp mắt dò xét của ông. Ở trong nhà, nàng sống hai cuộc đời, không phải nàng bất mãn với số phận của mình, nhưng một sinh lực thái quá dày vò nàng. Nàng nghĩ rằng cái sinh lực ấy, nếu nàng có, có lẽ vì nàng đã sinh sống ở California mãi đến tuổi mười lăm, uống sữa bò tươi và ăn hoa quả, rau và thịt. Thân thể nàng chứa đựng một sức lực và một tình cảm dồi dào. Tinh thần nàng sôi nổi đầy hiếu kỳ về đời sống. Tất cả những điểm này làm nàng hoàn toàn khác hẳn những thiếu nữ Nhật khác, xanh xao và yên lặng, vẫn nhìn nàng với vẻ khâm phục lẫn cả ganh ghét và thường gọi là “cô gái Mỹ”. Nay nàng không ăn uống như khi ở Mỹ nữa, nhưng tính háu ăn làm nàng ưa thích cả những món ăn cổ truyền của Nhật, gồm có gạo, cá và rau.

Mẹ nàng bật cười:

— Ai có thể bảo con là con gái một nhà Nho? Con ăn uống như một cô gái quê!

Trước ba chủ nhân quỳ gối ở xung quanh chiếc bàn thấp, Yumi, người hầu gái, đặt ba chiếc bát con đựng một thứ canh trong có thả những miếng củ cải và vài lá rau diếp, và ba bát canh cá và rau. Trong những chiếc bát sơn vàng và đen khác, cô xới cơm trắng lấy ở một liễn gỗ ra. Cô khẽ cúi xuống mỗi lần đặt bát xuống trước mặt chủ. Lỗi xá, cúp rạp xuống không còn nữa kể từ ngày Mỹ chiếm đóng và khi có nền dân chủ. Dù sao, bác sĩ Sakai vẫn buộc phải có chút lễ nghi này và người hầu gái chỉ biết tuân theo, ít nhất nhà cũng phải có chủ, mặc dù ông đang ăn cơm với vợ và con gái.

Dò xét con gái một cách kín đáo, bác sĩ thấy má con gái mình đánh phấn hồng hơi đậm quá. Thường ngày chỉ hồng thôi thì hôm nay lại đỏ hẳn.

— Con có đứng ở ngoài nắng khi chờ cho quân Mỹ đi qua không?
Ông hỏi nàng.

— Vâng. Sáng nay con để dù ở nhà; con tưởng mặt trời không đến nỗi gay gắt quá.

Bà Sakai nhìn con gái:

— Sau bữa ăn, con phải đánh phấn lại, bà bảo con. Má đỏ quá làm cho người con gái có vẻ tầm thường.

— Thật con chẳng muốn là con một chút nào! Josui kêu lên, vẻ phụng phịu, nhưng lại mỉm cười. Cha mẹ chỉ xét nét con thôi.

Ông bà Sakai quay mặt đi.

— Ngày mai phải thay hoa ở góc phòng, bà Sakai nói.

Góc phòng cắm hoa ở trước cửa vườn. Những cánh liễu đương nảy mầm và những cành mận đang ra hoa bao quanh cái bình hương. Những bông mận rủ xuống một con nhái bằng đồng đen do Josui đặt ở đấy hôm qua. Người ta để được ba thứ đồ vật trong góc cắm hoa, ngoài ra không thể để một thứ gì thêm được nữa. Bác sĩ Sakai cho con gái theo học nghệ thuật này tại nhà một vị giáo sư danh tiếng trong thành phố.

— Ngày mai, con sẽ cắt những cành đào đang nở hoa. Josui nói.

— Vậy con hãy để cái ly bằng đá thạch anh vào, nó sẽ hòa hợp với hoa đào, ông bác sĩ khuyên con.

Không khí căng thẳng lúc này trở lại yên tĩnh. Josui ngồi yên lặng, chăm chú đưa các đĩa thức ăn cho bố mẹ, tránh không để sự yên lặng của mình làm phật ý hai người.

Nếu Kensan anh nàng còn sống, chắc sẽ giúp đỡ nàng chia sẻ gánh nặng tình thương yêu của bố mẹ. Nếu còn sống, chắc Kensan bây giờ đã lấy vợ. Josui còn nhớ rõ vị hôn thê của anh: nhỏ bé, vui tươi, nàng mặc y phục Mỹ, với màu sắc rực rỡ, giày cao gót. Có năm nàng được bầu làm hoa hậu tháng Năm, ở Trường Trung học Los Angeles. Bố nàng là một mục sư Cơ đốc giáo. Gia đình Sakai theo Phật giáo từ nhiều thế hệ, điều đó không khỏi

làm bản khoán gia đình vị hôn thê Kennsai - những người theo đạo Phật có phải là những người theo tà giáo không? Nhưng tất cả những điều ấy có ý nghĩa gì bây giờ, vì đến ngày dự định cử hành hôn lễ thì Kensan đã mất rồi, gia đình hôn thê chàng bị giam giữ sau hàng rào đầy kìm gai ở Arizona, còn gia đình Sakai thì ở Kyoto. Ngày âm đạm, không ai muốn nói một điều gì ở gia đình Sakai. Tuy vậy, Josui hiểu rằng cha mẹ mình vẫn nhớ. Chính nàng cũng ẩn lánh ở cuối vườn để khóc thương anh.

— Ông Takashi Matsui mời ta đến uống nước trà, bác sĩ Sakai nói. Ta đã nhận lời từ năm ngày nay, và hôm nay là ngày ta đến.

Ăn cơm xong, ông uống trà tươi, dễ tiêu như ông vẫn thích.

Takashi Matsui, khách hàng giàu có nhất của ông, đau đờm bào, nhưng từ chối không chịu để cho giải phẫu. Trong ba người con trai của ông, người con lớn bị bắt làm tù binh ở Nga, người thứ hai bị giết trong trận tấn công Nam King. Nay ông chỉ còn người con nhỏ nhất. Ông tự an ủi mình, rằng xứ sở ông sẽ không bao giờ tham dự chiến tranh nữa và đứa con này, ít nhất, sẽ còn lại cho ông. Bản Hiến pháp mới đã chẳng ghi rằng nước Nhật sẽ không được võ trang nữa là gì? Takashi Matsui hướng lòng yêu thương và dành cả của cải cho người con thứ ba này, nó là sinh viên ở Trường đại học Tokyo.

Trong dòng họ Matsui rất cổ xưa, chỉ ở Kyoto là chi bảo thủ nhất và cũng là quan trọng nhất. Takashi Matsui chắc chắn là người Nhật đầu tiên – và có lẽ sẽ là người độc nhất sau chiến tranh - lại đề cao giá trị của Trà đạo. Những thế hệ trẻ có khuynh hướng chế giễu cái phong tục của tổ tiên này, nhưng bác sĩ Sakai nhận thấy việc chấn hưng lại những nghi lễ cổ xưa này là điều rất quan trọng và càng sớm càng hay, cốt để phục sinh tâm hồn người Nhật. Ông cho làm một bữa cơm thanh đạm, vì ông biểu rằng đến giờ uống trà ngày hôm ấy, ta sẽ dùng súp thịt chỉ lấy chất ngọt của đậu, cá và thịt, rau, rồi lại súp và cuối cùng là ăn tráng miệng, tiếp theo là trà tươi hương vị nhẹ nhàng, nấu với những lá già thành bột, lựa chọn những lá ngon nhất của những cây nhỏ lâu năm trồng dưới bóng mát râm.

Sau nghi lễ này kéo dài trong bốn giờ, ông còn có thời gian đàm đạo với chủ nhân không? Câu chuyện của hai người bao giờ cũng quay về người con trai út yêu quý của Takashi Matsui, và người ta cũng có thể, nếu có thời giờ, nhắc nhở về Josui, cô con gái yêu dấu độc nhất của bác sĩ Sakai.

Bữa ăn trôi qua một cách yên lặng, bố và con gái, người nào cũng giữ trong lòng ý nghĩ thầm kín của mình. Đến tuổi lấy vợ, Kobori, người con thứ ba của ông Matsui, lớn hơn Josui hai tuổi. Trong thời xưa, có lẽ hai gia đình đã dàn xếp công việc; nhưng hai trái bom nguyên tử ném xuống Hiroshima và Nagasaki đã tàn phá ngoài ngói gạch, xi măng, còn cả thể xác người ta nữa. Bác sĩ Sakai đã nói với vợ rằng Kobori có ý muốn hỏi cưới Josui và nàng quả thật có suy nghĩ, nhưng nàng không quyết định được. Thật ra nàng không ghét bỏ gì Kobori. Còn người phụ nữ nào có thể khinh rẻ một thanh niên đẹp trai, trí thức, đứng đắn và cao thượng được? Nàng đã trông thấy chàng một vài lần trước đây trong lễ hội hoa anh đào. Nàng cảm thấy rất dễ chịu khi ở gần chàng, nhất là trông thấy nàng chàng lại đỏ mặt. Nàng cảm phục sự tương phản giữa màu hồng dưới làn da trắng mịn, và với lời lẽ thân mật theo kiểu Mỹ, nàng đã ca tụng sự lựa chọn bộ quần áo màu xám nhạt của chàng, có nhãn hiệu nhập cảng của Mỹ, nhưng nàng không ưa Kobori, điều làm chàng ngạc nhiên lắm, vì nàng chỉ muốn yêu một người đàn ông và lấy họ. Vậy mà khi gặp Kobori, lòng nàng chẳng có gì xao xuyến và vẫn bình thản.

Những ý nghĩ ngang ngược giao động trong tâm trí nàng, và nàng ăn xong bữa không nói năng gì. Nàng đứng dậy cuối chào mẹ. Nàng còn vội đến trường để khởi chậm. Josui để cha mẹ ngồi lại thưởng thức chén trà và về phòng, nàng thay chiếc Kimono để mặc chiếc áo dài kiểu Âu Tây. Nàng cũng không quên như buổi sáng mang chiếc dù lụa xanh để che làn da mịn.

Đường phố yên tĩnh. Quân Mỹ có lẽ đã tản mác đi thăm thành phố. Họ thường từ Tokyo hay Osaka đến từng đoàn, âm ỉ, huyên náo, qua vài ngày nghỉ phép ở Kyoto, với cuốn sách hướng dẫn cầm ở tay, đi tìm kiếm những di tích của nền văn minh cổ của Nhật. Người ta nói rằng những phóng pháo

cơ của Mỹ được lệnh tránh tàn phá thành phố Kyoto cũng như Nhật đã tránh cho Bắc Kinh. Bác sĩ Sakai không tin lời đồn đại này vì ông nghĩ rằng người Mỹ không hiểu biết gì nền văn hóa.

Đôi khi, ông vẫn than phiền:

— Chúng ta bắt buộc phải lựa chọn giữa cộng sản và tính cách tầm thường của Mỹ.

Trong thâm tâm, Josui thường cho cha mình là cực đoan. Theo lối của ông, ông ghét Mỹ, vì Mỹ đã trục xuất ông, nàng nghĩ như vậy, và sự thù ghét này là biểu lộ một tình yêu tuyệt đối nước Nhật cùng những truyền thống cổ xưa của xứ sở. Trà đạo thật sự là một chuyện điên rồ! Nàng thấy kỳ cục, những người đàn ông ngồi trang trọng trong một túp lều ở cuối thửa vườn, cặp mắt chìm đắm trong côi hư vô, chờ đợi uống một thứ nước xanh nấu bằng lá trà già nhỏ! Mùa thu năm trước, nàng đã theo cha mẹ sang dự lễ trà đạo tại nhà ông Matsui và cha nàng vẫn cố chấp gọi là Chanoyu^[1]. Câu chuyện mà người ta cố gắng giữ trên phương diện tinh thần làm nàng phải buồn ngáp. Ông Sakai ngâm những bài thơ tứ tuyệt ngắn, tưởng như chính ông ứng khẩu đọc ra; thật ra, Josui biết lắm, ông đã để hàng giờ để biên soạn trước.

Josui đi ngoài đường, đầu ôn lại những ý nghĩ này, vì nàng hiểu rõ không bao giờ nàng dám tỏ bày những ý nghĩ thầm kín này. Nàng bình tĩnh đi, đầu ngẩng cao, mặc dầu nàng muốn chạy, tay giơ ra như hai cánh; nàng cùng bè bạn cười đùa thả cửa và cũng không hiểu tại sao. Ở Nhật, nàng không thấy một thiếu nữ nào chạy cả, ngay cả những cô gái nhỏ, họ đi những bước nặng nề, với đôi guốc hoặc đôi giầy da lớn; hoặc họ đi từ tốn với những đôi giầy tập thể dục, đế cao su, rất thích hợp cho các cuộc chạy đua.

Nàng đến cổng bệnh viện, sát liền Trường Đại học. Chính ở đó, buổi sáng, nàng không thấy quân lính Mỹ đi qua, và nàng chỉ thoáng nhìn họ vì hiếu kỳ. Trông họ giống nhau cả. Người Nhật ví người Mỹ như học sinh, lúc nào cũng sẵn sàng xô đẩy nhau, cười, đấm đá nhau bất thành hình, giả dờ

đánh nhau, và họ bắn khoăn tự hỏi “Người Mỹ có phải chỉ là trẻ con không?”.

Xung quanh cổng bệnh viện, cây hoàng đậu từng bừng nở hoa, ngả những cành lá xanh nhợt xuống, nặng nề nang những chùm hoa đỏ thắm giống như trái nho. Đó là mùa hoa hoàng đậu, hoa khê tôn và mẫu đơn, và Josui yêu những thứ hoa này lắm. Cha nàng không để ý hoa. Vườn ở nhà nàng có một vẻ đẹp trang nghiêm, với những hòn non bộ, những cây thông, và suối nước; riêng chỉ có những cây tre điểm một vẻ dịu dàng. Để trang trí trong nhà, mẹ nàng trồng hoa ở vườn rau.

Mỗi lần nghĩ đến cha nàng, Josui cảm thấy vừa yêu mến, khâm phục và giận hờn lẫn lộn một cách kỳ dị. Nàng không ngót tiếc nhờ việc nàng và gia đình phải rời Mỹ ra đi. Cha nàng không hiểu những nỗi khó khăn mà một người đàn bà có thể gặp ở Nhật mà không từng biết ở Mỹ. Nhớ đến các bạn ở California, Josui ví họ như những nữ hoàng. Ở Nhật, đàn bà chẳng bao giờ là các bà hoàng cả, nhưng là những nữ công dân phục tòng, phải làm đầy đủ bốn phận.

Nàng thở dài. Hương hoàng đậu ám ảnh nàng. Nàng vừa cụp dù thì trông thấy, bên cạnh cửa, một thanh niên mảnh khảnh: đó là một quân nhân Mỹ. Chàng đứng dựa lưng vào tường, chân bắt chéo, hai tay bỏ túi.

Nàng giật mình khi trông thấy chàng

— Tôi chờ cô, chàng nói và mỉm cười.

Nàng sửng sốt không biết nói sao, mắt chăm chăm nhìn chàng, mồm há hốc. Chàng đẹp trai với mớ tóc vàng phải thật đẹp. Cặp mắt xanh, xanh như ngọc lam. Da mịn và trắng.

Cặp mắt sáng ngời, tinh ranh, chàng nói:

— Tôi thành công có phải không?

Josui đỏ mặt. Nàng chòng chọc nhìn chàng vì chàng nhớ lại những kỷ niệm đã lu mờ: những chàng trai ở California, những bạn trai ở trường

trung học, vừa lúc nàng lưu ý tới họ thì cha nàng bỗng quyết định trở về Nhật.

— Có lẽ cô không nói được tiếng Anh? Chàng nói lại

— Có chứ, nàng đáp không chút ngượng ngùng.

— Thật là lần đầu tôi cảm thấy lời cầu xin của tôi được toại nguyện. Thật đẹp quá!

— Cái gì đẹp quá?

— Phát giác được một thiếu nữ độc nhất mà tôi muốn gặp ở Nhật nói được ngôn ngữ nước tôi.

Nàng mỉm cười.

— Anh muốn gặp tôi sao? Tôi chưa bao giờ trông thấy anh.

— Cô có nhìn tôi mà không biết đó, sáng nay, nhưng tôi trông thấy cô ở dưới cây hoàng đậu. Tôi nhìn cây này vì nó gợi nhớ mẹ tôi: chúng tôi cũng có cây hoàng đậu ở nhà. Tôi thấy cô đứng dưới những chùm hoa và tôi thấy cô... đẹp quá. Tôi nghĩ rằng trở lại chỗ để đợi cô, chắc chắn tôi sẽ thấy cô.

— Tôi đi học

— Cô còn đi học ở trường à?

— Không, ở Đại học, nàng vội vàng nói. Tôi phải đi bây giờ. Tôi đến lớp chậm mất.

Chàng không cựa quậy, chàng có khuôn mặt mỏng, hàm vuông, lưỡng quyền cao.

— Tôi muốn làm quen với cô, chàng nói, giọng trầm và lớn, chàng cố dụ giọng.

— Không thể được. Xin để cho tôi đi.

— Tại sao?

Chàng đến gần nàng. Nàng lại mở dù ra. Để làm gì? Nếu có ai trông thấy nàng ở cạnh người Mỹ này và nói lại với cha nàng, chắc nàng sẽ thấy

cha nàng giận hết sức.

— Xin anh đi cho, nàng nói và lảng xa, không nhìn chàng.

— Ở Nhật, chắc phải có một cách nào để làm quen với một thiếu nữ – chàng năn nỉ – Thí dụ, tôi có thể đến nhà thăm cô được?

—Ồ! Không. Josui kêu lên. Cha tôi sẽ giận dữ.

— Tại sao?

—Ồ! Bởi vì... nàng đáp hết sức bối rối.

Đến cửa Trường Đại học, nàng quyết định bằng bất cứ giá nào, xua đuổi người đàn ông này đi.

— Tôi van anh, để cho tôi đi, nàng nói giọng thất vọng. Quả thật tôi sẽ bị phiền phức nếu anh đến.

— Được, tôi đi. Nhưng ngày mai, tôi sẽ ở chỗ kia. Đây là tên tôi.

Chàng đưa chiếc thiệp. Nàng chỉ còn biết cầm và đọc Thiếu úy Allen Kennedy.

— Cô cho tôi biết quý danh? Chàng hỏi.

Nàng sắp từ chối, nhưng lúc nàng ngẩng mắt lên nhìn chàng, xem ra chàng đối với nàng thật dễ thương lễ phép lắm. Hơn nữa, trong thâm tâm, nàng muốn làm quen với một người Mỹ.

— Tên tôi là Josui Sakai

— Josui Sakai – người thanh niên Mỹ nhắc lại. Và còn địa chỉ của cô, tôi có thể biết được không?

Josui lắc đầu hoảng sợ, nhưng sự chống chọi của nàng tan biến ngay trước cặp mắt đẹp, vẻ van lơn^[2]. Một sức nóng lan chảy khắp người nàng, nàng chỉ những muốn cười. Nàng gấp dù lại, vượt qua cổng trường và ẩn mình sau một bụi tre. Chàng hiện lên trên ngưỡng cửa, ngập ngừng, rồi cuối cùng đi. Chàng đứng lại dưới giàn hoàng đậu và bỗng nhận ra hương thơm dịu của hoa. Tại sao chàng không nhận ra hương thơm này sớm hơn? Chàng năn ná lại ở đấy, lưỡng lự, chìm đắm trong một dự cảm mơ hồ.

Chàng sẽ dẫn thân vào chuyện gì? Vì lẽ gì, hương thơm kia lại làm chàng đắm say?

Josui trông thấy chàng ngẩng mắt lên, rồi bỗng rời đi. Nàng ở sau bụi tre đi ra, nghĩ rằng không bao giờ trông gặp chàng nữa. Nàng đến lớp học, tâm trí lơ đãng, vì nhớ lại khuôn mặt trẻ đẹp, mà những nét không làm nàng ngạc nhiên, vì chúng thuộc về những kỷ niệm không sao quên được của tuổi thơ nàng.

Hồi được khí lực vì trà đạo. Bác sĩ Sakai chia sẻ sự yên lặng trầm ngâm của người khách khác. Rất hiếm có những gia đình dành cho nghi thức này tất cả ý nghĩa tinh thần của nó. Thật ra, bác sĩ Sakai tự coi mình như một tài tử, vì khi ở California ở nhà bố mẹ, quán trà không có và ông không quen với tập tục này.

Còn ông Matsu, chưa bao giờ rời nước Nhật, ông tiếp đón một cách hiếu kỳ vị bác sĩ, vẻ mặt nghiêm nghị, thân hình cao lớn, và mặc dầu hết sức cố gắng để trở thành một người Nhật trăm phần trăm, vẫn có điều bộ Mỹ mà không biết. Buổi chiều hôm ấy, sự khôn khéo đặc biệt mà bác sĩ Sakai đã cung kính thực hiện được đối với môn trà đạo không khỏi làm ông Matsui ngạc nhiên. Nhưng ông giả giữ ý không thể như một món hàng đặt ra là có được. Chuyển hướng câu chuyện về vấn đề vô thường vô phạt, ông rút ở một chiếc hộp đựng nữ trang bọc lụa vật quý giá nhất của ông: một bát uống trà. Ông nói:

— Một người bạn thân của tôi, nay đã mất, chủ nhân một Chanoyu, bao giờ cũng uống bằng bát này. Lúc ông sắp mất, ông tặng tôi, vì người con trai độc nhất của ông không muốn tập theo trà đạo.

Bác sĩ Sakai cầm chiếc bát hết sức trân trọng, khuỷu tay tì xuống chiếu trải trên mặt đất. Người ta không thể cầm chiếc bát quý giá này mà không tựa tay vào đâu, khi ông Matsui uống trà với chiếc bát này, ông đặt bát vào lòng bàn tay trái và ông lấy tay phải nâng nó lên. Bác sĩ Sakai ngắm nghía chiếc bát màu xanh nhạt, trơn nhẵn, giản dị, một cách lạ lùng, với những vòng cong đều hòa và thanh nhã, thư thái như mặt nước phẳng lặng. Ông

trao trả nó cho ông Matsui, thờ dài và nhìn xung quanh mình. Chiếc Kakemono^[3] treo ở tường, hộp trà, những đồ phụ tùng cần thiết cho trà đạo, tất cả đều quá đẹp trong sự giản dị! Năm người khách, toàn là đàn ông, quỳ gối, lưng thật phẳng, không gò bó một cách lộ liễu, thắm nhuần một sự bình thản từ tâm hồn, phát ra, nhờ ở khung cảnh tuyệt hảo của gian phòng.

Trong suốt buổi lễ lâu dài và trong khi nhấm nháp thức ăn, không một câu chuyện nào lãng trí khách được. Rồi đến lúc chiều tà, khách đứng dậy, nghiêng mình xá chủ để cảm ơn và rút lui vào tiền đình mà ở đây họ có quyền nói chuyện. Mấy phút sau ông Matsui đến. Bác sĩ Sakai rất thích thú nghe câu chuyện của mấy người này, ai ai cũng muốn bảo tồn nền văn hóa của xứ sở, qua những năm ngoại bang chiếm đóng. Những câu chuyện, nói về nước Nhật cổ xưa, những tập tục ngàn xưa tốt hay xấu, đều như biến ông thành người mới.

Lúc này bác sĩ Sakai mới hiểu rõ hơn tại sao người Nhật lại bị lôi cuốn một cuộc đời không hòa hợp với tính tình họ.

Ông Tanaka giải thích:

— Dân tộc nào cũng có những xấu xa. Ở đâu cũng có những kẻ thô lỗ, ngoan cố, không tiếp nhận một nền giáo dục nào. Chúng tôi cuốn vào phe chúng những kẻ yếu hèn và bất mãn. Những kẻ ấy, đã hơn một thế kỷ nay, làm lợi cho tinh thần đồi bại, để ngang nhiên tuyên bố với dân tộc chúng ta rằng các cường quốc Tây phương đã bện trí để phân chia Á châu nên chiếm luôn cả nước Nhật. Có thể rằng họ có lý, nào ai biết được? Mặc dầu thế nào họ vẫn reo giắc sự hoang mang và lợi dụng tình trạng để hành động theo ý muốn của họ. Bằng cách chống đỡ mỗi sợ hãi - chính là nguồn gốc của tất cả các sự yếu hèn - có thể chúng ta sẽ không bị lầm lạc chăng?

Ông Tanaka, một ông già nhỏ bé, khô đét, bảy mươi tuổi, đã trải qua thời kỳ biến đổi này mà không hề chịu theo cách trang trí nhà cửa và ăn mặc theo Tây phương. Trận chiến tranh đầu tiên với Trung Hoa làm ông mất người cha và trận chiến sau cùng, ông mất hết con trai. Thù hận, chiến tranh và bài xích thần đạo về những lý thuyết ái quốc, ông trở thành Phật

tử. Ông tuyên bố là ông theo học phái nhân văn và chủ trương tinh thần hữu nghị giữa các dân tộc và như vậy kể cả người Mỹ.

Ông ngồi quay mặt ra vườn nơi mà ánh chiều tà như rải bụi vàng xuống, ông ngừng nói, về suy tư, và không ai làm rối sự yên lặng của ông.

— Tôi đã chứng kiến biết bao cảnh bạo tàn trong đời, ông tiếp tục nói. Khi trái bom nguyên tử rơi xuống Nagasaki, tôi có đến nơi để quan sát những sự tàn phá. Từ đó, tôi không sao tha thứ được một hành động tàn bạo, dù nhỏ nhặt chẳng nữa. Tôi không thể nào giết một con kiến hay một con ruồi. Tôi không thể để một đứa trẻ khóc. Thêm vào những tội ác người đời đã phạm không những ở xứ sở chúng ta mà còn khắp trên thế giới, thêm cả tội lỗi của tôi nữa, thì tôi chết đi cho rồi. Ôi! Đức Phật xin Người hãy làm ngưng lại những tai họa!

Ông ngẩng khuôn mặt hốc hác lên và nhắm mắt lại. Bác sĩ Sakai kính cẩn cúi đầu xuống. Ông cảm thấy trong đáy lòng một nỗi buồn thống thiết, lẫn lộn với sự khuây khỏa vô biên.

Cuối cùng, tất cả các khách đều đứng dậy và cáo lui. Không có dịp thuận tiện để bác sĩ Sakai nói với ông Matsui về con cái của hai người, và lại ông cũng không muốn nữa. Buổi tối nay, ông được một sự an ủi lớn lao. Ông đã để tâm hồn mình chìm đắm trong quá khứ và hiểu biết hơn để càng thẩm định giá trị của xứ sở mình. Ông đi chậm chạp về nhà, tâm hồn bình thản.

Trong gian chính, bà Sakai đợi chồng. Biết kể cho ông nghe những biến cố buổi chiều làm sao được? Bà sợ hãi và khâm phục chồng hơn bất kỳ ai trên đời. Nếu không hoài nghi một chút bà đã yêu chồng hết sức! Nhưng người ta không thể yêu đâu một người mình quá khâm phục. Bà nhận thấy, với sự khiêm nhường của mình, là trí thông minh của chồng không để lộ một khuyết điểm nhỏ nhất nào. Trong tận đáy lòng, bà Sakai giấu giếm một tội lỗi mà bà không hề thú nhận với ai, bà không yêu nước Nhật. Bà thích ở Mỹ hơn, dù ở trong một trại tập trung, vì thời tiết ấm áp và

khô trong bãi sa mạc Arizona. Ở Kyoto, nước trong vườn, sương mù ngoài biển và trên núi làm cho nhà luôn luôn ẩm ướt.

Quỳ trong chiếc áo Kimono màu tím, cổ áo viền một mép lụa trắng muốt, bà Sakai kiên nhẫn chờ đợi. Bà đi đôi vớ bông sợi trắng có hai lớp gót do bà đan. Bà là người nội trợ hoàn toàn, sinh sống ở Nhật, trong một trang trại nhỏ trên dãy núi cao của Nagasaki. Cha bà nghèo quá nên khi ông bất ngờ xem một quảng cáo trên báo hiến cơ hội cho những thiếu nữ Nhật kết hôn với người đồng bang di trú ở Hoa Kỳ, ông đã gọi ngay tính danh và hình của con gái. Chuộng khuôn mặt dịu hiền của thiếu nữ, bà cụ thân sinh của bác sĩ Sakai đã lựa chọn cho con trai. Thiếu nữ cũng không ngờ rằng mình lấy một bác sĩ, một người không bao giờ ưa đôi chân vòng kiềng, bàn chân thô lớn và hai bàn tay dày của nàng.

Ở Nhật, tuy vậy có một điều làm vừa lòng bà Sakai: chiếc áo Kimono che giấu bàn chân thô bạo của bà. Ở Mỹ bà luôn luôn nghĩ ngợi về hai bàn chân phơi bày ra trước sự hiềm khích của chồng. Ông chỉ quay mặt đi, điều làm bà đau đớn hơn những lời tàn ác.

Khi con cái còn nhỏ tuổi, Sotan Sakai rất dễ giận hờn nếu vợ không nuôi nấng chúng đúng theo lời chỉ bảo của ông. Vì vậy, bà đã bắt buộc con trai, mặc nó khóc lóc, phải uống thứ sữa bò gớm ghiếc! Nay bà hối tiếc biết bao đôi khi làm trái ý con! Bà không thể đến thăm cả mộ con được nữa.

Những giọt nước mắt chảy chan hoà trên má bà mỗi khi bà nghĩ đến con trai. Bà cẩn thận lấy khăn vải lót tay áo rộng lau mắt và sùi mũi vào một chiếc khăn tay bằng giấy để giấu trong tay áo bên trái. Bà vo viên chiếc khăn giấy và vứt vào một chiếc bình lớn gần đấy. Bà theo những tục lệ Tây phương nhưng từ khước không dùng chiếc khăn tay vải.

Bước chân của bác sĩ vang động. Người hầu gái vội vã tháo giày cho chủ. Bà Sakai tiến ra cửa và cúi đầu chào chồng. Ông chỉ khẽ gật đầu đáp lại và lẩm bầm tên bà trước mặt người hầu gái. Bà trở lại phòng khách đi đằng sau ông. Khi ông ngồi xuống, bà liền quỳ gối sờ xem hơi nóng của ấm trà để trong bao dạ len.

Ông giơ tay lên và nói:

— Thôi khỏi. Tôi vừa uống xong. Trà ngon quá!

Biết nói với chồng thế nào về việc xảy ra chiều nay? Bà lấy tay che miệng và ho.

Ông bỗng ngẩng đầu lên

— Hariko, có gì thế?

— Tôi không biết nói với ông thế nào?

— Có ai đánh vỡ chiếc bình sung phải không? Ông hỏi, băn khoăn.

— Ồ! Không có đâu ghê gớm thế!

— Hay con cá chép lớn chết rồi?

— Không, ồ! Không. Không có vật gì chết cả.

— Vậy, bà nói đi! Tôi có giết bà đâu và cũng không có đánh bà.

Được sự vui vẻ của chồng khuyến khích, bà thú thật hết sức thận trọng:

— Một thanh niên chiều nay lại đây và hỏi thăm ông.

— Một bệnh nhân à?

— Không – bà ngật ngừng rồi nói tất cả sự thực. Một quân nhân Mỹ. Khuôn mặt mỏng và đẹp của bác sĩ Sakai không còn sắc diện.

— Tôi không quen biết một người Mỹ nào, ông nói.

— Ông ta không có nói là biết ông. Ông ta muốn được quen biết ông.

— Tại sao y biết tên ta?

— Hình như do một người bạn.

— Y muốn trở lại. Tôi giải thích cho y biết rằng ông không tiếp người lạ ở đây, và tôi có khuyên y đến gặp ông ở phòng giấy bệnh viện.

— Bà nói rất hợp lý – ông mím môi lại. Một người Mỹ! Có ai ở bệnh viện đã cho y biết địa chỉ của ta.

— Có lẽ vậy – bà nói, nhẹ nhõm hẳn người.

— Bà xử sự rất phải, khi nói sự thực với chồng và ông không tức giận. Bà Sakai tự trách mình sợ chồng giận dữ, mà thật ra chưa bao giờ ông nói to với bà; nhưng bà dễ xúc cảm quá, nên dù có hơi chút bất mãn, bà cũng nhận thấy ngay. Bà đứng dậy, dáng yếu điệu mặc dầu cặp chân ngắn.

— Tôi xin rút lui, vì còn bận công việc.

Ông chỉ gật đầu, không muốn làm tiêu tan cái không khí những giờ qua với các bạn. Còn lại một mình, ông đứng im lặng, quay mặt ra vườn, và quả quyết xua đuổi ý nghĩ về người Mỹ khó chịu kia.

Bà Sakai luôn luôn vừa dò xét chồng, vừa nhẹ nhàng kéo đóng cánh cửa. Ông không hỏi bà về hình dáng người Mỹ kia và bà cũng giữ ý không nói với chồng, điều lầm lỗi, làm bà tự trách mình ngay, coi đó như một hình thức đối trá.

— Cậu từ California đến à? Bà hỏi người khách và khách vội kêu lên:

— Bác nói tiếng Anh!

— Chút ít.

Bà cố không cười, tránh để lộ hàm răng xấu. Người Mỹ vốn yêu chuộng hàm răng trắng đẹp. Bà Sakai nghĩ rằng chính vì bệnh thiếu sinh tố nên chân bà hoá ra vòng kiềng và răng hư hỏng. Trong tuổi thanh xuân, những tật này hình như không quan trọng, vì tục lệ muốn các thôn nữ nhuộm răng đen trước khi lấy chồng. Mẹ nàng có hai hàm răng đen như hạt huyền.

Bà nhắc lại câu hỏi:

— Cậu ở California đến à? Chúng tôi ở đây khi trước.

— Không, cháu ở Virginia, một miền đẹp lắm.

— Tôi không biết.

Câu chuyện suýt thành thân mật, vì bà Sakai vốn vẫn rất thân thiện với người Mỹ. Mặc dù chàng khả ái, bà cũng sửa sai kịp. Chàng đưa cho bà

tấm thiệp và cáo từ.

Bà đi những bước ngắn, vội vàng và yên lặng, dọc theo dãy hành lang hẹp, dẫn đến phòng ngủ của bà. Đây những tấm bảng ra, dùng thay tường, người ta có thể hợp phòng này với phòng kế cận, nhưng bà Sakai để đóng nguyên những tấm bảng này và như vậy dành được cho mình một nơi tịnh dưỡng. Bà cầm chiếc tráp nhỏ hình chiếc tủ nhiều ngăn, đặt xuống một cái bàn thấp và quỳ xuống những thứ để trong các ô kéo: những đồ nữ trang không có giá trị, những mẫu băng, những hình ảnh của Kensan, hình một ngôi nhà của gia đình trước ở Los Angeles. Một tấm bảng kéo ra vài phân. Bà trông thấy Josui mỉm cười với bà.

— Mama, ở đây à!

Josui đi vào. Mẹ nàng trông thấy trên khuôn mặt nàng hiện ra vẻ hân hoan. Josui chưa biết cách giấu tình cảm của mình dưới một vẻ bình thản.

Bà hỏi nàng:

— Con có vẻ hài lòng. Có điều gì sung sướng thế?

Josui lắc đầu:

— Thưa mẹ, không. Riêng chỉ có xuân về.

Mùa xuân có đủ in dấu yêu thương lên những nét của khuôn mặt xinh đẹp và dịu dàng kia không? Bà Sakai trầm ngâm nhìn con gái, cố gắng nhớ lại ảnh hưởng của tiết xuân về chính tuổi thanh xuân của mình. Vào tuổi hai mươi, ở trang trại của cha, bà làm việc như một người đàn ông; đối với bà, mùa xuân chỉ là cày bừa khó nhọc và gieo lúa, không, mùa xuân chẳng nhắc nhở bà điều gì khác nữa.

Bà không hỏi Josui câu nào khác nữa, mà bà coi nó như là “con gái của bố”, Kensan là con trai của bà. Nếu chàng còn sống, nay bà đã có cháu, và tình yêu của bà đối với các cháu có vẻ giống như những trẻ Mỹ, điều đó bà có sá kể gì. Ở Mỹ, đàn bà có máy giặt và bếp điện, bà buồn rầu như thắm.

Josui cần một bức hình của Kensan, anh nàg đứng cạnh vị hôn thê, Satsu, một thiếu nữ tóc cắt ngắn và xoăn.

— Con chỉ muốn cha cho phép con cắt tóc, Josui thở dài, vẻ bất mãn.

— Chắc cha con không cho phép đâu, bà nói, mặt cúi xuống hình của Satsu và nói thêm: mẹ nghĩ bây giờ nó đã có con.

— Sinh đẻ ở trong trại tập trung, không đến nỗi ghê gớm như thế.

—Ồ! Con có biết đâu. Josui thở dài cau mày lại.

Josui thở dài làm bà băn khoăn. Bà có nên nói cho con gái biết về người Mỹ đến không? Không nói là hơn. Bà lại cầm những vật mọn vô giá trị và những hình ảnh để cẩn thận xếp gói vào tấm giấy lụa.

— Con đi thay quần áo. Josui nói.

Nàng đi và bà Sakai tự khen mình kín tiếng, im lặng bao giờ cũng là cách giải quyết tốt đẹp.

Trong góc nhà là nơi riêng biệt của nàng, nàng quỳ gối, quay ra vườn và soi gương. Nàng mặc một chiếc Kimono màu hồng nhạt, có in một cảnh đào đang trở bông, mô phỏng ở chiếc váy, màu hồng đậm hơn.

“Quan niệm của người Mỹ về sắc đẹp người đàn bà như thế nào?” – nàng tự hỏi. Nàng có làn da trắng, trắng như trái hạnh đào tươi. Môi dưới... có lẽ dày quá chăng? Khuôn mặt của nàng có gọi cho người ta cảm giác một sức khoẻ dồi dào không? Má nàng hồng như hoa đào. Mũi nàng? Phải, khi hơi xuống dưới quá, một người Mỹ nhận thấy ngay. Nếu nàng còn ở California, nàng có thêm bạn trai không? Người ta nói rằng Mỹ không còn thù hằn người Nhật nữa. Nhiều nhất báo đã đăng những bài về sự dũng cảm của tiểu đoàn của Kensan ở Ý; một vài tờ kể cả anh nàng. Chàng tử trận khi chỉ huy tấn công ngọn đồi.

Tốt hơn là nó đừng tỏ ra quá dùng cảm, bà Sakai vừa khóc vừa nói.

Josui rút trong áo ra tấm thiệp nhỏ của chàng sĩ quan và đọc khế tên Allen Kennedy. Tên họ này có ý nghĩa gì? Nàng không biết. Nàng lại bỏ tấm thiệp vào trong áo và lại liếc nhìn gương. Nàng đặt lên má ấm nóng hai

bàn tay mát. Nếu người quân nhân kia muốn bắt tay nàng theo kiểu Tây phương, nàng sẽ từ chối. Không thể cho phép một thiếu nữ để người lạ cầm tay được. Cái quyền đó để dành cho người chồng tương lai

Trong khi Josui mơ mộng như vậy thì chị hầu đầy tẩm ngăn và vào. Mặc chiếc Kimono bằng vải bóng, Yumi nhìn nàng và nói:

— Ông gọi cô, ông ở đây thông.

— Nói với ông ta lại ngay bây giờ.

Bác sĩ Sakai đi dạo chơi với hàng thông trong vườn. Mùi nhựa tươi, hun đốt dưới sức nóng của mặt trời, tỏa ra một mùi gắt và dễ chịu.

— Cô con sẽ tới bây giờ. Yumi báo với chủ và khẽ cúi đầu.

— Cô làm gì thế?

— Cô đang soi gương.

Josui rút lui và bác sĩ Sakai dừng bước ngay. Josui soi gương? Như thế có nghĩa gì? Nàng có trông thấy người khách Mỹ không? Bác sĩ muốn biết sự thực. Người ta không thể tin người Mỹ về vấn đề đàn bà được. Josui con gái của ông... ông không muốn người ta lầm tưởng là một đào nương hoặc gái điếm.

Đi từ từ lại cha, Josui trông thấy ngay cặp mắt đen và sắc, đôi lông mày nhíu lại thành một cục ở giữa.

Không kiềm chế được, ông hỏi nàng một cách thô bạo:

— Con giấu ta điều gì phải không? Ta cảm thấy thế.

Ít quen với những lời bóng bẩy đột ngột, Josui giật mình. Xưa kia, cha nàng hay có những cơn giận dữ, nhưng từ khi trở về Nhật, ông cố tìm cách kiềm chế mình bằng cách suy tư. Ông trở nên yên lặng và dễ dãi!

Josui ngẩng đầu lên:

— Con không có giấu giếm điều gì.

— Con thay đổi từ ngày hôm qua. Có điều gì xảy ra, ông mừng nàng.

Chỉ có trực giác hướng dẫn ông, nhưng Josui kinh hoàng trước sự minh mẫn hiển nhiên này. Tại sao ông có thể xét đoán nàng một cách dễ dàng như vậy?

Nàng nói:

— Không có xảy ra điều gì rõ rệt cả. Tuy vậy, có lẽ cha có lý. Trông thấy những người Mỹ sáng nay thừa cha, việc đó đã gợi cho con biết bao kỷ niệm.

Đột nhiên, ông hất đầu ra lệnh cho nàng đi bên cạnh ông. Những tia nắng cuối cùng bám vào râu tạo nên những ánh sáng màu xanh như có lân tinh^[4].

— Con phải tin cậy ở cha, bác sĩ Sakai nói quả quyết. Về mọi phương diện, con tiêu biểu tất cả những gì cha có. Mẹ con là một người vợ hiền, một người mẹ gương mẫu. Một người đàn ông còn cần gì hơn nữa? Nhưng, về tinh thần, con và cha giống nhau, con biết rõ điều đó!

Nàng phản đối, phẫn uất ngay:

— Con khác cha lắm.

— Bây giờ con khác, nhưng về sau đây, sẽ không thế, ông khứng chịu. Khi cuộc đời con được xếp đặt và khi con không cần phải phản đối cha nữa để chứng tỏ tính cách độc lập của con, lúc đó con sẽ phát giác rằng con giống cha đến mức độ nào.

Josui cảm thấy mình bị giam hãm trong cái tình yêu phụ tử, như bao vây chặt chẽ nàng. Kìa, ở trong lòng nàng, nàng có cầm giữ một con dao găm nhỏ để cắt những mắt lưới. Nàng lấy tấm thiệp ở trong áo ra và đưa cho bố không nói câu nào. Ông cúi xuống để đọc những dòng chữ in, rồi ông cũng làm một cử chỉ như con gái, đưa cho nàng một tấm thiệp giống như thế.

— Cha lấy tấm thiệp này ở đâu thế? Nàng sừng sốt kêu.

— Cha có thể cũng hỏi con như thế, ông đáp vẻ nghiêm nghị.

— Có người... cho con.

— Y đến lúc ta vắng nhà, và để lại tấm thiệp này cho mẹ con.

Hai người chòng chọc nhìn nhau, nàng quyết định không để cho vẻ mặt dữ dằn của bố uy hiếp mình.

— À! Josui. Ông nói giọng thật trầm.

Nàng cúi người xuống và không nói câu nào, đặt tấm thiệp nhỏ vào trong lòng bàn tay bố. Ông cầm lấy và bỏ hai tấm thiệp vào trong đó.

— Con xem, cha có lý, ông nói về thân yêu và buồn rầu. Bây giờ, con gái ta, hãy nói cho ta biết có việc gì xảy ra thế?

Nàng không thể nói. Nước mắt trào ra và nàng chùi nước mắt bằng tay áo Kimono.

— Ta van con không nên giấu giếm bố mẹ điều gì, bác sĩ Sakai nói tiếp, sau một lúc lâu yên lặng. Ta nghĩ rằng nếu con bỏ chúng ta đi, lòng ta sẽ tan nát, ta tin rằng con không làm. Xưa ta đã đau khổ biết bao!

Josui ngẩng đầu lên:

— Vì anh Kensan đã mất?

— Không, trước khi Kensan và con ra đời. Trong buổi thiếu thời của ta, ta... Ồ! Chẳng nên nói làm gì, điều đó chẳng có gì quan hệ lúc này. Hãy nói cho cha biết tại sao con giữ tấm thiệp này? Ông nói giọng âu yếm.

Sự hiền từ đột ngột của ông lại làm cho Josui sụt sướt khóc. Nàng cố nói qua giọt lệ và chặn chặn những tiếng thốn thức trong cánh tay áo.

— Con không biết, con chẳng có gì nói cả. Chàng ngăn con lại ở dưới cây hoàng đậu và hỏi tên con. Con có nói tên. Chỉ có thể, con xin hứa với cha.

Biết sự thực, bác sĩ Sakai tỏ ra khoan hồng:

— Cha không bắt con chịu trách nhiệm về hành động của người đàn ông ấy. Nhưng con có thể từ chối không nói tên con. Như chính con đã nhận thấy, con sống quá lâu năm ở Mỹ.

— Con không nói điều này.

— Được, ta sẽ nói: sống nhiều năm, ông nhượng bộ. Nhưng không bao giờ chúng ta trở lại đây nữa. Chúng ta sống ở đây, ở trên đất Nhật, con gái của ta ạ. Con sẽ lấy chồng ở đây. Cha không ép buộc con về hôn nhân. Con có thể chờ đợi đến bao giờ là tùy ý con. Về phương diện tâm lý, nên kết hôn sớm là hơn, nhất là đối với một người thiếu nữ. Nếu không, cái nguyện vọng bình thường của người ta sẽ lụi tàn và những hoài bão khác sẽ thay thế. Ta đã thấy ở Mỹ, nhiều phụ nữ đã mất cái nguyện vọng ấy, chú ý vào công việc nghề nghiệp mình, điều đó đáng tôn kính, nhưng trái ngược với nữ tính. Vậy, chúng ta thử xem có thể xử sự như thế nào. Nếu con không ưng Kobori Matsui, hãy tìm một người khác, con sẽ lựa chọn.

Cảm động về thái độ hòa giải của bố và vì tình yêu thương vô bờ bến đối với cha, Josui không có lòng nào trách móc ông.

— Con còn học một năm nữa. Con muốn học xong.

— Cố nhiên rồi, và cha rất tán thưởng.Ồ! Vậy ta quyết định không nhắc tới việc này nữa. Cha con ta hiểu nhau, có phải không?

— Vâng, nàng nói nhỏ - trái ý mình.

— Trong trường hợp này...

Ông ngừng nói, nàng quay mắt nhìn cha. Ông lấy hai tấm thiệp ở trong áo ra và xé vụn từng mảnh nhỏ. Sau đấy, ông cúi xuống, bứt một cụm râu và đặt lên trên các mảnh thiệp vụn, như một nắm mộ nhỏ. Ông đặt lại cụm râu.

— Con lại đây - ông nói: ta về đi.

Allen Kennedy trở mình mãi trên các tấm mềm dày. Những chiếc giường Nhật lừa dối người nằm. Khi mới nằm xuống, người ta tưởng giường êm ấm lắm vì những mềm lụa có nhồi bông và các chiếu thun giãn. Nhưng chỉ trong một lúc, người ta cảm thấy hằn trong xương tủy, qua chiếu và mềm, cái ván rắn đánh xi của giường. Allen Kennedy không một mảy mòi để ngủ được ngay. Sự ham muốn ngây ngất hun đốt máu huyết chàng.

Thiếu nữ xinh đẹp kia đã phá hủy cái thế thăng bằng mà chàng đã thận trọng giữ gìn mãi mới được. Chàng vẫn ghê tởm cách xử sự thô bỉ và khinh khoái của một số nhiều người trong thời chiến tranh, nhưng chính nay, chàng cũng thấy trào lên lòng dục vọng. Chàng không thể tập trung ý nghĩ về sắc đẹp của thiếu nữ, mà chàng chỉ tư tưởng đến thân hình nàng, sinh ra làm vật sở hữu của người khác.

Bỗng chàng ngồi dậy vòng cánh tay dài qua đầu gối gấp lại và đặt lên trên. Chàng hối tiếc đã không phân chia được cảm tính của mình, đến nỗi pha trộn tình yêu với dục vọng. Nhưng một sự tế nhị khác, có lẽ di hưởng của mẹ, đã dạy chàng rằng tình yêu không thể xa rời dục vọng được.

Chàng đứng dậy, qua xao xuyến, không sao nhắm mắt ngủ được và khoác chiếc áo choàng rộng mà các khách sạn Nhật vẫn cung cấp cho khách hàng. Một kiểu sẽ thật đẹp, màu vanh và màu trắng tô điểm thứ vải bông rẻ tiền. Người Nhật có lỗi về thẩm mỹ trong những sự bắc chước người phương Tây thôi.

Được bà Sakai tiếp trên thềm nhà, Allen trông thấy một chuỗi những mảnh lóng lánh như xà cừ, do ánh mặt trời chiếu lọt qua tấm ngăn. Chàng chưa có dịp quen biết người Nhật trong thượng lưu xã hội. Luật lệ nghiêm cấm người Mỹ không được dẫn người Nhật vào trại của mình. Trên các chuyến tàu, có những toa dành riêng cho họ. Về phần Allen chàng cũng không có ý kết thân với ai.

Ngôi nhà trong lúc buổi sáng thật hòa hợp hoàn toàn với thiếu nữ xinh đẹp chàng gặp dưới cây hoa hoàng đậu. Allen không thể quên được khuôn mặt thanh nhã, thật đẹp với cặp mắt lớn, môi dưới hơi đầy. Chàng đã thấy mền Josui là người có giáo dục, điều khá hiếm. Ở Nhật, con gái các gia đình tử tế đều tránh người Mỹ.

Allen đứng chôn chân ở ngưỡng cửa, trông ra một thửa vườn nhỏ.

Chà, chàng nhủ thầm, thật ra ta biết chờ đợi gì ở nàng Josui ấy? Nếu ta để lòng ham muốn lớn mạnh lên hoặc ta không kiềm chế ngay được - việc gì sẽ xảy ra? Thật là một cuộc phiêu lưu khó khăn, phiền toái, có thể

thương tâm nữa. Chẳng có gì khác nữa. Josui không thể là một “Hồ điệp”^[5] để người ta yêu rồi lại bỏ.

Đêm tối và yên tĩnh. Ở quá xa bức tường thấp, chàng trông thấy hiện ra xa xa, khối sẫm đen của dãy núi. Đến Kyoto để tìm kiếm những di tích cổ xưa, chàng chưa đi thăm được nơi nào. Tại sao chàng thay đổi những dự tính của mình. Quyết định một điều gì giữa đêm khuya khoả này thật ưỡng công. Ngày mai, chàng sẽ duyệt lại với người hướng đạo và vạch ra một lộ trình. Gắng sức, chàng sẽ quên được Josui.

Chương trình đã định, Allen cảm thấy dễ chịu hơn. Đầu óc bớt căng thẳng, chàng không cảm thấy sàn đất rắn chắc nữa.

Buổi mai, mặt trời mọc trên một nền trời trong sáng. Thời tiết đẹp khiến Josui lựa chọn một chiếc áo màu vàng nhạt. Cổ hẹp, điểm những đường thêu trắng, làm nổi bật mớ tóc đen và khô của nàng. Ở thái dương, một vài sợi tóc nhỏ ươm ngạnh ngập ngừng không xoắn lại.

Khi nàng đi xuống ăn điểm tâm, cha nàng nhìn nàng với mặt cặp sắc.

— Sáng nay, con đi sớm hơn thường lệ, nàng nói. Con phải học hình học trước khi vào lớp.

Bác sĩ Sakai hiểu rằng như vậy nàng muốn tránh không gặp người Mỹ kia.

— Con đi sớm được mát mẻ hơn, ông bảo nàng, giọng dịu dàng.

Bữa điểm tâm xong không một lời nói. Vẫn yên lặng, hai người đứng dậy. Josui ra vườn gom góp hoa, cành và lá để cắm bình, phòng theo mùa. Về mùa xuân, phải tỏ ra thận trọng trong sự lựa chọn một bó hoa. Josui xua đuổi ý nghĩ hái những hoa mọc dưới nước, mà người ta không bao giờ xen lẫn với những hoa khác và lựa chọn sự giản dị. Nàng phát giác hoa sim xanh nhạt, nở ở trên những cành như sơn, nửa cây che giấu dưới một cây phong lá đỏ sẫm. Nàng cắt một cành phong, cố giữ không tạo một chỗ trống trong cành lá và bẻ làm hai cành sim. Bó hoa này đủ cho nàng rồi. Nàng để nửa giờ sắp xếp lại trên một chiếc bàn ngoài hiên. Như đã học hỏi

được, nàng hết sức thận trọng cắm bó hoa vào một chiếc bình bằng xứ xanh, để những cành lá hướng ra phía mặt trời.

Bó hoa của nàng gồm ba kiểu: cành phong vượt cao hơn hai cành sim cap thấp khác nhau và xòe ra phía sau hai cành này. Sau cùng, hài lòng về công việc của mình, Josui nâng cẩn thận chiếc bình lên và đặt vào góc phòng hơi về một bên. Nàng định giữ lại bức họa buổi qua, vẽ mấy cây liễu trong sương mù và thay thế đồ mỹ thuật bằng viên ngọc thạch, cạnh không đều nhau, đặt trên một chiếc đế bằng gỗ hồng. Nàng lùi lại để ngắm xem toàn thể ra sao

— Được lắm, có tiếng cha nàng nói.

Josui quay lại để mỉm cười với ông và thấy ông mặt y phục Âu Tây, sắp sửa ra đi. Nàng thấy cha có vẻ uy nghiêm trong bộ y phục trang trọng và nhủ thầm ông đã vô tình bảo tồn trong lòng nàng cái kỷ niệm về Mỹ quốc. Nhưng nàng giữ riêng ý nghĩ này và không chia sẻ với ai.

— Thành công lắm, bác sĩ Sakai nói. Cha không ngờ rằng màu xanh của hoa sim và màu đỏ của lá phong lại hòa hợp với nhau được... vậy mà lại hóa ra đẹp. Đặc biệt lắm. Và viên ngọc thạch lại kết hợp hoa lá này với những cây liễu trong sương mù kia.

Gật đầu và khẽ mỉm cười, ông đi ra.

Cứ như vậy ngày bắt đầu. Josui từ chối không muốn nhận rằng mình tìm kiếm trên đường phố. Ít nhất, nàng cũng vẫn theo con đường thường lệ để đến trường Đại học trước giờ và bắt tay vào việc học. Đến cuối ngày, nàng trở về sớm hơn thường ngày. Đường phố vắng vẻ nàng nhủ thầm “Hôm nay phải đi thăm Nara với bạn bè. Sẽ không bao giờ gặp chàng nữa”

Ngày hôm sau, lại đẹp hơn hôm trước nữa, nhưng Josui trở dậy buồn bã và lạnh lùng. Không thấy nàng, mẹ nàng sai Yumi đi xem sao.

— Ta thấy buồn - Josui thú thật – Thấy như ốm.

Yumi về báo tin buồn này cho cha cha mẹ nàng. Hai người nhìn nhau.

Bà Sakai đứng lên và hấp tấp đi, yên lặng trên những chiếc chiếu. Bà vào phòng con gái và nhìn nàng. Josui để hai bàn tay nằm lại trên chiếc mền.

— Con hãy nói cho mẹ biết có điều gì làm con bối rối, bà hỏi nàng, giọng âu yếm.

— Không có gì, nàng thở dài. Đó là điều làm con ngạc nhiên. Con không cảm thấy gì. Tất cả con thấy đều dừng đọng.

— Đó là điềm chẳng lành. Vào tuổi con, phải cảm thấy điều gì, dù đó là sự bất mãn.

Josui không đáp và bà Sakai đi ra, bối rối tỏ bày với chồng:

— Ông đến xem con thế nào. Con nó không chịu nói gì, không biết đau ở đâu.

— Như vậy thì không sao – bác sĩ Sakai nói, giọng vui vẻ.

Ông cầm hộp đựng dụng cụ, khẽ gõ cửa phòng Josui và vào.

— Vậy con không thấy đau ở đâu cả à - ông hỏi.

— Không đau ở đâu cả – nàng đáp, không nhìn cha.

— Con có giấu ta điều gì lần nữa không?

— Không.

Ông để vào miệng nàng chiếc hàn thử biểu^[6] và quỳ ở đầu giường con gái, vè bản khoăn.

— Khi nào thì con thấy cảm giác trống rỗng như vậy? Con không sốt.

— Lúc con thức tỉnh sáng nay. Con không muốn dậy nữa.

Vì thận trọng, ông giữ không muốn thổ lộ những ý nghĩ của mình.

— Thôi! Con cứ nằm, nếu con muốn. Ăn ít, cố ngủ nếu được. Cha sẽ lại ngay, nếu con cần.

— Cảm ơn cha.

Ông cầm hộp đồ và đi ra. Ông bình tĩnh bảo vợ đợi ở ngoài cửa:

— Con nó không đau; đó là mệt mỏi, có lẽ vì mùa xuân. Thời tiết thay đổi bất ngờ, khó chịu lắm, nhất là đối với một thiếu nữ dễ xúc cảm như Josui. Tôi khuyên con nằm nghỉ.

— Cảm ơn, tôi yên tâm rồi – bà Sakai nói.

Sau khi bác sĩ đi, ngôi nhà lại càng yên lặng. Bà Sakai nấn ná lại một lúc, ngắm nghía bình hoa. Yumi đi vào.

— Chúng ta không có cá – Yumi nói giọng tế ngắt.

— Mà nói gì? – bà Sakai vội kêu. Ngày hôm qua ta vừa thả một con cá vào cái hồ nhỏ.

Đó chỉ là một cái vại, chôn ở trước cửa bếp, để nuôi cá sống mua ở chợ về.

— Nó chết rồi.

— Chôn nó đi – bà Sakai buồn rầu nói. Để ta ra chợ trách anh hàng cá. Chắc y phải cho cá ăn nhiều lắm cho nặng cân.

Chợ không xa và Yumi coi nhà. Nhưng dù sao bà Sakai cũng muốn báo cho Josui biết. Bà kéo tấm ngăn trong phòng bà; thiếu nữ ngủ, nằm ngửa, thở bình thường. Bà không muốn đánh thức con.

— Cô mà ngủ – bà bảo Yumi. Ta về ngay.

— Vâng, thưa được – Yumi nói.

Người hầu gái bắt đầu giặt ít quần áo ngay. Khi bà Sakai về, cô sẽ làm cá và nhặt rau.

Trời đẹp. Ánh nắng hun nóng thửa sân sau nhà và Yumi vẫn dậy sớm như thường lệ. Giặt quần áo xong, cô cảm thấy buồn ngủ. Ngôi nhà yên lặng. Nếu cô có ngủ một vài phút sau bếp lò, chắc cũng không ai biết. Nằm ngay xuống đất, cô gối đầu lên một thanh củi và ngủ liền. Đó là một thiếu nữ thôn quê, lúc nào cũng sẵn sàng ăn, sẵn sàng ngủ say sưa, không có tiếng động nào làm thức tỉnh cô được. Cô không nghe tiếng gõ cửa.

Josui tỉnh giấc, nàng lắng nghe, gọi mẹ, gọi chị hầu. Không có tiếng đáp. Tiếng gõ cửa dồn dập thêm. Buộc lòng nàng phải dậy, nàng khoác chiếc áo Kimono màu hồng, vuốt tóc và đi ra ngoài hiên nhỏ để coi xem ai, ở đây, bên ngoài không trông thấy nàng được. Ẩn mình sau một góc nhà, nàng lén thò đầu ra.

Chính chàng!... Chàng gõ cửa và không ai trả lời. Josui lùi lại và tựa vào tường. Chàng không thể trông thấy nàng. Nếu nàng không động dậy, chàng không thể ngờ rằng nàng có ở đó và có lẽ chàng sẽ đi. Nàng muốn biết chàng đi chưa. Nàng lại thò đầu ra, rất khẽ khàng. Chàng vẫn ở kia. Ngồi trên thềm, chàng nhìn tứ phía.

Nàng rút lui, nhưng không vội vàng. Với giọng trầm, vui vẻ, chàng reo lên:

— Tôi trông thấy cô rồi... Josui!

Yên lặng như nghẹn thở, nàng tự hỏi, vậy mẹ nàng đâu? Và Yumi nữa?

Giọng nói trầm lại vang lên, vui vẻ, hơi kéo dài:

— Cô lại đây với tôi hay tôi phải lại với cô?

Nàng trấn tĩnh, thắt chặt dây lưng chiếc áo Kimono, cài cổ áo và nói đĩnh đạc:

— Mẹ tôi đi vắng, tôi sẽ cho chị hầu ra.

Josui đi tìm Yumi, gọi cô, cả ở trong bếp trống không. Yumi vẫn không thấy đâu. Josui còn biết làm thế nào, nếu không phải chính nàng ra mở cửa?

— Mẹ tôi về ngay bây giờ – nàng ấp úng nói, mặt đỏ ửng.

— Tôi không phải đến thăm bà – chàng nói.

Chàng đứng dậy, bỏ chiếc mũ chào mào^[Z] xuống và bóp trong tay.

Nàng không biết đối xử thế nào với chàng. Mời chàng vào hay sao? Nàng xoắn vặn tay mà không biết.

— Tôi thấy mình thật khả ố, chàng nói khi thấy nàng có cử chỉ này.^[8]

— Không – Josui phản đối. Nhưng tôi chỉ có một mình lúc này và...

— Và cô không biết đối xử với tôi thế nào, vì cô là con nhà Nho giáo.

Nàng hối tiếc là đã thổ lộ nàng có một mình ở nhà và căn môi.

— Xin ông đi cho, nàng nói nhỏ.

Nàng không biết rằng mắt nàng lóng lánh, cặp môi xinh đẹp của nàng thắm đỏ, mặt nàng tươi sáng như một bông hoa chào đón hừng đông. Allen tiến một bước đến gần nàng và sự ham muốn xua đẩy đã lâu bỗng tràn ngập người chàng với sức mạnh vô biên. Chàng bị mù quáng, không thể kìm hãm được sự bùng nổ của mình. Chàng sẽ chỉ hôn cặp môi xinh xắn và thanh khiết kia, trong khung cảnh thửa vườn đẹp này. Với một cử chỉ mau lẹ, chàng ôm nàng trong cánh tay với sự âm yếm hung bạo và từ từ ghì chặt vào người mình, trong khi nàng cố quay đầu đi. Rồi bỗng nàng không chống chọi nữa.

Chàng mơ tưởng suốt đêm cái giờ phút này và ngày thơ Josui không hề nghĩ tới. Cuối cùng nàng hầu như ngất trong cánh tay chàng và chàng khẽ rời rời ra, không buông thả hẳn nàng.

Josui cũng không thoát ra, nàng chỉ quay mặt đi và tì má lên vai Allen.

— Việc này phải tới – chàng thì thầm.

Nàng không thể nói được. Chàng nâng cằm nàng và quay khuôn mặt dịu dàng lại mặt mình.

— Cô biết rằng việc này phải tới sao? – chàng hỏi.

— Tôi không biết – nàng nói khẽ, đó là lần đầu mà tôi...

Lời thú nhận chất phác này làm chàng vui sướng.

—Ồ! Em yêu của anh! Chàng nói và cúi đầu xuống.

— Không, đừng làm nữa – nàng van nài. Lần thứ nhất đủ rồi. Tôi phải suy nghĩ xem việc gì xảy ra cho tôi.

— Điều xảy ra là anh yêu em.

— Nhưng anh không biết tôi.

— Người đàn ông không cần phải biết người phụ nữ để yêu thương. Họ tìm biết và yêu dấu.

Nàng canh chừng hàng rào thừa vườn:

— Tôi không thể đứng ở đây được, mẹ tôi sắp về.

— Em để anh nói với bà.

— Không, không, đâu có đơn giản thế, anh hãy tin tôi. Cha tôi không ưa người Mỹ và ông yêu mến tôi quá...

Nói đến cha, nàng đứng cách rời chàng ra. Allen nhận thấy nàng muốn tránh và chàng cũng không tìm cách giữ nàng.

— Josui, chàng nói, em có muốn ban cho anh một sự may mắn nào không?

— Một sự may mắn à?

— Đúng rồi, là được quen biết em.

— Làm thế nào được? – Nàng thở dài.

— Anh sẽ tìm cách, em thân yêu.

Em thân yêu! Danh từ này đã bị quên lãng đi, bỗng chàng lại nhớ tới. Đó là một từ thăm thiết yêu đương. Nàng rùng mình. Nàng tìm thấy ở đây một mối tình tương tự? Chỉ có ở nước Mỹ mà ở đây người ta không sợ ái tình.

Bỗng, nàng nhìn chăm chăm vào mắt chàng.

— Em tin ở anh, Allen... Em đọc như vậy có đúng tên anh không?

— Đúng như anh ưa thích được nghe em đọc đến. Chúng ta sẽ gặp gỡ nhau ở đâu? Ở đây à?

— Không, không, anh để em nghĩ.

— Dưới cây hoàng đậu, ngày mai được không?

— Được.

Chàng cúi đầu xuống và cặp môi dịu dàng, như đòi hỏi biết bao của chàng trai đặt lên môi Josui. Bây giờ, nàng hiểu: nàng yêu chàng thanh niên này.

Hai người hoảng hồn vì tiếng lá xào xạc. Môi họ rời ra. Hai người cùng nhìn phía bụi tre rũ bóng mát xuống cửa ra vào. Một làn gió nhẹ, một cơn gió lốc nhỏ rung động các lá xanh, non và bồng:

— Thật lạ lùng! – Josui kêu lên.

— Có ai không? – Allen ngạc nhiên hỏi.

Trong một thoáng, họ quên không nghĩ đến nhau và cùng nhìn những chiếc lá múa nhảy. Bỗng nàng nhận thấy chàng vẫn ôm nàng trong vòng tay. Nàng giựt ra và chạy trốn vào nhà.

Josui nhận thấy hành động của mình quá tệ. Tại sao nàng có thể chấp nhận việc này? Ngày hôm sau, bình phục một cách kỳ dị, nàng trở lại trường. Nàng cầm một chiếc dù trắng viền hoa vàng và cầm tay cuốn sách cùng một hộp bút chì gọt tử tế. Nàng có ý định làm việc nhiều để tự nhắc nhở rằng mình là một thiếu nữ đứng đắn.

Chàng giữ nàng lại cách hàng rào không xa mấy. Cặp mắt chàng xanh biếc như nước biển dưới ánh mặt trời.

— Anh ở đây để quyến rũ em, chàng bắt đầu nói dạn dĩ.

Josui e sợ. Biết chống trả thế nào với ngày tươi đẹp như thế này? Nàng cố tạo một vẻ trang nghiêm.

— Anh sung sướng được thấy em đẹp quá. Như thế càng làm lòng ham muốn dễ dàng hơn nữa.

— Em phải vào lớp học – nàng nói, giọng van lơn.

Mặt chàng nghiêm nghị:

— Josui, anh chỉ còn năm ngày phép. Anh chẳng xem gì được ở Kyoto, một trong những thành phố đẹp nhất trên thế giới. Em có muốn, hôm nay, lại với anh và dẫn đường cho anh đi... vì bốn phân yêu nước.

Nhìn cặp mắt sáng ngời của Allen, Josui cảm thấy có một điều gì vui vẻ tràn ngập người nàng. Nàng cười:

— Anh cảm ơn em quá, nhưng em không thể theo được. Em biết nói với vị giáo sư của em thế nào? Và nếu có ai trông thấy hai chúng ta? Cha em chắc sẽ giận lắm.

Chàng nhún vai:

— Xin lỗi em, anh van em. Hãy quên sự cảm ơn. Em đi học đi.

Nụ cười tắt trong cặp mắt chàng. Hai người đi sát cạnh nhau bên bờ rào. Allen cầm sách cho nàng, Josui nhớ lại khi ở Mỹ, con trai vẫn thỉnh thoảng mang sách cho con gái. Nàng nhìn nghiêng chàng và nhận thấy chàng đang ngấm mình. Mắt chàng trở nên trong sáng và miệng như cố dập tắt nụ cười.

— Em có thể dấu những quyển sách này ở gốc cây hoàng đậu, rễ cây khá lớn và xoắn xuýt có thể che kín cả em nữa.

— Em sẽ làm thế – nàng kêu lên.

Những lời nói mới đáng kinh ngạc làm sao!

Vào giờ buổi sáng này, không ai trông thấy nàng giấu sách và trở lại với chàng. Hai người đi vào một con đường hẹp.

— Em hãy nói về thành phố Kyoto cho anh biết – chàng hỏi, giả đò lưu tâm lắm.

Để trấn tĩnh sự bối rối của chính lương tâm, nàng trả lời với giọng nghiêm trang.

— Trong một ngàn năm, Kyoto là thủ phủ của nước Nhật. Thành phố cổ xưa này với trên trên một triệu dân có một ngàn bốn trăm đền Phật giáo, nhiều lâu đài, cung điện cổ xưa của nhà vua và những công viên cổ, đẹp nhất thế giới.

— Cô em hướng đạo thân yêu của anh, hãy dẫn anh đi thăm các công viên.

Ở trong các công viên, chàng nghĩ sẽ có những nơi ẩn náu, những động, tảng đá, các hồ phẳng lặng, các hàng rào, bụi cây. Chàng phải mất hứng và nghi ngờ nàng có mảnh khốe tinh ranh gì.

Nàng chỉ một khoảng hình chữ nhật, đất khô khan, một bãi sa mạc, cuối cùng có một bức tường thấp. Những tảng đá bám bụi rải rác trên cát trắng, gợi nhớ những đảo lờm chờm trong một biển nước đọng, mà chiếc đã vạch những làn song bất động và đều đặn.

— Đây là một khu vườn à?

Trong một thoáng, chàng không thấy ý nghĩa chàng gán ghép cho ngày hôm nay nữa. Chàng linh cảm thấy một cách mơ hồ một sự hùng vĩ và trang nghiêm, vượt tầm hiểu biết của chàng.

— Anh sẽ hiểu – Jossui giải thích, vẻ trang trọng. Anh hãy đếm những tảng đá đi.

Chàng đếm được mười lăm chòm, xếp những đảo hàng năm và hai, năm và ba, ba và ba.

— Không phải chỉ riêng là những đảo. Một vài cái giống như những loài chim nước đang nghỉ ngơi...

Josui lấy ngón tay chỉ những đảo đó cho chàng

— Kìa, những con vịt trời.

Những tảng đá mòn giữa bởi gió và mưa, nhắc nhở thật sự những con vịt nằm ngủ.

— Em có hiểu vườn này tiêu biểu gì không? – Allen hỏi.

— Không được hiểu lắm, nhưng em có thể nói để anh biết rằng, công viên này rất nổi danh và rất cổ kính, biểu lộ tâm hồn thanh khiết của người sáng tạo. Nếu chúng ta đứng hàng giờ lâu, yên lặng trông ngắm, lúc ấy chúng ta sẽ hiểu

Chàng lắc đầu:

— Không, cảm ơn – chàng nói. Anh muốn một cảnh gì linh động hơn.

Josui lại nhẫn nại dẫn Allen vào hoa viên một lâu đài cổ, ở đấy những đồi thấp là những dấu nối liền vườn với trời. Nhưng, nơi này cũng không phải là một cảnh thân mà không có một góc nào có thể ẩn náu được. Allen không dám cầm cả tay Josui.

Trưa đến, chàng chẳng còn muốn nghe nói về đền đài, lăng miếu, công viên và thần thánh nữa.

— Anh đói – bỗng chàng nói. Chúng ta đi ăn, thuê một chiếc xe và ra miền quê. Anh muốn xem một phong cảnh thường.

Nàng nhận lời như trong một giấc mơ. Đã phạm lỗi lớn lao là dành cho chàng cả ngày hôm nay, nàng như sẵn sàng tất cả. Thấy thế, chàng thấy ngực đập mạnh.

Buổi chiều, ở miền quê, Allen lại thấy Josui có vẻ xa cách. Hai người trèo lên một ngọn đồi, theo một con đường nhỏ quanh co, có lát gạch và trồng tre hai bên. Chàng đứng dừng lại trước một khoảng có rêu mọc.

— Chà! Chỗ này tốt quá. Một chiếc đệm thật êm, có phải không? Josui, em ngồi xuống đây.

Nàng vâng lời và quỳ xuống, cách một khoảng thích đáng với người bạn trai. Mấy sợi tóc nhỏ lóng lánh mồ hôi bám vào trán đẫm ướt của nàng. Môi nàng thắm tươi, chàng có dám đến gần nàng không? Chàng bỗng quyết định và cầm lấy tay nàng.

— Josui.

Nàng quay lại nhìn chàng với cặp mắt trong sáng:

— Anh hãy nói cho em biết về nước Mỹ. Nói cho em biết về nhà, cha mẹ anh. Em tọc mạch quá.

— À! – chàng bắt đầu nói. Anh ở một thành phố nhỏ, cách Richmond không xa, thuộc về miền Virginia.

— Anh mô tả nhà anh đi.

Chàng nhìn bàn tay Josui và khẽ lấy những ngón tay mình mân mê.

— Một ngôi nhà lớn, sơn trắng, sáu cột lớn trắng. Một ngôi nhà cổ đô tầng tổ anh xây cất. Ở cửa vào có một cầu thang lớn dẫn đến các phòng.

— Thế gia đình anh, có bác trai bác gái^[9]?

— Phải và anh. Có thế.

— Con một?

— Phải

Nàng có vẻ nghiêm nghị:

— Vậy anh đối với hai bác chắc rất được quý.

Chàng cười:

— Đôi khi anh cũng nghỉ như thế.

— Thân mẫu anh... bà thế nào?

— Khá, anh nghĩ như vậy.

— Em muốn nói về dáng người.

— Ô! Anh hiểu. Khá bé nhỏ, mảnh khảnh, xinh xắn đúng hơn. Nhưng bà có một ý chí sắt đá.

— Còn thân phụ anh?

— Cao lớn, điềm tĩnh... biếng nhác, anh thấy thế. Ông là luật sư, nhưng nay không hành nghề. Ông thấy không cần thiết, anh nghĩ như vậy, từ ngày ông anh mất.

Nàng hiểu rằng chàng muốn thổ lộ là chàng có gia sản nhưng vì tế nhị, chàng không muốn đề cập đến vấn đề này. Nàng nhìn qua các khóm tre. Thành phố Kyoto trải dài ở dưới chân hai người.

— Cần phải về – Josui nói.

Thời giờ đi mau quá. Chàng nằm xuống thăm rêu và gối đầu lên cánh tay gấp lại.

— Lúc này chưa, Josui.

Nàng nhìn chàng với một vẻ không sao tả được. Nàng có sợ hãi không?

— Josui, em hãy nắm gần đây.

Nàng lắc đầu. Cái cổ trắng muốt của nàng bừng đỏ.

— Tại sao không, em yêu của anh?

Nàng không trả lời, nhưng chàng trông thấy môi dưới của nàng run và nàng cắn lại ngay.

— Em có sợ anh không? – Chàng hỏi một cách âu yếm.

— Một chút.

— Anh không làm hại em điều gì, em yêu của anh.

Nàng chỉ biết lắc đầu.

Chàng dịu dàng hỏi:

— Em quên rằng anh yêu em sao?

Allen lắng nghe kỹ mới nhận thấy có trả lời.

— Em có nhớ, nhưng tại sao anh yêu em?

Josui quay nhìn chàng với cặp mắt lớn nghiêm nghị. Chàng đứng dậy, cử chỉ hấp tấp. Thật ra, tại sao chàng yêu nàng? Thái độ của thiếu nữ làm cho những cử chỉ của chàng hóa ra kỳ quặc.

— Anh không hiểu – chàng nhận thế. Chính anh cũng tự hỏi mình. Anh như là... người đói khát. Anh chẳng có ai ở đây để yêu thương. Chỉ có mình em.

— Còn mấy ngày nữa anh đi à?

— Anh sẽ trở lại.

Nàng mỉm cười

— Như vậy chúng ta có thể chờ đợi. Chẳng cần phải quyết định bây giờ tại sao anh yêu em. Nàng nhảy lên và trông ngắm vẻ mặt nồng nàn,

hướng về phía nàng. Bỗng nàng quay đi, xuống dốc và chạy, nhẹ nhàng và mau lẹ. Chàng chỉ còn biết chạy theo nàng đến tận xe.

— Như vậy có phải là hết một ngày không? – Allen hỏi.

— Chỉ ngày hôm nay thôi, một ngày qua với anh, Allen Kennedy.

Nàng nói cả tên họ chàng lần thứ nhất, dẫn từng chữ một cách điệu bộ.

Ngày khởi đầu với biết bao sự bần khoản thì lại kết thúc trong một giấc mơ vui vẻ. Nàng lấy sách giấu ở một nơi. Sinh viên đã trở về cả. Người gác cổng già ngủ ở trong chòi canh.

Josui chỉ ngừng lại một lúc để từ giã Allen. Chàng phản đối:

— Nhưng anh có được đi xem gì đâu. Anh chưa được thăm Nara. Tất cả mọi người đều phải tới Nara. Tất cả mọi người đều phải tới Nara.

— Anh phải đi với các bạn của anh – nàng nói và mỉm môi. Em không có ý gì về việc này.

— Có chứ. Đó là lỗi ở em. Anh đã gặp em, thì anh lại cần phải gặp nữa.

Với thái độ trẻ con, nửa đùa nghịch, chàng tìm cách bào chữa cho mình. Sự xúc động làm chàng hãi sợ. Chàng không muốn chỉ định những nguyên nhân.

Nàng hết sức sững sốt và hỏi:

— Anh có muốn ngày mai em đi Nara cùng với anh không?

— Anh kính cần ước mong như vậy.

— Em cần phải suy nghĩ.

— Josui, làm thế nào, anh biết được quyết định của em?

— Nếu em đi, em sẽ ở đây, sáng mai, không mang sách vở?

— Anh đợi em

Hai người từ giã nhau, cũng chẳng bắt tay nhau, tưởng như người nào cũng đoán ở kẻ kia lòng ham muốn ngập ngừng và e sợ.

Josui kinh ngạc về sự nhu nhược không ngờ được của mình. Nàng trở về nhà như thường lệ. Cha nàng được mời tới nhà một bệnh nhân, phải trở về muộn. Josui ăn buổi tối riêng với mẹ. Thỉnh thoảng nàng mới trả lời những câu hỏi âu yếm của mẹ; trước kia nàng là người rất ghét nói dối hay bắt buộc phải nói dối. Trong khi nàng đang bận rộn sửa soạn khay cơm cho mẹ, thì bà nói giọng dịu dàng:

— Thôi con, khỏi bận tâm, mẹ không muốn ăn. Ta không dám nói cho con...

— Bảo con gì, hờ mẹ?

— Chính cha con được mời gấp đến gia đình Matsu. Kobori... cha con sợ bị ruột dư.

— Kobori!Ồ! Con mong rằng bệnh không đến nỗi nặng. Người con độc nhất của gia đình Matsui!

— Và một người con hiếu để biết bao! Cha con rất có thiện cảm và đặt nhiều hy vọng ở chàng...

Josui biết những ước vọng của cha, nhưng nàng không thể trả lời được. Nàng ẩn mình trong một giấc mơ tình ái lôi cuốn nàng đi xa nhà, xa cha mẹ. Khi ăn xong, nàng nhận thấy bà Sakai nhìn nàng với vẻ băn khoăn.

— Con có điều gì bận tâm thế? – bà hỏi.

—Ồ! Con nghĩ đến việc học hành – Josui đáp, ngạc nhiên thấy mình nói dễ dàng quá!

Nàng đi ngủ rất sớm, viện cố mệt. Đêm trong sáng. Nàng ở giường sát liền mặt đất, nàng trông thấy qua cửa mở, những ngôi sao tỏa ánh sáng vàng, tựa những đèn lồng bằng lụa ở đằng xa. Nàng nhớ lời những chuyện tình đọc trong các tạp chí ở California. Tình yêu đưa đến hôn nhân. Thoạt đầu là cái hôn, rồi tỏ tình và sau cùng là ấn định ngày hôn lễ. Nàng đã nhận được cái hôn, chàng đã tỏ tình. Bây giờ đến lúc chàng ấn định lễ cưới.

Nàng thở dài, hình dung khuôn mặt của Allen và ước mong ngày mai sẽ tới.

Ngày mở đầu tươi đẹp. Ánh mặt trời làm nàng thức tỉnh, Josui dậy. Nàng được mẹ cho biết là tối quá, cha nàng về muộn, vì phải giải phẫu Kobori về bệnh ruột dư và tình trạng của chàng làm ông lo ngại. Josui lẩm bẩm một vài câu xã giao và ra đến ngoài là nàng quên ngay hết cả. Đường phố hơi ẩm ướt sau một cơn bão nhỏ ban đêm, trời tuyệt đẹp. Allen đợi thiếu nữ, nhưng lão gác kiểm soát đường phố khắp cả mọi mặt. Chàng đến gặp nàng ở một đường hẹp dọc theo một bức tường Trường Đại học.

— Lão không trông thấy em? – chàng nói.

— Thôi, ta đi ra ga qua những đường vắng vẻ – Josui đề nghị. Nara cách đây không đến một giờ xe lửa.

Hai người bắt tay nhau và đi yên lặng trong đường phố ẩm ướt. Trên cây những hạt mưa nhỏ rơi xuống khuôn mặt và tóc Josui.

— Hạt mưa rơi trên mấy bông hoa – Allen nói.

Nàng mỉm cười:

Vào giờ sớm sủa này, họ có chỗ ngồi trên toa tàu. Josui giả tạo vẻ lãnh đạm trước con mắt hiếu kỳ của hành khách ngạc nhiên thấy một thiếu nữ Nhật tử tế đi cùng một người Mỹ.

— Nara là kinh đô cố định đầu tiên của Nhật – nàng nói, giọng trong trẻo, hơi lớn một chút. Trước kia, các vị vua chúa chỉ định kinh đô ở thành phố nào họ ưa thích. Từ thế kỷ thứ nhất, Nara được lựa chọn và trở thành kinh đô trong bảy triều đại liên tiếp. Sau đó là Nagaoka cũng ở gần Kyoto.

— Ở Nara ta xem gì?

— Tất cả những gì anh thích. Cửa hàng, lâu đài, đền miếu, rương cất thánh tích, tượng Phật lớn, vườn Thượng Uyển.

— Vườn Thượng Uyển – chàng quyết định không do dự. Có lớn lắm không?

— Hơn sáu trăm mẫu^[10].

Đến Nara, Josui gọi một xe kéo, đưa hai người đến công viên, trong khi nàng cố gắng quên những cặp mắt soi mói của hành khách trên tàu.

Hai người dạo chơi một giờ trong công viên. Nhận thấy có một góc vắng vẻ, Allen không sao kìm hãm được lòng ham muốn. Chàng bỗng quay lại trên con đường nhỏ hẹp mà chàng đi trước và nắm lấy tay nàng.

Bây giờ không còn vấn đề giằng co gì nữa. Cái hôn không còn làm Josui sợ hãi. Nàng chỉ những muốn tiếp tục nữa. Nàng cảm thấy một nỗi hân hoan cực độ, êm ái không sao chịu nổi.

Đối với Allen, cái hôn chỉ là bước đầu một sự mời mọc. Hai người yêu đương nhau, mỗi lúc một say sưa, thắm thiết hơn. Thúc đẩy tới cái kết luận không sao tránh được. Allen bỗng nâng Josui lên trên cánh tay chàng, đặt nàng nằm lên thảm rêu, dưới hàng thông và nằm ngả xuống gần nàng.

Nàng hiểu ngay nguyên nhân cử chỉ hấp tấp này. Lấy hai tay, nàng đẩy mạnh chàng ra.

— Thôi, nàng nói như hắt ra. Không, Allen Kennedy không thể làm cách này được.

Giọng nói của nàng run run và mắt nàng nhìn về dữ tợn.

Sống tuổi thơ ấu sung sướng trong ngôi nhà lớn sơn trắng ở Virginia, lương tâm thanh khiết của Allen bỗng bừng dậy. Sự phẫn nộ của Josui làm chàng nguội lạnh và chàng giấu mặt vào lồng ngực thiếu nữ.

Thoạt đầu bất động, sau nàng quyết định phá tan sự im lặng.

— Em không hiểu điều gì chi phối em, một thiếu nữ Nhật hay Mỹ. Em chỉ biết trước tiên em là con gái của cha em, một người họ Sakai. Gia đình em không phải là những người tầm thường, vốn thuộc một giới khác. Anh và em, chúng ta phải cùng xem xét, chúng ta yêu nhau bằng cách nào. Hãy cùng quyết định hoặc là vĩnh biệt ngay ngày hôm nay, hoặc...

Nàng ngừng nói, không sao tưởng tượng được, nếu chàng nói: “Thôi, vĩnh biệt”.

— Có cần phải có một quyết định ngay hôm nay không?

— Phải

— Tại sao?

Nàng ngáp ngừng rồi quả quyết:

— Vì anh làm dữ ngay khi chỉ có hai người.

Chàng tức giận vì sự thực trắng trợn.

— Này, Josui. Có phải thế là làm dữ không?

Nàng nhìn chàng với cặp mắt lớn, trong suốt.

— Hãy cho là thế, nếu cần phải nói thật. Em không có lần tránh – nàng nói tiếp ngay. Nếu em nhận lời đi một mình với anh, em cũng phải nhận phần trách nhiệm của em.

— Em đã học được những tiếng kheo léo ấy ở California?

— Không phải ở California, mà ở đây, ở Nhật, chính ở miệng cha em.

— Một người cha nghiêm nghị phải không?

— Có lẽ thế.

Trong khi chàng im lặng, nàng nói thêm:

— Có lẽ rất ích lợi... cho một người con gái.

Nàng quàng tay qua đầu gối và cúi đầu.

Gáy nàng trắng xanh như màu sữa, cánh tay trắng và tròn, ở cánh tay áo cụt hở ra và hai bàn tay xinh đẹp. Chân và tay đẹp, thật hiếm ở đàn bà Nhật. Chàng không trông thấy được chân Josui che trong đôi vớ ngắn.

— Em hãy bỏ vớ và dép ra – bỗng chàng hỏi. Em thò chân cho anh xem. Chân em có đẹp như tay em không?

Allen ngạc nhiên thấy mặt Josui bừng đỏ. Nàng đứng phắt dậy và đi:

— Bây giờ thì em không thể ngồi với anh được nữa – nàng nói về dữ dẫn. Không thể được nữa. Anh chửi em một cách dễ dàng quá. Allen Kennedy! Bây giờ em mới hiểu lòng dạ anh. Ái tình thế à! Hãy nói đi! Với tình yêu như vậy, em không muốn chút nào.

Nàng đi và chàng chạy đuổi theo:

— Josui, em nói gì thế? Em thân yêu, tại sao những lời này lại làm phật ý em? Anh không hiểu chút gì.

Chàng nắm vai thiếu nữ:

— Josui hãy trả lời anh!

Nàng quay lại, nắm lấy lửa, má hồng đỏ.

— Anh không trả lời em, Allen Kennedy! Em hỏi anh “Chúng ta quyết định thế nào?” Và anh bảo em: chìa cho anh xem...

Nàng ngừng nói, quay đầu đi và mắt đăm lẹ.

Buộc lòng phải thổ lộ sự thực, chàng nói:

— Em thân yêu, nếu anh không trả lời, vì anh không biết trả lời làm sao.

— Nếu anh không biết, anh không thể... đụng đến người em.

Tay Allen rơi xuống

— Em nói có lý.

— Nếu anh không biết vậy em xin anh ngay ngày hôm nay, anh đi Kyoto, rồi trở về Mỹ. Hãy quên em đi.

Chàng không rời mắt thân hình mảnh khảnh của nàng. Thấy chàng yên lặng, nàng nói giọng chán nản:

— Em muốn về.

Hai người đi chuyến tàu sau về Kyoto và chia tay nhau ở ga, vì nàng muốn như vậy.

— Anh không bao giờ quên em, Josui.

—Ồ! Rồi anh sẽ quên.

— Nếu anh không quên, anh có thể viết thư được không?

— Anh sẽ không viết thư.

Nàng rời đi, không lời từ biệt. Chàng đứng nhìn mãi cho đến lúc nàng lẫn vào đám đông, nhưng nàng không quay lại. Chàng về khách sạn, xếp

dọn hành lý và đi Tokyo chuyển tàu nhất. Chàng không muốn đá động đến ngày nghỉ phép nữa. Điều cần thiết là tiếp tục làm việc ngay.

— Kobori đã khá hơn, bác sĩ Sakai nói. Chàng chống lại được các thuốc trụ sinh mới.

— Con rất hài lòng – Josui nói về lãnh đạm.

Bác sĩ Sakai cảm thấy có điều gì bất thường ở con gái. Ông nhủ thầm chắc nàng có sự bất thường về sinh lý. Nàng đến tuổi phải lấy chồng mà nàng không rõ.

— Kobori thật là mẫu người thanh niên Nhật. Vậy mà chàng lại tân tiến. Chàng kính nể cha, song chàng sẽ vượt ông. Một ngày kia, chắc chàng sẽ là một nhân vật quan trọng.

Josui muốn xua đuổi hình ảnh Kobori khỏi tâm trí nàng, nhưng bị thúc đẩy bởi một sự cần thiết mơ hồ tự trừng phạt mình và dồn dập các biến cố, nàng nói thành thật.

— Thưa cha, tại sao cha không nói sự thực? Cha muốn con lấy Kobori. Vậy tại sao lại có những sự quanh co như thế?

Bác sĩ Sakai tức giận:

— Con hiểu rõ lắm tại sao ta không dám thành thật với con – ông kêu lên. Con giống những thiếu nữ Mỹ. Nếu con rõ những ước mong của cha, con sẽ phá hết.

Kinh hoàng vì sự tức giận của mình, ông sẵn sàng chịu đựng những hậu quả. Nhưng ông lại ngạc nhiên thấy Josui tỏ ra dễ bảo:

— Cha biết, con suy nghĩ nhiều lắm. Bây giờ, con thấy đối với con lấy một người Nhật là hơn. Đôi khi, con ước mong được trở về Mỹ, nhưng bây giờ con nhận thấy phải sinh sống ở đây. Như vậy, tại sao lại không ưng thuận Kobori?

Nàng nói, vẻ trầm ngâm, buồn rầu nữa, bác sĩ Sakai khó nhận ra con gái mình. Sự tức giận tiêu tan, ông ấp úng.

— Josui, con gái của cha, thật con hiểu biết lẽ phải lắm. Ta sững sốt quá. Con có muốn rằng cha... Ta có phải nói với ông thân Kobori không?

Nàng quay lại ông, cặp mắt lớn buồn rầu:

— Tùy ý cha.

Rất băn khoăn, ông hỏi con:

— Con có ốm đau gì không, con gái bé bỏng của cha?

— Không, thưa cha, trái lại, con thấy dễ chịu lắm.

Thấy cha lo âu, nàng cố mỉm cười.

— Con thấy con trưởng thành rồi.

Vui vẻ nhưng khó chịu một chút, ông nói thêm vẻ trang trọng:

— Con tin chắc rằng cha không thúc đẩy con đâu.

— Xin cảm ơn cha.

Nàng khẽ nghiêng mình và rời cha để ra xếp đặt lại những viên sỏi trong hồ nước. Nàng nhặt những viên tròn và bóng, do nước mài giũa, ném bỏ dần dần những viên khác và xếp vào hồ. Màu sắc những viên sỏi lóng lánh dưới làn nước trong. Một viên đá mờ đục, đôi khi để dưới nước lại có một màu sắc bất ngờ. Nàng đặt những viên đá hết sức nhẹ nhàng, đến nỗi hình của nàng phản chiếu xuống mặt nước bằng phẳng chỉ hơi rung động khẽ.

Không có một bức thư nào của Allen. Một tháng trôi qua từ ngày hai người chia tay nhau và chàng chưa viết gì. Trong những tuần lễ chờ đợi, những đêm thao thức, Josui trông thấy hiện ra rõ rệt tương lai của mình, đời sống giản dị, theo định mệnh của người phụ nữ Nhật, hôn nhân, con cái, gia đình. Tất cả những bài diễn từ của những phụ nữ tân tiến chẳng thay đổi gì đời sống ấy, nàng dần dần quen với ý tưởng sẽ kết hôn với Kobori. Nàng vẫn nhớ khuôn mặt chàng xanh xao, khá lớn, những nét hơi nặng nề, vẻ hiền từ và khoan hồng. Giọng chàng nói từ tốn, êm ái. Chàng nói được rất ít tiếng Anh: “Tôi không có khiếu về sinh ngữ” – chàng nói, không có vẻ hối

tiếc gì. Chàng không có vẻ gì khiêu khích và buộc người khác phải nhận mình là đúng.

Có thể một ngày kia, nàng sẽ yêu chàng. Trước hết là nàng ưa thích lòng nhân từ và nàng đoán chắc rằng ở Kobori có nhiều sự nhân từ hơn là bất cứ người nào quen thuộc nàng.

Josui cầm một viên đá sỏi tròn, màu xanh nhợt trong lòng bàn tay và để rơi xuống nước. Màu xanh ở dưới nước trở nên sáng và dịu.

Mùa hạ oi ả đè nén lên thành phố Tokyo. Nhựa đường bốc lên một hơi nóng không sao chịu được và điện tắt luôn, làm tê liệt các quạt máy, lại thường vào lúc trong ngày trời nóng bức nhất. Cách độc đáo để chịu đựng sức nóng này là lẩn xả vào công việc đến u mê.

— Thưa trung úy...

Một người lính mang thư từ đến.

— Cứ để bên bàn. Ta còn phải làm xong biên bản này.

— Vâng, thưa trung úy.

Người lính chào, đặt trên bàn một tập mười hay mười hai lá thư và đi ra.

Cả gia đình, cha mẹ, cô chú, anh chị em họ... người nào cũng coi là bổn phận phải viết thư cho Allen và coi như là một sự thống khổ trong thời gian chàng phải lưu trú ở xứ xa lạ của những kẻ man di. Những bức thư của mẹ chàng bao giờ cũng bắt đầu câu “Con bé bỏng của mẹ, bao giờ chúng ta để cho con về?”

Chàng tiếp tục đánh máy bản tường trình. Một trung úy, thật cũng tiện đủ điều, người ta bắt chàng làm đủ điều, mọi việc. Xuất thân ở Đại học ra, Allen bị chìm đắm trong trận mưa viết lách vô tận. Chàng coi như một thú vui biến một bản tường trình nhạt nhẽo – như bản đang viết về một vài tổ chức dân sự của Nhật trong thời chiếm đóng – thành một tác phẩm nhỏ để tra dồi văn chương. Không phải bản tường trình này dành cho những

người có thể thương thức được. Nhưng Allen, chàng bắt đầu lưu ý đến người Nhật. Chính vì Josui.

Josui hiện ra trong đầu chàng hai mươi lần một ngày. Allen lại nghĩ đến vấn đề. Nếu chàng xin cưới... chàng chìm đắm trong những ước đoán và những ngón tay chàng hóa ra bất động trên chiếc máy chữ. Hai người có thể sống ở Nhật. Nhưng chàng có ưng thuận sống suốt đời ở đây không? Hay ở Mỹ. Thật không thiếu gì nơi hai người có thể sống sung sướng với... con cái... hừ! Con cái của hai người... có cần phải có con cái không? Chàng vẫn thường nghĩ một ngày kia lấy vợ và có con. Nếu chiến tranh không bùng nổ có lẽ chàng đã kết hôn với Cynthia Levering mà mẹ chàng rất yêu quý.

— Ta coi nàng như con đẻ của ta – bà nhắc đi nhắc lại.

— Xin mẹ đừng ném Cynthia lên đầu con – chàng phản đối, có ý giễu cợt. Một ngày kia, có lẽ một mình, con sẽ có ý nghĩ lấy vợ.

— Ô! Im đi con – bà kêu lên, giọng dịu dàng và vui vẻ. Con lớn lên càng trở nên khó chịu.

Tập thư người lính để trên bàn chàng có lẽ có những tin tức về Cynthia. Chàng giơ tay, cầm tập thư và lần lượt xem các bì thư. Một bức thư của mẹ chàng, một bức của vị mục sư Tân giáo hội, hai bức chữ viết xa lạ và, phải, một bì lớn của Cynthia. Ngoài thân hình mảnh dẻ và mềm mại, ở Cynthia chẳng có nhỏ bé cả, vì nàng dong dỏng và rất cân đối, nhân từ và quảng đại.

“Anh Allen rất thân mến...” Bao giờ nàng cũng bắt đầu trong các thư như thế. “Anh Allen rất thân mến, chưa bao giờ em thấy một mùa xuân như thế này...”

Chẳng đọc từ tốn những trang giấy gợi nhớ thành phố quê hương của chàng, những người bà com xóm giềng và họ hàng. Đối với chàng, một mình ở Tokyo, họ ở xa thăm thẳm, tưởng như ở một hành tinh khác. Họ không thể bao giờ hiểu được thế giới riêng biệt của chàng ở Nhật Bản.

Chàng đọc cẩn thận những bức thư khác và lần lượt bỏ vào bao bì, rồi chàng chòng chọc nhìn những chữ không có hoạt khí chiếc máy đánh chữ của chàng.

Không có gì của cha chàng, mà thư từ, cũng như lời nói rất thưa thớt... trong những bữa ăn, câu chuyện của ông chỉ giới hạn vào sự cần thiết tối thiểu “Đưa bánh bơ cho ta, con trai” Hoặc để xen một chút cảm tình “Những bánh này ngon hơn thường lệ, cưng ạ” Ông ưa thích gọi bà nhà là cưng, vì ông không muốn gọi tiểu tị Joséphine.

— Quả vậy, ông Kennedy – bà trả lời lưu loát. Tưởng như không bao giờ chúng ta có những bánh ngon như thế.

Từ trước, không bao giờ Allen tìm hiểu bố, nay bỗng hồi tiếc là đã không hiểu biết để có thể nói về chuyện Josui và hỏi ông...

Chàng chỉ có một điều thắc mắc và điều đó chàng chỉ có thể tự vấn mình được thôi, chàng có yêu nàng để kết hôn với nàng được không?

Trước kia, chàng chưa yêu ai.

Bây giờ, chàng có yêu không?

Chàng bỏ thư từ vào ngăn bàn giấy và đi tắm trước khi thay quần áo. Chàng phải ăn cơm tối ở nhà ông đại tá.

Bà vợ ông đại tá không biết đối xử thế nào với những chàng trai vui tính, những kẻ bạt mạng và cuồng nhiệt làm dưới quyền ông.

— Họ chẳng coi cái gì là đúng đắn cả – bà than vãn. Họ tưởng còn như ở thời bà Butterfly.

Allen hiểu bà muốn nói gì. Trong công viên ở Nara, suýt nữa chàng cũng đã xử sự như họ. Đôi khi, khó nhận rõ được người Nhật trong thời kỳ chiếm đóng với những người Nhật đã tàn sát dã man người Mỹ trước đó ít lâu, những người thấp nhỏ, gan dạ, đánh úp những quân lính Mỹ trong rừng rậm ở các đảo, tưởng như không có chút liên hệ nào với các đồi núi có những bậc thang đất cây cối xanh um, những người thôn quê y phục bằng

vải bông màu xanh, các thiếu nữ xinh đẹp trong chiếc Kimono và đi guốc và tất nhiên là chẳng có gì liên hệ với Josui.

Khi chàng nghĩ đến nàng, ngực chàng lại đập. Chàng tự hỏi, có nên nói chuyện này với ông đại tá sau bữa ăn không. Nhưng chàng không dám. Chàng chỉ hỏi có bao nhiêu người Mỹ lấy con gái Nhật, trong thời kỳ chiếm đóng. Ông đại tá, khó chịu, trả lời:

— Anh muốn nói là kết hôn, hay chỉ đơn giản...

— Tôi muốn nói là kết hôn.

— Có lẽ không nhiều – ông đại tá thở dài, vẻ hài lòng. Và nữa, còn ai biết được? Hàng mấy mươi ngàn đứa trẻ máu pha trộn đã chẳng cho ta một ý niệm xác thực về tình hình là gì. Tôi tự hỏi tại sao quân lính của mình lại ham muốn nhiều như vậy. Tôi rất ngạc nhiên, mặc dầu có kinh nghiệm lâu năm trong quân đội.

— Những đứa trẻ lai này sẽ ra sao? – Allen hỏi, vẻ chăm chú trông thấy.

— Tôi không biết. Viên phụ tá của tôi có kể cho tôi nghe rằng vợ ông có tìm thấy một đứa con hoang ở nhà một người láng giềng tử tế. Barclay và vợ không sao ngủ được vì đứa trẻ kêu khóc quá. Khi bà Barclay tới than vãn, bà thấy bà cụ già vì xấu hổ đã giấu đứa bé vào trong một tủ nằm trong tường.

— Thế Barclay làm thế nào?

— Anh ta báo tin cho cô nhi viện công giáo đến đón đứa trẻ, làm cho cả gia đình được khuây khỏa, kể cả người mẹ. Barclay thấy ở đứa trẻ có một vẻ khác lạ: kết quả sự tạp chủng thật ghê tởm. Tôi chống đối những cuộc hôn nhân tạp chủng nhưng chúng ta biết làm thế nào?

Không thể nói về Josui được! Allen cáo lui rất sớm.

Chàng từ chối không muốn nghỉ phép đi thăm viếng Karuizawa (Khinh tỉnh Trạch) và cũng không đi xem chiếu bóng nữa. Về mùa hạ, hiếm lắm chàng mới dự khiêu vũ, nhưng không một chút nào vui vẻ và chàng cố

tìm hình ảnh một thiếu nữ khác ở quê hương mà chàng muốn được gặp lại, chính Cynthia cũng không gọi được cho chàng tình yêu. Đời mất hết cả hương sắc.

Khi ý thức được sự chán nản của mình, chàng nhủ thầm: “Ta biết tìm hứng thú cuộc đời ở đâu”. Chàng biết hứng thú đó chỉ bừng sáng trong lòng khi chàng đi sánh đôi với Josui.

Chàng nghĩ đến nàng, gọi nhớ hình ảnh nàng, mặc dầu cảm thấy khuấy động những kỷ niệm đó là đều nguy hiểm. Trong cảnh cô đơn của tiết hè, sau khi các bạn đồng ngữ và ông đại tá nghỉ phép, chàng luôn luôn nghĩ đến Josui. Đến trung tuần tháng Tám, chàng quyết định gặp nàng lần nữa, hầu để đo lường cái cường độ cảm tình của mình và để xem chàng có thể một ngày kia quên được nàng để kết hôn với một người phụ nữ khác được không.

Kyoto cũng vậy, trời nóng, bác sĩ Sakai không có thời giờ nghĩ đến, không để lộ sự vội vã, ông xếp đặt ngày lễ đính hôn của Josui; khi công việc xong, ông cho phép nàng được gặp Koberi ở nhà, không cần nghi lễ gì cả. Trước cuộc hôn lễ ấn định vào trung tuần tháng Chín, Koberi đến thăm vị hôn thê và bao giờ chàng cũng báo trước, nói rõ ngày giờ để xin phép gia đình Sakai.

Ông bà bác sĩ Sakai tiếp chàng. Lần thứ nhất, ông bà không rời phòng khách, nhưng hai người nhận thấy Josui cứ im lặng, chỉ khẽ nghiêng mình mỗi khi chàng hỏi và chỉ đáp bằng phải hay không. Tối hôm ấy bác sĩ Sakai hỏi vợ:

— Có lẽ ta nên để cho hai trẻ tự nhiên hơn?

— Dù thế nào, chúng ta cũng đã qua sống nhiều năm ở Mỹ... - bà Sakai đưa ý kiến này.

Đến lần hội kiến sau, nói qua loa vài phút về thời tiết, về các bông cúc mới nở thật đẹp, bác sĩ Sakai ra hiệu cho hai người rút lui. Koberi mỉm cười im lặng và quay lại Josui.

— Ông nhà thật đặc biệt! – Chàng nói giọng trầm và dịu, không bao giờ nói lớn hơn.

— Tại sao?

— Ông đặc biệt là người Nhật hơn tất cả chúng ta nhưng ông không ngờ rằng ở ông còn đôi chút ngoại quốc, mặc dầu tất cả sự cố gắng của ông. Mỹ quốc đã để dấu vết lại ông.

— Mỹ quốc cũng có ảnh hưởng đối với em.

— Đúng vậy. Dù sao, anh cũng yêu mến người Mỹ.

— Ngay cả những người chiếm đóng xứ sở chúng ta à? – Josui ngạc nhiên.

— Phải, cả họ nữa. Anh không bao giờ tán thành hành động của họ và thường thường anh thương họ. Nhiệm vụ của họ lớn lao quá!

— Nhiệm vụ nào!

Kobori lại cười:

— Họ muốn biến chúng ta thành người Mỹ – chàng nói. Không thể được.

— Theo anh, sau khi họ đi, tất cả sẽ trở lại như cũ hay sao?

— Thoạt đầu, sự phản ứng hơi quá đáng – Kobori xác nhận. Chúng ta sẽ là người Nhật trăm phần trăm và trước tiên chúng ta sẽ phục sinh cái tâm hồn đặc biệt của chúng ta. Chúng ta sẽ so sánh lẽ hơn thiệt và thu hồi lại những gì chúng ta đã vứt bỏ đi.

Kobori nói thật hay và không biểu lộ sự kiêu hãnh như bác sĩ Sakai.

— Anh không e sợ gì à? – Josui hỏi.

— Anh còn e sợ gì? Anh sinh trưởng ở một gia đình cổ, bảo thủ, như em đã biết. Gia đình anh thích hợp dễ dàng với thời bảo thủ hiện nay. Những người mình đáng thương nhất là hàng mấy mươi ngàn trẻ nhỏ sống trong cô nhi viện, cha người Mỹ, mẹ người Nhật.

Josui không bao giờ nghĩ đến điều này! Nếu Allen Kennedy lấy nàng...

— Những đứa trẻ đáng thương – Kabori nói giọng êm ái và mạnh. Tốt hơn hết là chúng đừng ra đời.

Josui bỗng cảm thấy cần thiết thổ lộ tâm tình với Kabori. Chàng hiền từ quá. Nàng ngẩng mắt nhìn chàng, như muốn hỏi bao điều gì mà nàng không nhận biết.

— À! Có gì! Em muốn hỏi anh điều gì?

— Tại sao anh biết?

Nàng sửng sốt.

— Về mặt em, anh hầu như đọc được cả những ý nghĩ của em.

— Có thật em đang suy nghĩ không?

Nàng nén lại, không hiểu lúc này có thích hợp không.

— Anh muốn hỏi em sẽ hứa hôn với người đàn ông nào?

Josui lẩn tránh câu đáp.

— Đó chẳng phải là câu hỏi của tất cả các phụ nữ hay sao?

— Vâng, cố nhiên.

Hai người quỳ theo kiểu Nhật, cách xa nhau. Trước hôn lễ, Kabori không bao giờ được đụng vào người nàng.

— Anh không phức tạp gì, anh tưởng thế – Kabori nói. Những năm anh ở trong quân ngũ, đã biến anh thành một người hiếu hòa đích thực. Trong biết bao ngày, anh đã nghe giọng quát tháo và thô bạo của các viên sĩ quan, nên không bao giờ anh còn muốn nói to hơn tiếng nói thì thầm. Anh thấy người ta đánh và giết nhau chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt, em thử tưởng tượng làm thế nào anh đánh được dù chỉ một đứa trẻ con. Anh mục kích biết bao sự tàn bạo, nên cách độc nhất đối với anh để chịu đựng cuộc đời là trau dồi lòng nhân đạo. Người ta có thể cho đó là một sự yếu hèn. Anh biết rằng, nếu anh chống được cái nọc độc của sự tàn ác, anh sẽ có hy vọng

không phải là người duy nhất và được trông thấy một ngày kia sự tàn bạo của con người sẽ biến mất đi.

Nàng không bao giờ nghe thấy chàng nói nhiều như vậy, với vẻ trang nghiêm mà nàng cảm thấy rất biết ơn chàng. Không muốn mà chàng đã đáp câu hỏi của Josui. Nếu nàng thút thật với chàng mỗi tình của nàng san sẻ cho người đàn ông khác, có thể vì lòng nhân từ, chàng sẽ khuyến khích nàng chọn con đường ấy hoặc chàng rút lui cho đến khi nàng quên hẳn chàng, chàng quyết định không chờ đợi nữa.

— Em rất cảm ơn anh nói như vậy – nàng nói. Kabori, em kính nể anh.

Nàng cho phép được nhìn chàng và cảm thấy lòng bắt đầu yêu mến chàng. Đã biết bao thế kỷ, những cuộc hôn nhân thành tựu mà không có tình yêu. Đối với tổ tiên họ, sự kính trọng và yêu mến là đủ.

Tháng Tám nóng bức lắm, bác sĩ Sakai làm việc nhiều quá. Bệnh nhân đến bệnh viện đông đảo. Họ đau đớn vì những vết thương cũ, dai dẳng từ ngày quả bom nguyên tử nổ. Bác sĩ Sakai tận lực chữa chạy cho họ và ông càng thấy giận hờn người Mỹ.

Sức nóng cuối cùng làm ông ngã bệnh. Ông phải ở nhà nhiều ngày. Ở trong vườn, một ngày kia mà đặc biệt ông không thấy dễ chịu, ông nghe tiếng chuông ở hàng rào kêu có vẻ hống hách. Mặc dù rất mệt mỏi, bác sĩ Sakai tự ra mở cửa, ông chạm trán với một sĩ quan Mỹ.

— Ông muốn gì? – bác sĩ hỏi, nhìn chòng chọc vào mặt người lạ.

— Bác sĩ Sakai?

— Chính tôi.

Ông cau mày, vẻ dữ tợn để làm nản lòng khách. Những người Mỹ này vào cả nhà riêng người ta nữa sao?

— Cháu là Allen Kennedy.

Bác sĩ Sakai nhớ rõ ràng tên này, mặc dù ông muốn quên.

— Tôi không biết ông, ông nói xăng.

— Không, nhưng cháu quen con gái bác.

— Con gái tôi không có ở nhà.

— Thưa bác sĩ, cháu có thể nói chuyện với bác được không?

— Tôi bị đau và tôi không thể đến bệnh viện được. Tôi không muốn bị quấy rầy.

Hai người lờm nguýt nhau.

— Tôi sẽ trở lại – Allen nói.

— Không cần – bác sĩ Sakai đáp giọng kiêu kỳ.

— Có, và tôi quyết lại.

Allen cảm thấy một sự tức giận dữ dội trào lên, khi chàng nhìn khuôn mặt đẹp và lạnh lùng của người đàn ông Nhật này.

— Tôi quyết gặp con gái bác.

Để giận dữ. Bác sĩ Sakai không thể nhịn lâu hơn được nữa. Ông không thể kìm hãm sự giận dữ đối với người Mỹ kia, mà cả đối với chính mình nữa, vì chưa rập theo được tính tình thật sự của người Nhật.

— Tôi không cho phép người Mỹ vào nhà tôi – ông kêu lên, cố đẩy hàng rào.

Allen có những cảm tình trái ngược. Mặc dầu chàng thấy rất bực vì mình thuộc về một dòng giống đi chinh phục, nhưng chàng cũng không ngăn được cái tinh thần của nòi giống này xâm lấn chàng. Chàng tì vai vào bức rào và thật là điều ô nhục cho cả hai người họ đánh nhau.

Ở trong bếp, Yumi ngủ yên tĩnh, bát đĩa đã rửa và sàn nhà đã lau. Những tiếng ồn làm cô thức dậy. Cô chạy ra cửa. Cô thất kinh thấy chủ mình đánh nhau với một sĩ quan Mỹ trẻ, khỏe mạnh, đang cố đẩy hàng rào. Cô kêu lên một tiếng, rồi hấp tấp chạy tìm nữ chủ nhân, miệng la lớn.

Bà Sakai và Josui đang bận khâu quần áo. Yumi chạy xô vào căn phòng yên lặng.

—Ồ! Thưa bà, ông nhà đang đánh nhau với một sĩ quan Mỹ.

Bà Sakai vội vàng đứng dậy và cùng Yumi vội vàng đi ra.

Josui hiểu ngay: Allen trở lại, nàng không thể thụ động được. Hoặc nàng phải tham gia cuộc đấu hoặc dàn hòa.

Allen liền trông thấy người yêu của mình, mảnh dẻ trong chiếc áo Kimono hoa xanh và trắng. Nhợt nhạt vẻ van lơn, nàng lại đẹp hơn trong trí nhớ của chàng. Đã vào được vườn, chàng liền tiến đến phía nàng.

Bác sĩ Sakai kiệt lực, mím môi. Bà Sakai và Yumi lấy người làm bức tường cho ông. Ông trông thấy con gái mình tiến lên, bước đi rụt rè. Bỗng người Mỹ ôm nàng trong cánh tay. Nàng vùng vẫy, quả thế, nhưng cha nàng hiểu rằng, nếu chỉ riêng có một mình, chắc chắn nàng không chống đối.

Đối với ông Josui coi như là mất.

Ông ra lệnh cho vợ:

— Bảo con gái đến bàn giấy ta.

Lấy lại được nhân cách, ông quay lưng lại họ và đi vào.

Ông cần cảnh tĩnh mịch. Ông quyết định bằng đủ mọi cách, phải thắng người Mỹ này. Điều đó rất dễ: ông chỉ cần hỏi chàng về ý định chân chính của chàng. Những ý định này không thể nào đáng kể được; người Mỹ không ưa kết hôn với phụ nữ Nhật. Ông biết lắm, ông có chứng cứ hẳn nhiên. Nhưng làm cách nào để đưa chứng cứ đó ra trước mặt vợ mình? Ông than thở và quỳ xuống một chiếc đệm.

Mọi người vào và trông thấy ông quỳ như thế. Đồng thời, viên sĩ quan trẻ tuổi cũng tự chủ được.

— Thưa bác sĩ, tôi thật ngưỡng ngùng quá! Tôi không hiểu điều gì ám ảnh cháu như vậy.

Bác sĩ Sakai không trả lời. Ông chỉ cho chàng một chiếc đệm và hài lòng thấy người khách của ông khó khăn mới quỳ xuống được theo tục lệ. Ông mặc Josui đứng và với con mắt tức giận, ông đuổi Yumi ra ngoài. Bao giờ cũng muốn sống ẩn khuất, bà Sakai quỳ sau lưng ông.

Người thanh niên đứng dậy. Có lẽ chân chàng đã lồi kéo chàng... Nhưng không, đó là để bắc một chiếc ghế mời Josui ngồi.

— Em muốn ngồi ở chỗ nào? – chàng hỏi nhỏ.

— Xin đừng để ý đến tôi – Josui cuống quýt nói.

— Nhưng tôi chỉ lưu ý đến có em!

— Quỳ xuống! – bác sĩ Sakai quát.

Josui quỳ xuống gần mẹ. Allen lại quỳ xuống, hay dở sao cũng đành, trên chiếc đệm.

Bác sĩ Sakai chờ đợi, để cho Allen nói trước. Ông tự coi mình như người bị xúc phạm.

— Thưa cha... – Josui khởi đầu giọng hơi rụt rè.

— Cô không phải nói, Josui, nhưng để tôi, Allen quyết định bào chữa cho mình.

Chàng bắt buộc phải nói. Lúc chàng đến Kyoto, một vài giờ trước đây, ý nghĩ độc nhất của chàng là gặp Josui và nếu được đo lường xem chàng yêu nàng đến mức độ nào và xem chàng có chịu đựng được sự xa cách không. Bây giờ, chàng hiểu rằng chàng không sao sống xa nàng được. Không ngưng ngừng chút nào, chàng kể lại cho bác sĩ Sakai nghe trường hợp chàng gặp gỡ và quyết định của hai người chia tay nhau.

— Đã như vậy, sao ông còn quay trở lại? – bác sĩ Sakai hỏi.

— Bởi vì nay cháu hiểu rằng cháu yêu nàng quá.

Bác sĩ Sakai trả lời một cách tàn bạo:

— Ông không thể yêu con gái tôi được. Con gái tôi đã đính hôn với con trai bạn tôi.! Kabori Matsui. Hôn lễ sẽ cử hành trong vòng mười lăm ngày nữa.

Allen Kennedy yên lặng một lúc. Rồi chàng quay lại phía Josui.

— Có đúng thế không?

Nàng gật đầu và khóc.

— Đáng lẽ em phải nói cho tôi biết! – chàng thở dài.

Chàng lại yên lặng và suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng chàng nói:

— Josui, tôi cảm thấy không thể gặp em mà lại không có người khác chứng kiến, vì vậy tôi cứ hỏi em điều này như chỉ có hai chúng ta. Tôi hỏi em: em có yêu người chồng chưa cưới của em không?

— Không – nàng nói khẽ, nhưng chàng rất tốt.

— Josui, em hãy trả lời tôi hết sức thành thật. Em có yêu tôi không?

Nàng ngẩng mặt đắm lệ và nhìn Allen.

—Ồ! Có, Allen Kennedy!

— Vậy em có muốn kết hôn với tôi không?

“Lại cái kiểu cách Mỹ – bác sĩ Sakai nghĩ, tức giận. Bây giờ cũng vẫn tấn công, công kích!”

— Ở Nhật, không thể từ hôn được – ông nói giọng xẵng.

— Thưa bác, cháu thiết tưởng nếu chính hai người trai gái quyết định từ hôn, chắc phải được... ở nước Nhật tân tiến? – Allen nói xen vào.

Bị thúc đẩy đến chân tường, bác sĩ Sakai hăng giọng, đặt hai bàn tay lên đầu gối và cúi mặt xuống.

— Tôi muốn nói với ông điều này. Điều này tôi chưa nói với ai, chưa nói cả với vợ tôi.

Dưới cặp lông mày rậm, ông liếc nhìn người vợ hiền hậu của ông:

— Hariko, hãy thứ lỗi cho tôi, đã không nói cho bà biết trước... Và nữa, tôi đã quên bẵng chuyện này trong nhiều năm nay, nhưng con gái chúng ta đã nhắc nhở tôi.

— Ông hãy cho là không có tôi ở đây – bà Sakai khẽ nói.

— Josui, con của ta – bác sĩ Sakai tiếp tục nói giọng thất thanh, con không thể lấy người Mỹ được. Có thể người thanh niên này thành thật yêu con và con cũng yêu chàng. Nhưng ái tình đó thiếu sự khôn ngoan, đó chỉ là một mối xúc động; tình yêu đó sẽ qua đi và đời sống vẫn tiếp tục. Khi ta

còn trẻ, ở Mỹ – bác sĩ Sakai nói gặng gượng. Ta đã yêu một thiếu nữ Mỹ. Ta có thể nói rằng nàng cũng yêu ta. Chúng ta đã bày tỏ cảm tình với nhau. Cha mẹ ta phản đối, nhưng hấp thụ một nền giáo dục Mỹ, ta không công nhận quyền từ chối của cha mẹ điều ta mong ước hết sức.

Bà Sakai cứng nhắc người. Bà chăm chú nhìn vào bàn tay xếp chồng lên nhau. Ông không nhìn vợ.

Josui cố gắng kêu:

— Ồ! Mẹ!

Bác sĩ tiếp tục nói, giọng cứng rắn, lạnh lùng:

— Ta sẵn sàng hy sinh hết tất cả, ngay cả cha mẹ ta nữa. Nhưng có việc khác xảy ra. Một tối kia, ở Đại học về, anh thiếu nữ đe dọa giết ta. Đây, anh ta nói như thế này và chĩa khẩu súng lục vào ngực ta: “Chúng tôi không muốn có những tên Nhật bản thiu trong gia đình!” Đó là lời y nói. Từ đó, không bao giờ ta gặp lại thiếu nữ đó nữa.

— Tất cả chỉ có thế? – Allen hỏi.

— Tại sao, ông dám hỏi như thế là hết? – bác sĩ Sakai giận dữ trả lời. Vào thời ấy, quả vậy, đối với tôi như vậy là hết. Bây giờ đối với tôi cũng là hết! – ông chỉ ngón tay trở run lẩy bẩy vào Allen. Điều đó sẽ xảy ra cho con tôi.

— Trong gia đình tôi, không có ai đe dọa người khác bằng súng – Allen quả quyết giọng kiên kỳ.

— Cũng sẽ xảy ra việc như thế – bác sĩ Sakai quả quyết. Có lẽ sẽ không phải khẩu súng lục lần này, nhưng một sự đe dọa khác. Người ta sẽ không muốn để một thiếu nữ Nhật bản thiu vào gia đình ông. Tôi nói để ông biết thế.

— Cháu hiểu ý kiến của bác – Allen nhún nhường vui vẻ. Nhưng điều đó xảy ra đã lâu lắm, thưa bác sĩ. Nay đã thay đổi cả.

— Ồ! Cậu tin thế à? Tôi đọc các báo. Có gì khác lạ đâu.

Josui đỏ mặt và kêu lên:

— Con muốn nói riêng với Allen Kennedy!

Nàng đứng dậy về quả quyết đến nỗi ông không muốn ngăn nàng lại nữa. Hãy để cho họ ra vườn nói chuyện. Thanh niên bao giờ cũng cần phải thổ lộ tâm tình. Còn về phần ông, ông đã bày tỏ điều bí mật, cay đắng của đời ông. Họ không thể quên được điều này.

Ông ngồi lại với bà. Bà không cựa quậy. Ông liếc nhìn, thấy tay bà nắm chặt và run. Ông nắm hai tay bà vào bàn tay ông.

— Tôi cảm ơn trời đã ban cho cái ngày tôi trông thấy bà – ông nói. Bà chỉ hiến cho tôi hạnh phúc. Tôi rất biết ơn quân vô lại kia đe dọa tôi với khẩu súng lục.

Bà Sakai cố ngăn chặn tiếng thổn thức:

— Tôi tin chắc rằng ông không có sợ hãi – bà nói quả quyết, mù quáng đặt cả niềm tin vào ông.

— Có, tôi sợ hãi và lập tức rút lui ngay.

— Ông hãy quên tôi đi, tôi xin ông – bà Sakai thì thầm.

Nhẹ nhàng bà rút tay và lau mắt.

— Chúng ta ở xứ sở mình; cần gì phải nhắc lại những việc ấy.

— Nếu tôi không quên, tôi đã kể cho bà nghe đã lâu – bác sĩ trả lời.

Không thể chịu đựng hơn được nữa, bà đứng dậy và cúi đầu trước mặt chồng và nói:

— Xin ông thứ lỗi, tôi có công việc phải làm.

Ở vườn, hai người ngồi sát nhau, sau một bụi tre râm.

— Em phải biết rằng em chỉ có thể kết hôn với anh – Allen thì thầm, môi chàng đặt lên môi Josui.

— Em biết điều ấy bây giờ – nàng nói giọng thất vọng.

— Anh sẽ cướp em mang đi!

— Không cái đó không được.

Nàng vòng tay qua người Allen và ngẩng mắt nhìn chàng.

— Em sẽ thừa với cha mẹ em. Điều cốt yếu, chúng ta không thể nghe lời cha mẹ được, chúng ta không thể xa rời nhau. Nhưng bốn phân chúng ta là phải nhượng bộ ông.

Chàng cam chịu hết thảy, nay chàng định lấy nàng.

— Tùy ý em, em yêu dấu, nhưng xin làm gấp ngay.

— Sẽ làm ngay! – nàng hứa, đặt đầu vào ngực chàng.

Nhưng, bỗng chàng nổi ghen:

— Em có chắc rằng em không muốn lấy người Nhật kia không? Thật là điều dễ dàng quá.

Nàng đặt ngón tay lên môi Allen.

— Suyt! Em muốn lấy một người Mỹ – nàng liếc nhìn chàng rụt rè yêu đương. Chính anh là người em muốn lấy.

Họ ôm ghì nhau, Allen lòng ham muốn hơn bao giờ hết. Tim chàng đập mạnh, chàng như nghẹt thở.

— Em đừng để anh chờ đợi lâu quá Josui. Về phần mình, anh phải gặp ông đại tá của anh. Có thể, ông sẽ giúp anh tránh được những nghi thức. Anh cần phải đi; anh đi chuyển tàu năm giờ...

— Hãy viết thư cho em, Allen.

— Em cũng vậy, viết thư cho anh, em yêu của anh.

— Em viết không hay gì, thật tiếc. Nhưng em sẽ cố gắng.

Hai người chia tay nhau và nàng vào nhà.

Không thấy ông đâu. Một lúc sau, bà Sakai ở trong phòng làm việc, vừa là phòng ngủ của ông đi ra.

— Cha con khó ở – bà nói. Ngày hôm nay cha con buồn rầu, khó nhọc quá.

Hai mẹ con đối diện nhau, ngấp ngừng. Mắt đăm lẹ, không thể nói được. Josui nhìn mẹ. Bà Sakai nói hộ nàng:

— Con muốn lấy người Mỹ đó phải không?

— Vâng, thưa mẹ. Nhưng con thiết tưởng cũng chẳng có chuyện gì đâu. Con có thể lấy Koberi. Con có thể rồi yêu chàng như mẹ đối với cha con.

Bà Sakai không mỉm cười và khuôn mặt bà không chút hường sắc, lại đượm vẻ nhẫn nại:

— Thời buổi này không như trước nữa.

— Nhưng mẹ cũng đã sung sướng! – Josui kêu lên.

— Phải, một hạnh phúc thâm được dễ dàng. Mẹ không ngờ có sự may mắn như thế.

— Thưa mẹ, con yêu chàng quá, đến nỗi con không biết làm thế nào nữa. Mẹ có hiểu cho con không?

Mẹ nàng nhìn nàng vẻ buồn rầu vô kể.

— Ngày hôm qua, mẹ không hiểu. Nhưng ngày hôm nay mẹ có thể hiểu được.

Bà quay đầu đi. Cặp môi nhợt nhạt của bà run lập cập.

—Ồ! Mẹ ơi – Josui kêu lên. Đó là một chuyện cũ quá. Cha con đã quên rồi.

— Cha con không quên đâu – bà nói giọng chán nản. Do thế cha con muốn rời Mỹ vì mối tình ngang trái ấy. Mỹ là Tổ quốc của cha con.

—Ồ! Mẹ ơi! Mẹ ơi – Josui nói nhỏ.

Nàng không biết làm cách nào an ủi mẹ.

— Con sẽ làm một việc mà cha con không bao giờ có thể làm được! Con sẽ trở lại Mỹ. Chỉ có riêng mẹ thuộc hẳn về nước Nhật, mẹ sẽ giúp con?

Lần đầu tiên trong đời hai người, hai mẹ con ôm ghì nhau và khóc.

Ngày hôm sau, bác sĩ Sakai trở dậy, mệt mỏi và vẻ quạu quọ. Bà Sakai – mà theo bề ngoài, ông vẫn tưởng là giản dị và phục tùng – lại tỏ ra, đêm hôm ấy hoàn toàn khác hẳn. Hai ông bà thảo luận hàng giờ.

— Hariko, tôi quả quyết rằng tôi rất đội ơn trời đã tránh cho tôi được cuộc hôn nhân kia. Tôi muốn cố gắng tránh cả cho con gái chúng ta một cuộc mạo hiểm tương tự này.

Bà Sakai liền có một phản ứng không sao giải thích được.

— À! Về phần tôi, tôi tránh cho Kobori Matsui. Tôi tránh cho một thanh niên Nhật chân thật kết hôn với một thiếu nữ đã say mê một người Mỹ. Tôi sẽ đến báo tin này cho Kobori biết, nếu ông không làm được việc này!

Bác sĩ không bao giờ nghĩ rằng người đàn bà dịu dàng kia lại giấu diếm một sự chống đối và có quyết định mãnh liệt như vậy. Ông e sợ những kết quả có thể xảy ra về sự thất bại của ông. Ông hiểu biết những khuynh hướng hầu như là bệnh tật của giống nòi ông, từ thất vọng dễ dàng đi đến tự vẫn. Bà có thể gặp Kobori; và nếu ông ngăn cấm bà, bà sẽ tự vẫn để phản đối.

Ông than thở và đứng dậy, trong thâm tâm, chỉ còn hy vọng vào con gái mình.

Đã gần trưa, ông Sakai thấy người dễ chịu hơn, nên trở dậy, Josui không có nhà. Yumi nói cho ông biết là nàng đi từ mười giờ sáng.

— Cô có nói đi đâu không?

— Cô con ra trường tìm sách.

Đó chỉ là sự dối trá. Josui đến thăm Kobori.

Kobori đi ở phòng giấy ra tiếp đón nàng, nhã nhặn và vui vẻ, trong bộ y phục dạ màu xám.

— Xin mời cô vào – chàng nói. Tôi có cần phải gọi người nữ thư ký của tôi không?

Với câu hỏi tế nhị này, chàng muốn hỏi xem Josui có muốn ngồi nói chuyện riêng với chàng không.

— Không, không cần – Josui đáp.

Kobori để cửa hé mở.

— Xin mời cô ngồi.

Nhìn gương mặt tươi cười hiền hậu, cặp mắt nâu âu yếm. Josui cảm thấy buồn nếu làm chàng đau lòng. Nàng đoán trong dáng điệu của chàng, lòng chàng tin tưởng ở nàng và cả sự may mắn của mình nữa. Thật ra nàng sẵn sàng vui vẻ đón tình yêu của chàng, nếu Allen không xuất hiện trong đời nàng!

Nàng ngã người về phía chàng:

— Kobori, em đến thăm anh có một mục đích khác lạ và em sẽ làm anh đau lòng. Thật khó quá...

Yên lặng, chàng khuyến khích nàng:

— Em không có gì đáng e ngại cả, Josui. Em cứ nói đi.

Nàng đi ngay vào vấn đề.

— Em không thể lấy anh được, Kobori.

Vẫn yên lặng, chàng nhìn nàng và chờ đợi. “Ồ – nàng nhủ thầm, chàng sẽ đau khổ”.

— Chỉ có em là có lỗi, nàng nói tiếp mau lẹ. Đáng lẽ em không hứa hẹn. Em giấu anh một điều bí mật, em tưởng đã tiêu tan rồi.

Chàng lựa lời thận trọng:

— Em hãy nói một cách rõ ràng hơn? – chàng sững sờ hỏi.

Nàng cúi mặt xuống.

— Mùa xuân trước, em có gặp một người Mỹ. Chúng em đã yêu nhau ngay, nhưng cả hai người đều tưởng mỗi tình này không thể thực hiện được

và chàng ra đi. Ngày hôm qua, chàng trở lại đây. Nay chúng em hiểu rằng không thể quên nhau được. Thật là bất công giấu anh sự thật này.

Chàng liếm cặp môi tái đi.

— Anh xin cảm ơn sự thành thật của em.

Nàng chờ đợi những lời khác nữa và không dám nhìn chàng.

— Em yêu mến nước Mỹ – chàng nói về trầm ngâm. Bao giờ anh cũng rõ điều này. Anh có ý định đi du lịch với em sang Mỹ vào dịp nghỉ hè. Anh có công việc với hãng Mỹ và anh có ý định ở nhiều tháng ở California.

Bỗng chàng ngả người ra phía trước và lấy hai tay che mặt.

— Em rất phiền muộn, thật phiền muộn – nàng nói thì thầm.

— Vâng, hẳn nhiên – chàng nói, vẫn để tay che mặt. À! Nếu vậy, không còn cách nào nữa. Em đến báo cho anh như thế là hay lắm. Quyết nhiên, anh cần phải ít lâu mới suy nghĩ như thường lệ được.

Chàng ngẩng đầu lên. Nàng nhẹ nhõm hẳn người vì thấy chàng không khóc.

— Anh tưởng rằng từ nay không bao giờ chúng ta gặp riêng nhau nữa, có phải không Josui?

— Có lẽ không bao giờ nên gặp nhau nữa – nàng trả lời.

— Như vậy, anh cần phải nói với em một vài điều, nếu em cho phép.

Khuỷu tay tì xuống đầu gối, chàng ngả người về phía nàng để nhìn nàng rõ hơn.

— Có thể này thôi, Josui. Giản dị có mấy lời nếu vì một lẽ nào đó, em cần gì đến anh, xin cứ gọi anh. Ước mong rằng lòng kiêu hãnh của em đừng ngăn em điều này.

—Ồ! Kabori, em sẽ rất sung sướng làm điều ấy, nhưng chắc không cần. Thật anh tốt quá.

Chàng cố mỉm cười.

— Em hãy để cửa ngõ, đó là tất cả anh cầu xin em, Josui ạ.

Nàng đứng dậy, nóng lòng muốn cho xong chuyện.

— Em xin hứa với anh như vậy, Kobori.

Một sự hứa hẹn! Nàng hối tiếc ngay câu nói bực mình này. Nàng đã không giữ lời hứa trước. Nàng giơ tay ra. Lần đầu nàng cảm thấy sự va chạm của bàn tay lớn, nóng và mềm dịu nằm kín cả bàn tay nàng.

Bối rối, mắt đăm lẹ, Kobori mím cười và lễ phép nghiêng mình. Nàng cũng cúi đầu xuống và thế là hết.

Josui đi rồi, Kobori ngồi lâu mãi trong chiếc ghế bành. Chàng chìm đắm trong tai biển này. Khi chàng còn bé, cha chàng có dạy chàng cách bơi không mệt nhọc:

— Người ta không thể độ sức với biển cả được, ông nói. Đừng có phấn đấu với biển rộng. Đừng có chống đỡ với làn sóng. Hãy nhượng bộ và bơi theo sức mạnh của sóng. Sóng sẽ nâng đỡ con và cả biển cả cũng giúp đỡ con nữa.

Kobori gọi những lời của bố. Chàng đã dành mỗi tình chân thật cho Josui. Vậy mà không bao giờ nàng còn là vợ chàng nữa. Ý nghĩ này kỳ quái quá, đến nỗi chàng thấy hoa mày chóng mặt, tưởng như một đợt sóng vỗ mạnh vào đầu chàng. Chàng nhắm mắt lại, đặt gáy lên tấm da ghế và thụ động chịu mỗi đau đớn. Chàng đành như vậy và không biết làm gì hơn.

Khoảng một giờ sau, chàng mở mắt, đứng dậy, cầm ấm nước trà nóng trong chiếc giỏ bọc da và rót nước trà. Chàng uống chậm chạp. Tay chân chàng mệt mỏi và giá lạnh, tưởng như mới ở dưới nước lên.

Ngày tối nay, chàng phải báo tin cho cha chàng biết. Cần phải xóa bỏ những sự mờ mịt và tất cả những sự sửa soạn về hôn lễ. Tới báo tin cho tiệm kim hoàn về sinh lễ tặng Josui, một chuỗi hạt ngọc màu hồng những viên ngọc, mò ở duyên hải Ấn Độ thì muộn quá rồi.

— Con đã thú thật với Kobori tất cả – Josui nói lúc trở về nhà.

Nàng đợi ông đến tận nửa đêm để nói với ông.

— Con nói tất cả rồi sao? - ông kêu lên và không tin. Táo bạo quá!
Con trông đây, con đã thay đổi biết bao!

— Kobori hiền từ lắm, nên con nói được với chàng.

— Như vậy chẳng có gì thay đổi được sự mất thể diện của chúng ta – ông tuyên bố.

Josui nhận thấy sự mệt mỏi cực độ trên khuôn mặt đẹp và xanh xao của bố.

— Người thanh niên Mỹ kia, không bao giờ lấy con đâu. Chàng làm thế nào được? Ở Mỹ, phải qua nhà thờ, một cuộc hôn lễ thường không được. Và biết tiếp rước khách khứa thế nào? Biết mời ai?

— Con không muốn tiếp đón mời mọc ai. Còn về tôn giáo của chúng ta, là thế nào, thưa cha? Chúng ta không thuộc về một giáo phái nào.

— Ta theo Phật giáo. Lễ nghi phải cử hành ở Phật tự, trước thần thánh và các vị sư.

— Chàng sẵn sàng làm theo tất cả những gì cha muốn.

— Chỉ trừ việc để lại con cho cha – cha nàng trả lời một cách chua cay. Y đã ăn trộm nhà ta, lấy của cải của ta và từ chối không chịu trả lại ta.

Josui cúi đầu. Trên khuôn mặt nàng, ông không thấy có dấu hiệu phục tòng nào; cặp môi mọng của nàng không run. Bác sĩ Sakai bỗng nhượng bộ. Ông nhảy lên một bước, xô đẩy nàng, trông như đánh nàng.

— Mi muốn làm gì thì làm – ông nói vẻ gay gắt. Hãy sang Mỹ đi. Nhưng khi người ta tống cổ mi đi, như người ta đã xử sự với tất cả chúng ta, lúc ấy đừng có trở về nhà ta nữa.

Nàng ngẩng đầu lên, như ông, cũng bị lòng tự phụ và sự tức giận thúc đẩy.

— Con sẽ không trở về nhà, con xin hứa với cha như vậy.

Ở Tokyo, Allen nói chuyện với viên đại tá. Ở trong bàn giấy chỉ có hai người. Hàng chõng giấy tờ chất trên các bàn, tủ và ông đại tá thỉnh thoảng

lại liếc nhìn những chồng giấy này. Trong trí tưởng tượng của ông, những chồng giấy này sẽ tăng gia mãi và hợp thành một chồng thật lớn, trong khi Allen nói chuyện.

— Đó là công việc của anh – ông đại tá nói về bất mãn. Nhưng anh am hiểu hơn một người quân nhân có trí thông minh tầm thường; nếu anh muốn, theo ý tôi, một ngày kia, anh có thể đoạt được năm sao. Nhưng đương nhiên điều đó không thể được đối với chồng một người phụ nữ Nhật.

— Tôi công nhận lời đại tá nói là đúng – Allen nói.

Cynthia có thể là người vợ lý tưởng chẳng hạn. Phải, nhưng chàng lại không say mê Cynthia!

— Anh lại không thể thu xếp với nhau được à? – viên đại tá hỏi. Người Nhật không xem xét những việc này như chúng ta. Họ có những cách riêng của họ.

— Tôi giả định rằng – Allen nói miễn cưỡng. Nếu tôi là hạng người biết thu xếp công việc như thế thật lại hơn cả. Nhưng khốn thay, tôi ... tôi không thể được...

Viên đại tá gật đầu:

— Không ai giống ai cả. Hãy để ta suy nghĩ một vài ngày.

Đoán biết viên đại tá không muốn tiếp chàng nữa, chàng đứng dậy.

— Tôi có phải...

— Tôi sẽ cho gọi anh khi tôi đã quyết định.

Viên đại tá lại cắm cúi vào giấy tờ.

— Thưa đại tá, xin tuân lệnh – Allen nói.

Và chàng đi ra.

Thật ra, đại tá muốn hỏi ý kiến vợ, Allen vừa đi ra thì ông bỏ ngay công việc.

Ông hút nhiều điếu thuốc lá và suy nghĩ, rồi ông gọi điện thoại nói chuyện với vợ.

— Đây! - bà trả lời khi đã nghe ông nói hết. Tôi khuyên ông nên cho chàng nghỉ phép. Ông hãy tìm cách cho chàng trở về quê nhà. Chắc ông còn nhớ bức hình ngôi nhà lớn sơn trắng ở Virginia. Ở xứ sở, chúng sẽ gặp một thiếu nữ khác làm cho chàng quên cô ả này.

— Thật là diệu kế! – ông kêu lên, tin tưởng hết sức.

Mặc dầu chán nản hết sức, Kobori cũng không trở về nhà ngay. Vốn có sức khỏe, không bao giờ chàng thấy thân thể mệt mỏi. Đối với chàng sự mệt nhọc là do tinh thần, nhưng chàng cố giữ với bất cứ giá nào trên khuôn mặt vẻ thỏa mãn, đầy đủ hạnh phúc.

Đi về nhà, chàng nghĩ đến cha chàng đầu tiên và nghĩ cách nào chàng trình bày với ông nỗi thất vọng này để cho ông đừng tin rằng việc quá quan trọng.

Đêm trong sáng và mát; trên các đường phố có những giỏ cúc xếp thành hàng của những người bán hoa. Kobori vừa đi vừa ngắm hoa và tìm những loại cúc nào mà cha chàng chưa có. Cuối cùng chàng tìm một loại hoa hình như ống, cánh hoa màu hồng nhạt và nhụy vàng thắm. Chàng mua chậu này và mang về, lấy một tờ nhật trình cũ bọc nó. Trước cuộc chiếm đóng, chưa bao giờ một người trong giai cấp của chàng lại mang bọc như vậy; nhưng nay ở Nhật, người ta xử sự một cách dân chủ.

Như tất cả buổi tối vào giờ này, cha chàng đi tản bộ giữa các cây hoa. Giống như những người ưa thích vườn tược, thật tình ông không thể thỏa mãn về cảnh đẹp của vườn mình, vì con mắt đầy kinh nghiệm của ông vẫn tìm thấy một vài khuyết điểm quá nhỏ nhặt, mắt người thường không nhận thấy được.

Kobori thấy ông ở luống cúc gần mép vườn hoa, môi bĩu ra, ngắm nghía một cây cúc tuyệt đẹp màu đỏ và vàng.

— Kobori! - ông kêu lên. Ta tưởng hoa năm nay không đẹp bằng năm ngoái.

— Để con xem. Nhưng thưa cha, xin cha hãy cho con biết chúng ta có loại hoa ống nào không? Hình như con không thấy có loại hoa này ở đây.

Ông Matsui vội giơ tay ra và Kobori trông thấy những ngón tay cha chàng gầy yếu và xanh xao, chàng giật mình. Chàng nhìn khuôn mặt thân yêu và hốc hác.

— Ta không nhớ có loại này – ông nói.

Hai bố con cùng cúi xuống cây hoa, hấp dẫn vì sắc đẹp mong manh của bông cúc.

— A! Thế chúng ta để chậu hoa này ở đâu bây giờ? – ông Matsui băn khoăn hỏi. Cố nhiên là không để với những cây hoa vàng và đỏ. Mẹ con chắc sẽ yêu loại cúc mới này lắm. Bông cúc này giống mẹ con. Ta để ở đây để mẹ con có thể ở trong cửa sổ buồng ngắm được.

Ông thận trọng đặt chậu cây mới giữa một chòm cúc. Trong không khí thơm ngát và yên lặng lúc này, Kobori nhận thấy thời cơ thuận tiện.

— Thưa cha, con rất hài lòng tìm được loại cúc này cho cha. Điều ấy giúp con về báo cho cha biết một tin không vui gì! Cuộc hôn nhân của con không thành.

Ông Matsui sửng sốt quay lại.

— Tại sao?

— Cô Sakai quyết định từ hôn – Kobori điềm nhiên nói thêm

Ông Matsui chớp mắt, không sao nói được một lời, Kobori lợi dụng sự sửng sốt của cha.

— Cha khỏi phải quan tâm, chàng nói dụi dàng. Trước con đã hoài nghi cuộc hôn nhân khó thành tựu. Con thấy bác sĩ Sakai vì thân tình với cha quá, đã ép uống con gái nhiều. Cha xem bác sĩ kính phục cha đến mức nào. Ông sẽ đau đớn lắm. Chúng ta cần phải tránh cho ông điều đó.

— Nhưng... và con, con trai của ta?

Kobori mỉm cười:

— Cha xem, con hoàn toàn sung sướng.

Cặp mắt nâu và sáng, giọng nói dịu, trầm của chàng cũng đủ trấn tĩnh và làm ông Matsui tin tưởng.

— Vậy anh có thể trở về Mỹ ngay ngày thứ năm tới – ông đại tá nói.

Allen mỉm cười với viên sĩ quan chỉ huy.

— Thưa đại tá, xin người đừng tưởng rằng tôi bị mắc lừa.

Ông đại tá không ngẩng đầu lên. Ông ký giấy tờ về bận rộn và tin chắc ở mình.

— Ai nói là lừa dối anh hở? Ông trả lời, anh bị lừa dối hay không, tôi đâu cần biết việc ấy. Tôi chỉ muốn anh về nhà suy nghĩ. Anh hãy sống lại trong không khí gia đình, hãy trông ngắm các thiếu nữ ở quê hương.

— Thưa đại tá, không có gì làm thay đổi ý kiến của tôi được.

— Người ta không bao giờ biết cả.

Allen đi ra. Ba ngày để thu xếp tất cả! Biết làm gì trong ba ngày này? Chưa bao giờ người ta làm trái ý một cách bất lịch sự như thế. Ba ngày! Được chàng sẽ đi chuyến tàu nhất đi Kyoto!

Đầu óc chàng suy nghĩ lung tung khi chàng đi về nhà. Chàng sẽ xin chuyển chuyển, chàng sẽ xin một công việc bàn giấy ở Washington. Như vậy Josui có thể theo chàng. Vốn là một công dân Mỹ bởi quyền thế tập, nàng không có gì khó khăn khi trở về Mỹ.

Chàng đi vào bàn giấy bưu điện và thảo điện tín gửi Josui: “Chiều mai đến. Nhận được lệnh về Mỹ...” Chàng ngừng viết; cần phải tránh cho Josui một tin ghê gớm. Chàng cắn bút chì, rồi thêm: “Với em, đến chết. Allen”

Bức điện tín đến ngay chiều hôm ấy. Bác sĩ Sakai đọc trước khi đưa Josui. Rồi ông chìa tờ giấy cho nàng không bình phẩm gì, nhưng với vẻ thành thơi.

Nàng đọc từ tốn, liền hai lần và hiểu rõ rằng ý của Allen muốn nói cho nàng biết.

— Chúng con không cử hành hôn lễ được, công cũng cứ theo chàng.

— Ta sẽ nhất mi trong phòng của mi.

Josui cầu nài làm ông sững sốt. Sự trở trêu làm khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên cứng rắn. Nàng liếc nhìn bác sĩ Sakai, bĩu môi khinh khỉnh.

— Cha nghĩ rằng chàng sẽ để cha làm như vậy à? Chàng sẽ xô cửa vào! Vậy cha không thấy người Mỹ họ xử sự ra sao à? Ta có thể ngăn cản họ được không? Cha đừng quên rằng họ là kẻ chiến thắng chúng ta.

— Nếu mi theo nó, ta sẽ không nhận mi nữa.

— Con cũng vẫn theo chàng.

Bà Sakai nghe thấy những tiếng nói lớn này, vội vã chạy lại.

— Josui, Josui! — bà kêu. Cha con... Ồ! Con không thể tàn ác như thế được!

Bà ngăn chặn hai người và giơ cánh tay ra. Nhưng hai người không để ý đến bà.

— Đó là một cơ hội không ngờ tới để thử thách ngoại nhân kia! Nhưng đứa con gái vô liêm sỉ này lại muốn kết hôn với nó trước khi nó đi để khỏi mất nó! Ta xấu hổ vì đứa con gái này!

Ông giơ tay lên và nhìn trời.

Bà Sakai quay lại phía Josui.

— Người ta không thể kết hôn mau lẹ như thế được. Phải có thời giờ. Cậu ta phải được phép.

Nàng nhìn cha mẹ, người này rồi người nọ và trông thấy cha mẹ liên kết chống lại nàng.

Nàng kêu lên:

— Con sẽ làm tùy theo ý con.

Nàng quay lưng lại cha mẹ và lẩn vào buồng.

Cha mẹ nàng nhìn nhau sửng sốt.

— Tôi đi ra đền. Nhà sư sẽ chỉ dẫn cho ta việc phải làm. Cần phải cho chúng lấy nhau – bác sĩ Sakai buồn rầu thở dài.

Allen Kennedy bấm chuông. Cửa mở ra và Yumi mời chàng đi theo cô. Chàng đi theo không khỏi ngạc nhiên. Không một tiếng chân, tiếng nói nào trong ngôi nhà yên lặng. Yumi dẫn chàng vào một căn phòng đẹp và rộng. Yumi dẫn chàng vào một căn phòng đẹp và rộng, mà những bức ngăn dán giấy trông ra một thửa vườn, màu sắc điều hòa tuyệt đẹp. Ở trong góc một chiếc Kakemono treo ở phía trên chiếc bình có cắm xòe ra những hoa lá mùa thu. Ở một góc tường này bác sĩ Sakai và vợ đang quỳ. Thấy khách vào, ông bà đứng dậy. Cả hai người đều mặc lễ phục. Bà Sakai mặc chiếc áo Kimono bằng lụa dày, màu đỏ sẫm, có thêu những chùm hoa hoàng đậu. Bác sĩ Sakai mặc chiếc áo thụng phủ trên một chiếc áo Kimono sẫm.

— Xin mời cậu ngồi xuống đây – bác sĩ Sakai bắt đầu nói, dùng tiếng Anh thật hay.

Allen nghiêng mình, gập chân dài lại quỳ xuống chiếu. Chàng rất ngạc nhiên thấy bác sĩ Sakai nói với chàng không ngượng ngịu gì. Hờn.

— Cậu Kennedy, tôi đã qua sống nhiều năm ở Mỹ và tôi biết rằng người Mỹ rất ưa sự thành thật. Vậy, chúng ta hãy đối xử thật thà với nhau. Ý định của cậu là thế nào?

Bác sĩ Sakai đặt câu hỏi vẻ kiêu hãnh. Allen trả lời không chút quanh co:

— Cháu muốn được kết hôn với con gái bác trước khi cháu khởi hành, thưa bác, nghĩa là hôm nay hoặc ngày mai.

— Làm thế nào được như vậy? Cậu chưa có thời giờ xin giấy phép cần thiết.

— Thưa ông, tôi biết điều này, nhưng tôi nhớ có một anh bạn đã kết hôn với một thiếu nữ Nhật ở Đài Loan, theo luật lệ Nhật. Anh ta chỉ hợp

pháp hóa cuộc hôn nhân này một năm sau ở Pháp; vậy mà nghi lễ đầu tiên được công nhận vẫn có giá trị.

— Tuy vậy, vẫn không hợp pháp – bác sĩ Sakai phản đối về cảm động.

Allen ngã người ra phía trước để cố thuyết phục bác sĩ.

— Thưa ông, tôi yêu mến Josui và tôi muốn lấy nàng. Tôi muốn đưa nàng về nhà tôi và giới thiệu nàng với bố mẹ tôi. Nhưng tôi bắt buộc phải để nàng ở đây và đưa nàng về sau. Tôi cố gắng để được thu nhận làm việc ở Washington. Tôi ước mong ông bà sẽ đến nhà tôi và về phần chúng tôi cũng sẽ đến thăm ông bà, nhưng trước khi tôi khởi hành, điều cần thiết là Josui phải được kết hôn với tôi. Nàng sẽ về với tôi dễ dàng, nếu việc kết hôn thành tựu.

Bác sĩ Sakai chưa kịp trả lời thì giữa lúc này một tấm ngăn rút xuống đất và Josui ào vào phòng. Nàng đứng đối diện bố mẹ.

— Thưa cha mẹ, con sẽ làm như Allen nói.

Mặc một chiếc áo Kimono lụa trắng, hai cánh tay giơ ra, mắt sáng ngời, má hồng đỏ, đầu ngẩng lên, nàng hiện ra như một con chim kỳ dị. Allen chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào đẹp như thế. Chàng đứng dậy và trông ngắm nàng, vẻ kính phục. Chàng nhìn thấy trong cặp mắt nàng vẻ yêu dấu chàng hết sức, chàng đưa tay ôm lấy nàng. Bác sĩ Sakai chăm chăm nhìn hai người, bà Sakai, mắt cúi xuống và cả hai người đều đứng yên.

Josui xoay trở trong tay Allen và nói với bố mẹ:

— Thưa cha mẹ, chúng con sẵn sàng.

Cha mẹ nàng đứng dậy, bác sĩ Sakai nói:

— Cậu Kennedy, chúng tôi đã dự liệu để công việc có thể xếp đặt được. Chúng tôi là Phật tử. Tôi đã vận động để nghi lễ có thể cử hành ở đền. Còn về các thể thức phải làm ở nước cậu, chúng tôi để cậu lo liệu.

Ông cúi đầu xuống và không đợi Allen trả lời, ông đi ra, bà Sakai đi tiếp theo ông và qua trước mặt Allen, bà không nhìn chàng.

Josui nhìn cha mẹ đi ra, rồi nàng quay lại Allen, mắt đẫm lệ:

— Anh không nên hờn giận cha mẹ em —nàng nói giọng van lơn. Thật là đau khổ cho hai người! Anh không thể tưởng tượng được cha mẹ em không có một người con nào khác nữa. Cha mẹ em vẫn thường ước mong rằng chồng em sẽ như là con đẻ của ông bà.

— Vậy ông bà không thể coi anh là con trai được sao?

— Cha mẹ em chưa thể nhận anh thế được... Chưa được – nàng giản dị nói.

Còn ai cảm thấy được giữa hai người cái rung động đầu tiên của linh hồn đứa trẻ do họ sinh ra? Linh hồn đó máy động trong làn gió nhẹ, nâng đỡ những bông hoàng đậu lên và tỏa ra hương thơm của hoa. Linh hồn đó lóe sáng trong chiếc hôn đầu tiên trao đổi ở ngoài vườn và trở nên vững chắc trong chiếc hôn cuối. Linh hồn đợi sự quyết định của thần thánh.

Đám cưới vồn vện có mấy người tụ họp trong ngôi đền lớn, lợp mái tranh đã có cả ngàn năm. Yumi và người làm vườn đứng ra làm nhân chứng. Sững sốt và bối rối, hai người đứng nấp sau ông bà chủ. Vị trụ trì, có các vị sư phò tá đi kèm, đứng đối diện đôi trai gái. Vị sư không tán thành cuộc hôn lễ này và lương tâm giày vò ông. Bác sĩ Sakai đã ép uống ông nhận lời cho, ông khẩn khoản nói mãi về cảnh hỗn loạn trong thời buổi này.

— Sư trưởng không thể hiểu nỗi đau đớn của tôi – bác sĩ Sakai nghiêm nghị nói. Sự lựa chọn cuối cùng của tôi là mất con gái hoặc ưng thuận cuộc hôn nhân này.

— Ông dạy dỗ nàng một cách quá tự do.

— Tất cả những sự lầm lẫn đã qua của tôi chẳng thay đổi được hiện tại.

Một tặng vật hậu hĩ cúng vào đền cùng những lời hứa hẹn trung thành với đạo cuối cùng đã thuyết phục được vị trụ trì. Ông bằng lòng cử hành hôn lễ.

Vị trụ trì đi vào đền vẻ trang nghiêm, ông cho đánh chiêng và đợi cho tiếng vang tắt hẳn dưới cái khung vòng cao. Rồi ông quay lại phía bàn thờ và ra hiệu cho mọi người tiến lên. Ông đứng chờ đợi, người rất cao lớn trong bộ đồ lễ. Trái với tục lệ, Allen Kennedy không mặc y phục màu đen, nhưng cô dâu mặc chiếc Kimono trắng.

Vị trụ trì nhìn người thanh niên Mỹ đứng trước ông rất lâu rồi quay mặt đi. Ông bắt đầu buổi lễ bằng tiếng Nhật.

Chúng ta đều sum họp ở đây dưới chân Đức Phật nhân từ, để dẫn dắt cặp thanh niên nam nữ này kết thành vợ chồng, đoàn tụ đời đời. Thánh lễ của hôn nhân là nguồn gốc thiêng liêng của tất cả đời sống ở đây rút tía ra những quy tắc đạo đức. Không có kết quả nào lại không có nguyên nhân. Như vậy phải hiểu biết rằng một sự liên kết thiêng liêng như thế này của hai người, liên kết suốt đời, không phải là một sự ngẫu nhiên. Nó tiêu biểu sự thành tựu của nhiều đời sống trọn vẹn và kết quả của sự ân cần và nhân từ của Đức Phật.

Ông bỗng cúi đầu xuống và giọng của ông trở nên ấm và giọng của kinh kệ.

— Cầu mong rằng đôi lứa mới này trung thành với lời cầu nguyện của họ, sẽ tương thân tương kính giúp đỡ nhau trong hoạn nạn và khổ sở, giữ được thân thể với tinh thần thanh khiết và khuyến khích nhau nhận tất cả những đức tính tốt. Đó là những yếu tố cần thiết cho mọi đời sống lứa đôi để được sung sướng, hợp với những lời răn dạy của Đức Phật.

Ông ngẩng đầu lên nhìn, cái nhìn bao trùm cả hai người và ông tuyên bố vẻ hách dịch:

— Bởi vậy, trước khi tỏ bày những lời cầu nguyện, hai con phải nhớ rằng nhiệm vụ của người chồng là bảo đảm sự sinh sống cho vợ mình, thương yêu nàng, trung thành với nàng cả trong ý nghĩ và hành động, giúp đỡ nàng cả trong sự buồn rầu, bệnh tật và trợ lực nàng trong việc giáo dục con cái.

Ông quay lại phía Josui và tiếp tục nói:

— Bốn phận của người vợ là mến yêu chồng, là giúp đỡ chồng, luôn dịu hiền và trung thành với chồng trong tất cả mọi việc.

Rồi cứ lần lượt ông nói nữa với cô dâu chú rể.

Ông nói:

— Hai con hãy long trọng tuyên thệ, theo sự hiểu biết của mình, không có một trở ngại về sự kết hôn hợp pháp của hai người.

Josui nhìn Allen và thì thầm dịch lời nói của vị trụ trì.

— Tôi không thấy có một trở ngại nào – chàng nói bằng tiếng Anh.

— Con tuyên bố long trọng rằng không có một trở ngại nào – Josui nói, giọng quả quyết.

Thật ra, hai người đã vượt qua hết các trở ngại chưa?

— Allen Kennedy, con có nhận thiếu nữ này, Josui Sakai, hiện diện ở đây, là vợ chính thức của con không?

Josui nhìn chàng. Allen nói tiếng “Vâng” quyết định, giọng run run.

— Josui Sakai, con có nhận thanh niên này, Allen Kennedy, hiện diện ở đây, là chồng chính thức của con không?

— Vâng – Josui trả lời bằng tiếng Nhật.

Được chỉ dẫn trước về các nghi lễ. Allen liền tháo ở ngón tay út của chàng chiếc nhẫn có nạm kim cương và đưa cho vị trụ trì để ông đeo vào ngón tay vô danh của Josui. Ông đặt bàn tay hai người lên nhau và lấy chuỗi hạt thiêng liêng phủ lên.

— Vì các con đã nhận kết hôn với nhau theo nghi lễ Nhà Phật – ông tuyên bố trang trọng. Ta tuyên cáo rằng hai con là vợ chồng từ đây. Cầu mong cho các con luôn luôn sống trong tình yêu đương và lòng nhân ái!

Một lúc sau, ông quay lại phía bàn thờ. Được hướng dẫn, Allen cắm mấy nén hương vào bát hương trên bàn thờ.

Ở dưới chân tượng Đức Phật vĩ đại sơn son thiếp vàng, vượt lớn hơn tất cả những vị thần thánh khác, vị trụ trì tuyên bố:

— Đây là những lời dẫn dắt của Đức Phật thiêng liêng.

“Hãy giúp cha mẹ con, yêu mến vợ và con cái, hãy noi theo con đường hòa bình. Đó là phước lành lớn nhất”.

Những lời này, ông nói với Allen. Buổi lễ kết thúc. Vị trụ trì quay lại phía các tượng thần linh và bốn vị sư phò tá đứng xếp hàng đằng sau ông, như một bức tường thành.

Vị trụ trì lên bàn thờ trình với Đức Phật, giọng nói thật nhỏ, không ai nghe thấy cả. Ông giải bày những sự ngần ngại của ông, cầu xin Đức Phật dung xá và ban ơn cho cặp vợ chồng trẻ: nếu việc chẳng lành, ông cầu xin ít nhất Người cũng cho thiếu phụ được trở về quê hương.

Bức tượng phủ một lớp dây vàng sơn đỏ ối, tay chìa ra như ban cho khắp mọi người. Và trong khuôn khổ bất động, cặp mắt xa xăm như cúi xuống nhìn tất cả các Phật tử.

Allen không cúi đầu, một cảm giác hư ảo xâm nhập chàng. Chàng nhìn vị trụ trì và các môn đệ, cúi người xuống trong bộ lễ phục dài và ở phía trên họ là pho tượng. Cuối cùng chàng từ từ cúi xuống. Đã từ nhiều năm nay, chàng không cầu nguyện, không tin tưởng. Nhưng ngày hôn lễ hôm nay, trong lòng quá bối rối, lời cầu nguyện bật ra, với một sức mạnh làm chàng run lấy bấy.

Trong phòng riêng của nàng, Josui nằm gần Allen. Sau nghi lễ ở đền và khi trở về nhà, bác sĩ Sakai đã nói ít lời chúc tụng và rút lui ngay, trước khi Allen kịp cảm ơn ông.

Bà Sakai không ra. Yumi dọn cơm cho hai vợ chồng mới cưới, riêng hai người ăn trong phòng họ. Rồi, trong sự yên lặng hoàn toàn và không nụ cười, nàng trải xuống đất những mền lụa kết thành giường cho hai người.

Sau khi cúi rạp chào, Yumi đóng các ngăn lại và tắt đèn hành lang. Cuối cùng chỉ còn riêng có hai người và không ai có thể chia rời họ được nữa.

Hai người qua tuần trăng mật trong cảnh bề ngoài thật quạnh hiu. Trong ngôi nhà lớn, cha mẹ rút lui ra một nơi. Allen chỉ gặp cô hầu gái yên lặng.

Không một ai trong nhà có thể tưởng tượng được rằng Josui ở lại một mình. Không nên có con trong trường hợp này.

— Không lâu la gì em ạ. Allen cam đoan như vậy. Có thể một vài tuần thôi.

Nhưng một vài tuần lẽ là mấy mươi năm, khi người ta chỉ có một hai ngày để yêu thương nhau. Đêm thứ hai – đêm cuối cùng của họ – Josui khóc, chàng phải yêu thương an ủi nàng biết bao.

Chàng ôm nàng trong cánh tay, nàng nhỏ bé, khóc sụt sướt, thu mình lại trên ngực chàng. Chàng không sao thuyết phục được nàng. Nàng băn khoăn sợ hãi: họ bỗng nhiên bị xa rời nhau và chẳng có gì sum họp lại được. Nàng tin chắc như thế. Để nàng hiểu lẽ phải chàng bắt buộc phải gây tai họa cho nàng.

— Josui, em tưởng rằng việc dễ dàng đối với anh như thế à? Nếu anh không yêu em có đâu anh ở đây lúc này?

Đối với những mối băn khoăn, những câu hỏi này, chỉ có một câu trả lời. Tình yêu, tình yêu nữa, luôn luôn tình yêu. Da thịt chạm vào da thịt. Tim sát với tim. Đứa con chờ đợi.

Ngày hôm sau, cuộc biệt ly thật ảo não. Cha mẹ hiện ra cùng một lúc. Hai người đàn ông bắt tay nhau. Rồi cha mẹ rút lui và hai vợ chồng trẻ còn ở lại một mình. Allen có thể nguyện rằng da thịt chàng rớm máu khi chàng rút ra khỏi tay, Josui ôm ghì chàng.

— Anh sẽ viết thư cho em hàng ngày – chàng hứa hẹn.

— Em cũng thế – nàng thì thăm vè mặt tiêu tụy và đẫm lệ.

Chàng chạy trốn, quay đầu lại, trông thấy nàng ngất xỉu trên thềm cửa và chàng liền đến bên nàng. Chàng ôm ghì nàng trong cánh tay.

— Đáng lẽ anh không nên quay lại – chàng rên rỉ.

Cố gắng cương quyết, cuối cùng chàng đi không quay trở lại nữa và đến ga, nhảy lên tàu vừa lúc chạy.

PHẦN HAI

Bà Kennedy sửa soạn đón con trai. Vợ ông đại tá viết thư cho bà, báo chuyện Allen có cuộc phiêu lưu với một thiếu nữ Nhật và ông đại tá cho chàng về nhà để tránh cuộc hôn nhân này và để cứu vãn một trong số những sĩ quan ưu tú của ông.

Bà Kennedy đưa bức thư cho chồng, rồi kín đáo đưa cả cho Cynthia, vì ông có dặn dò bà đừng nói chuyện này với ai.

Cynthia không bình phẩm gì. Nàng đọc kỹ trước khi trả lời bà Kennedy.

— Những bà vợ các ông đại tá chẳng đã có tiếng là...

— Là làm sao vậy?

— Ngồi lê đôi mách – cuối cùng Cynthia nói.

— Có lẽ thế – bà Kennedy công nhận. Nhưng Allen là một thanh niên. Và nó sống đã mấy năm ở xa cách xã hội chúng ta. Ta cần sự giúp đỡ của con, Cynthia.

Cynthia giương to đôi mắt xanh.

— Vâng dĩ nhiên rồi, bác Kennedy. Con sẽ làm bất cứ chuyện gì cho Allen.

Bà Kennedy đi nhón gót đến hôn Cynthia. Thiếu nữ đi rồi, bà xét lại xem phòng của Allen đã xếp đặt đầy đủ chưa, bà đặt hai bình hoa cúc lên bàn và lò sưởi. Đến phút cuối cùng, bà hái một bông hồng cắm vào một chiếc bình bạc và đặt lên mặt tủ. Cần phải tái tạo cái không khí gia đình, thấm nhuần những truyền thống hòa dịu với một tình yêu nồng nhiệt người con trai độc nhất, người thừa kế. Bà đã hiểu từ lâu rằng nếu làm trái ý Allen hoặc làm chàng tức giận thì chẳng được việc gì. Bà không hề nhắc nhở với chồng về thiếu nữ Nhật và quyết định quên chuyện này. Đối với bà, thiếu nữ này coi như không có.

Khi Allen về, bà đang ở cửa vào, mặc một chiếc áo buổi chiều bằng voan màu xám bạc. Chàng ngả vào cánh tay mẹ dang ra và ôm lấy bà, đặt má chàng áp vào má bà.

— Mẹ lúc nào cũng thơm tho – Allen nói.

Hai mẹ con thường hay nói đùa với nhau. Đối với những lời giỡn cợt nhẹ nhàng của chàng, bà lướt đi như cánh một con chim sâu.

—Ồ! Bà Kennedy phản đối và xoa má. Con không cạo râu từ ngày con rời nước Nhật?

Một vết hồng hiện lên da mặt mịn màng của chàng.

— Việc ấy con sẽ làm xong năm phút – Allen nói và đi trèo lên thang gác.

Ông Kennedy đi xuống.

Hai bố con ôm lấy nhau.

— Mẹ bảo con đi cạo râu – chàng nói. Bây giờ con lại ở trong không khí gia đình.

— A! Được lắm, vậy ta không chặn giữ con nữa.

Khi Allen về nhà, sau khi đi vắng ít hay nhiều ngày, ngay tức thời chàng cũng quen thuộc ngay với cảnh nhà, tưởng như chàng chưa bao giờ bước chân ra đi. Chàng vội vã về giang sơn của mình và ngắm nghía khung cảnh thân yêu: phòng khách và phòng ngủ rộng lớn của chàng, với chiếc cửa sổ có khung kính hướng về phía Tây. Trong một thế giới thống khổ, đối với chàng, nhà chàng bao giờ cũng hơn tất cả, như gợi lên hình ảnh thiên đường. Tại sao chàng không về đây sống với Josui?

Chàng ăn cơm tối với cha mẹ và Cynthia. Sắc đẹp muộn màng của thiếu nữ làm chàng ngạc nhiên. Lúc còn nhỏ, nàng xanh xao vụng về, tóc hung vang và cứng, vẻ rụt rè, khiêm nhường của một cô gái quá mau lớn. Tính rụt rè đã biến mất trong vòng tuổi thiếu thời và sự khiêm nhường biến thành sự nhũn nhặn đáng yêu. Chàng ngắm nàng với mớ tóc xoắn cắt ngắn,

da mịn màng, cặp môi tô son một cách kín đáo. Mạnh mẽ và kiêu diễm, nàng cân đỗi với thân hình và có vẻ tự cao.

Allen rất hài lòng thấy nàng tỏ ra vui vẻ thấy chàng về. Chàng có ý muốn nói với nàng về Josui, nhưng chàng thấy thế là bất nhã vì chưa trình bày với cha mẹ.

— Ông thấy con chúng ta thế nào? Bà Kennedy day hỏi chồng.

— Trông nó khá, khá lắm!

Bà đứng ở ngưỡng cửa thông sang hai căn phòng của ông bà, một chiếc áo lót dentelle vắt lên chiếc áo ngủ bằng lụa. Ông Kennedy đang thắt vải áo ngủ quanh mình.

— Tôi không có ý định nói cho nó biết việc này – bà Kennedy nói. Nó sẽ đơn giản nghĩ rằng tôi không biết.

— Khôn ngoan lắm, ông khen ngợi bà, bao giờ tôi cũng hoài nghi lời những người khác.

Hai người trao chiếc hôn lên trán và người nào về phòng người ấy. Cửa thông sang hai phòng để ngỏ. Ban đêm, bao giờ bà cũng đóng cửa này tại, đóng nhẹ nhàng quá, ông không nghe thấy tiếng nữa. Ông không hỏi lý do, ông vốn hoài nghi những lời nói.

Buổi sáng hôm sau, Cynthia gặp Allen bất ngờ trong khi nàng đang đi mua mấy thứ cho mẹ. Hai người đi sát gần nhau và luôn luôn gặp bạn bè hãm lại.

Allen thổ lộ với nàng chuyện bí mật của chàng. Chàng cần phải giải bày với người khác.

Sớm muộn rồi chàng cũng phải báo tin cho cha mẹ nhưng chàng còn đợi cơ hội thuận tiện. Chàng khinh miệt những người đàn ông lúc nào cũng tưởng tượng như được tất cả phái nữ yêu đương, vậy mà chàng đoán với sự tinh tế của mình rằng, nếu chàng không quen biết Josui thì lúc trở về chắc chàng gặp một Cynthia ưng thuận chàng. Thái độ thân thiện của thiếu nữ

biểu lộ bằng nhiều cách. Không bao giờ chàng tìm hiểu và phân tách tính chất.

— Cha mẹ anh biết à? – Allen nhắc, không tin, đứng nhìn chôn chân một chỗ.

— Bà đại tá có viết thư cho mẹ anh.

Cynthia nói giọng điềm tĩnh, với âm hơi kéo dài của miền Nam.

— Ngay ông đại tá cũng không biết – Allen kêu lên.

— Allen, anh đừng đứng trơ ra như thế, người ta nhìn mình đấy!

Chàng cất bước đi, mau lẹ quá, nàng phải đuổi theo.

— Anh hãy nghe em, đừng chạy nữa. Ông đại tá không biết cái gì.

Chàng bước chậm lại.

— Chúng tôi đã làm lễ kết hôn. Ngoài em không ai ở đây biết nữa. Anh nói với em, vì anh cần em giúp đỡ.

Cynthia liếc nhìn chàng giận hờn, làm nàng tủi thẹn. Chàng lấy quyền gì ở ngoại quốc kết hôn với một người màu da khác. Như vậy, những người phụ nữ như nàng sẽ ra sao, không lẽ lại sống già lẻ loi trong các thành phố và làng mạc ở Mỹ à? Những người phụ nữ ngoại quốc hãy lấy đàn ông nước họ! Allen là của riêng nàng! Nàng buông trôi theo bản năng như một người thiếu nữ thuở trước và quyết định liên kết với mẹ Allen, chống đối người phụ nữ xa lạ kia.

— Em tưởng rất khó khăn khi cưới lấy một người phụ nữ Nhật – nàng nói.

Chàng trông thấy nàng, dưới vành chiếc mũ dạ, mỉm cười với bạn bè qua đường.

Bỗng có một người chặn hai người lại, một thiếu nữ xinh tươi đi đánh bài tây chiều thứ sáu.

— Anh, Allen Kennedy!... Chị Cynthia, thật vô ích hỏi xem anh chị sáng nay có đến câu lạc bộ.

Giọng nói trong trẻo của họ vang lên trong không khí buổi sáng thu. Ý chí rửa hận thẳng thắn bản tính dịu hiền của Cynthia. Nàng mỉm cười với các bạn gái và báo tin với họ giọng thật đáng yêu:

— Allen vừa báo cho tôi một tin mừng: anh vừa kết hôn với một thiếu nữ Nhật xinh đẹp trước khi về nghỉ phép.

—Ồ! Allen, thật lý thú!

— Anh hãy nói về nàng cho chúng em nghe!

— Anh cho bọn em xem ảnh nàng.

Allen nhìn Cynthia vẻ tức giận.

— Anh không có...có...ý báo tin như vậy.

Chàng có giữ trong mình một tấm hình thường của Josui mặc Âu phục. Trông nàng nghiêm chỉnh, ăn mặc vụng về, đầu bới tóc không được đẹp. Mấy thiếu nữ chuyền tay nhau tấm hình và cùng kêu lên:

— Allen, nàng thật kiều diễm.

Họ đưa tấm hình cho Cynthia, tất cả đều mỉm cười cúi chào rồi đi. Cynthia dăm dăm nhìn tấm hình.

— Đó là tấm hình xấu – Allen nói. Josui thật đẹp, nhất là khi nàng mặc Kimono.

— Nàng khó có thể mặc như vậy ở Mỹ.

— Cũng có thể. Tại sao em lại kể chuyện của anh cho các cô nhiều chuyện ấy? Rồi cả thành phố này đều biết!

— Chính vì thế mà em nói – nàng quả quyết một cách điềm tĩnh. Người ta biết sớm, như vậy lại hơn.

Bức thư thứ nhất của Allen đến khi Josui đi vắng. Bác sĩ Sakai bỏ vào ngăn bàn giấy của ông. Ông đi lại, săn sóc các bệnh nhân và suy nghĩ về bức thư mà ông không bóc ra. Bệnh tình ông Matsui cần phải có sự săn sóc hàng ngày. Ông bị sưng túi mật nguyên nhân vì không tiêu hóa được cua biển. Mặc dù ông thường ăn thanh đạm, hàng năm vào mùa thu, ông Matsui

không sao cưỡng được món cua biển nhấm nháp với rượu vang trắng. Đôi khi ăn cua, không xảy ra chuyện gì, khi khác bị trúng thực, lúc nặng lúc nhẹ. Năm nay cua biển suýt giết ông Matsui.

Một ngày kia, cảm thấy trong người khá dễ chịu, ông mời bác sĩ Sakai lại trò chuyện với ông. Sau những ngày ở bệnh viện, bác sĩ Sakai mệt nhọc nhưng ông không biết làm thế nào để chuộc lỗi của con gái, nên đến khi bác sĩ định nói điều này, ông Matsui chỉ lấy tay ra hiệu:

— Những chuyện đó có gì quan trọng – ông nói.

Ngày hôm ấy, ngồi ở đầu giường thân hữu, bác sĩ Sakai cảm thấy cần phải thổ lộ với ông Matsui. Ông Matsui, đầu và vai trùm một chiếc áo lụa màu xám thắt chéo ở ngực đã bình phục như thường ngày và mặt không còn thấy nhăn nhó đau đớn nữa.

Ông Matsui nói:

— Tôi sống được là nhờ ông.

— Đó là bốn phận của tôi – bác sĩ Sakai khiêm tốn trả lời.

— Quả hơn nữa. Thế là chúng ta hết nợ nhau.

Bác sĩ Sakai hiểu lời ám chỉ này. Một cảm giác nồng ấm làm ngực ông nở ra. Ông ngả người ra phía trước và nói khẽ:

— Tôi muốn hỏi ý kiến ông. Ở trong ngăn bàn giấy tôi có một bức thư gửi cho con gái. Không đưa cho nó, có phải là một lỗi không? Vì hạnh phúc của nó, tôi vẫn ước mong nó rời người Mỹ kia. Chỉ vì riêng hạnh phúc của nó thôi.

Ông Matsui suy nghĩ một lúc về vấn đề này. Ông không còn muốn để cho thiếu phụ này vào nhà ông. Chỉ một người trong trắng mới xứng đáng với con trai ông thôi.

— Tôi nghĩ ông phải trả bức thư cho cô ấy. Tôi tán thành những ý kiến của ông, nhưng ở trong gia đình, cần phải giữ những mối liên lạc tương kính.

Bác sĩ Sakai khẽ nghiêng mình.

Ông Matsui thay đổi ngay đề tài câu chuyện.

— Tôi có định mở rộng thêm tiền đình trà thất.

Ngay tối hôm ấy, khi Josui đến chúc cha mẹ ngủ ngon giấc, bác sĩ Sakai đưa cho nàng bức thư.

— Thư đến lúc con vắng nhà – ông không nói rõ ngày nào.

Và nàng cũng không hỏi ông.

Josui cúi rạp xuống trước mặt cha, mặt mẹ và chạy biểu vào phòng riêng.Ồ! Bức thư! Không sao bóc ra được, nàng ghì bức thư vào má, vào ngực, vào môi. Rồi nàng chăm chú đọc, thưởng thức từng chữ. Nàng cố gắng tưởng tượng để hình dung những ngọn đồi dập dờn của miền Virginia, những khu vườn, ngôi nhà của Allen, một cách yêu thương, nàng hình dung căn phòng mà một ngày kia nàng sẽ sống gần chàng.

Nàng đọc đi đọc lại mãi đoạn chàng mô tả ngôi nhà, vì nàng sẽ qua sống ở đây và nàng muốn quen thuộc với nơi này khi nàng bước chân vào. Allen chưa nói chuyện với cha mẹ chàng, nhưng chàng cam kết rằng nàng không có gì phải e ngại: cha mẹ chàng đầu tiên đón nàng vì chàng và sau này, cũng vì nàng nữa.

Cuối cùng Josui tắt đèn, thu mình dưới những mền đệm và bức thư ghì chặt vào lòng, nàng khóc vì sung sướng và vì cô quạnh.

Allen phải nói với cha mẹ chàng, không đợi lâu được nữa. Có cần phải thổ lộ với cha chàng trước không và hy vọng ông giúp đỡ? Nhưng than ôi! Chàng biết rằng sự can thiệp của cha chàng chỉ gây thêm sự căm ghét của mẹ chàng. Chàng quyết định nói với mẹ ngay, sợ rằng máy điện thoại sẽ đi nhanh trước chàng. Chàng vừa chạy vừa leo lên những bậc đá hoa trắng và gọi:

— Mẹ ơi, mẹ ở đâu đấy?

Bà vốn ưa thích được gọi như thế.

— Ở đây, ở Vườn mùa Đông – có tiếng ở xa đáp.

Bà Kennedy tay đeo bao tay, sửa những cây xanh tốt. Ánh mặt trời đùa giỡn trên những cây dương xỉ và những chậu cúc...

— Những bông cúc đẹp quá! – Allen kêu. Lớn ngang với những bông cúc ở Nhật!

Bà Kennedy không lưu ý đến nước Nhật.

— Mẹ đang nghĩ rằng có lẽ chúng ta phải tiếp đãi nhiều khách khứa. Tất cả mọi người đều muốn gặp con. Điện thoại kêu suốt ngày.

Chàng năm ngay lấy cơ hội:

— Con muốn nói với mẹ một việc trước cái máy điện thoại khả ố đấy. Cynthia quả quyết rằng bà đại ta có viết thư cho mẹ.

— Về việc thiếu nữ Nhật ấy phải không? – bà hỏi.

— Vâng.

—Ồ! Việc ấy mẹ coi không phải chuyện đáng lưu ý – bà nói về thân nhiên hết sức. Mẹ hiểu biết: con ở nơi xa xôi quá.

— Thưa mẹ, xin mẹ hãy khoan.

Bà ngẩng mắt lên, trông thấy mặt chàng tái đi, môi mím lại.

— Có gì thế, Allen?

— Thưa mẹ, Josui là vợ con.

— Allen Kennedy.

Đó là tiếng bà kêu, trước kia, mỗi khi thấy Allen làm điều gì dại dột.

— Chúng con đã kết hôn với nhau, thưa mẹ và con muốn dẫn nàng về nhà.

— Không có gì đáng kể. Được rồi.

Chàng theo mẹ. Mỗi người ngồi một bên lò sưởi.

— Kể cho mẹ nghe.

Giọng bà có vẻ khẩn khoản. Hai tay chấp lại, khẽ mỉm cười, dù vậy, bà không hề giấu được nỗi băn khoăn hiện ra trong cặp mắt.

Chàng vâng lời, tức giận mẹ và tức giận cả mình, tức giận vì đến tuổi trưởng thành rồi mà còn bị ám ảnh bởi những hình bóng tội lỗi thuở thiếu thời, bà thường mắng chàng cũng trong gian phòng này. Khi bà mắng chàng hồi ấy, chàng phải xin lỗi, hứa hẹn không tái phạm và đoán chắc rằng chàng vẫn yêu mẹ.

Nay chàng không thể ép mình theo lệ xưa được. Chàng kể cho mẹ nghe hết và nếu mẹ không muốn chàng ở nhà nữa, thì mẹ chàng cứ nói hẳn ra. Phản ứng của bà thật bất ngờ. Bà nghe, không biểu lộ một sự giận dữ nào. Vậy mà Allen đoán rằng mẹ chàng bối rối.

— Nàng là người Nhật chính tông à? – bà Kennedy hỏi.

— Vâng, nhưng nàng sinh tại California. Con đã chẳng nói với mẹ là gì?

Chàng đã nói điều này với mẹ và nay chàng nhắc lại.

— Như vậy nàng là người Nhật đặc biệt phải không?

— Người Nhật da không sẫm. Họ không giống một chút nào những người da đen ở miền chúng ta.

— Dầu sao, họ cũng không phải da trắng – bà ngắt lời một cách tàn bạo.

Trước lý lẽ không thể bác bỏ được, chàng không van nài và để mặc sự yên lặng bao trùm hai người. Rồi bà lại nói, vẫn cái giọng sắc bén:

— Bảo rằng người Nhật là kẻ thù của chúng ta, mới không bao lâu nay và con chiến đấu chống họ. Nay con lại bảo mẹ tiếp nhận một người phụ nữ Nhật vào gia đình chúng ta.

— Thừa mẹ, con hiểu những ý nghĩ của mẹ hơn bao giờ hết, vì con cũng có những ý nghĩ này trước khi biết rõ Josui.

Một ý nghĩ bất ngờ làm cho bà mỉm cười.

— Mẹ có biết là cha nàng cũng có một phản ứng y hệt mẹ không? Ông không muốn con làm rể vì con là người da trắng.

Bà Kennedy bỏ qua lời nhận xét này. Bà không lưu tâm đến bác sĩ Sakai.

Allen ngả người ra phía trước, khuỷu tay tì lên đầu gối và cố mỉm cười, đón chờ một tia hy vọng trên khuôn mặt mẹ chàng.

— À! Mẹ...

Bà nhìn nàng:

— Allen, hãy để cho mẹ ngồi riêng một mình một lúc. Mẹ phải nói chuyện này với cha con. Thật là một đòn nặng cho cha con. Chúng ta hy vọng là con kén chọn một người vợ ở đây... Chúng ta có nghĩ đến Cynthia... Và chúng ta ước mong được trông thấy các cháu nhỏ chạy trong nhà này, một ngôi nhà quá rộng lớn! Ta ước mong có thêm con nữa, nhưng không được.

— Chúng con có thể sẽ có con, mẹ ạ.

Chàng tưởng an ủi được mẹ thì chàng lại phạm một lỗi lầm lớn. Phản ứng của bà bộc phát ngay:

— Ô! Không Allen! – bà kêu và bỗng đứng dậy.

— Mẹ ơi – chàng áo não kêu, tay chìa ra.

Bà ngã vào lòng con trai, người run lên và thốn thức khóc. Chàng chưa bao giờ trông thấy mẹ khóc. Cố làm nguôi lòng mẹ, chàng cầm tay bà và thì thầm:

— Đừng khóc nữa, mẹ... mẹ sẽ thấy...

Nhưng bà bứt ra khỏi tay chàng và chạy đi.

Đi dạo chơi về, ông Kennedy cảm thấy có sự khác lạ trong nhà mình, ông là một người khả ái, rất khôn ngoan. Vừa vào đến gian phòng lớn, với sự nhận xét tinh tế ông thấy ngay có sự hỗn loạn nào đó, ông treo mũ, áo khoác da màu xám và cắm chiếc can vào trong một chiếc bình lớn của Trung Hoa bằng xứ xanh. Không mấy lúc, ông nghe tiếng chân con trai đi xuống cầu thang.

— Cha về con vui mừng quá! Con không biết tìm cha ở đâu. Con e sợ đã làm mẹ con bối rối nhiều. Mẹ con vào phòng khép chặt cửa lại rồi.

Đó là một điều tai họa. Cả hai cha con đều biết như vậy. Hai người nhìn nhau.

— Con không biết nói thế nào với cha... – Allen bắt đầu nói.

— Ta cũng đoán ra.

Ông Kennedy vào gian phòng rộng khác, không có ai và ngồi xuống.

— Ta ngờ rằng việc sẽ xảy ra. Chúng ta biết khi sống ở Nhật, con có một người do ông đại tá...

Allen ngắt lời cha, nóng lòng sốt ruột quá.

— Thừa cha điều làm cho mẹ con bối rối là mẹ biết rằng con lấy Josui Sakai.

Chàng ngồi trên tay ghế bành lớn bọc nhung và vi phạm một sự cấm đoán từ thuở chàng còn nhỏ.

Khuôn mặt lớn và hai má phị của ông Kennedy đều nhuốm một màu hồng.

— Con của cha, đáng lẽ con có thể báo cho chúng ta biết trước – ông bảo chàng, giọng hờn giận.

— Con không ngờ việc diễn ra mau chóng như vậy – Allen thú thật. Tuy vậy, đó là giải pháp duy nhất có thể làm được và con tưởng con xử sự như vậy là có lý. Josui là con nhà gia giáo. Vả nữa, con không phải là người thuận theo làm điều gì khác ý mình.

— Nàng là người thế nào? – ông Kennedy hỏi. Hai bàn tay to lớn, xanh xao của ông, xòe ra trên hai ghế, biểu lộ một cảm giác suy nhược và nhàn rỗi – Con biết nàng bao giờ?

— Không lâu gì, nhưng cũng đã đủ để hiểu nàng còn có nhiều đức tính tốt nữa.

Allen đứng dậy và đi lại trong phòng, không nhìn cha nàng.

— Con không biết nói với cha thế nào, việc xảy ra sao. Nàng không những đẹp, nhưng còn điểm khác ở nàng nữa. Có phải là do ở nguồn gốc Á Đông của nàng không? Con không hiểu. Con ở đây đã ba năm và có lẽ đã chịu ảnh hưởng của xứ sở đó. Khi việc đã xảy ra như thế, hình như người chỉ có thể lấy người phụ nữ phương Đông được thôi.

Ông Kennedy như có vẻ rã rời, nhưng đó chỉ là bề ngoài. Ông lắng nghe và suy nghĩ.

— Mẹ con không bao giờ chấp nhận điều này... – ông nói giọng thất thanh – Có lẽ mẹ con không phản đối một việc sắp xếp khác, như có trong gia đình một nàng dâu khác màu da...

Ông đứng dậy, lấy đôi tay chắc khỏe chống lên, bước nặng nề và trèo lên thang gác, chân đạp chắc nịch xuống mỗi bậc cầu thang. Đến trước cửa phòng vợ, ông khẽ động vào tay nắm cửa:

— Bà mở cửa cho tôi.

Một lúc sau, ông nghe thấy tiếng chân đi. Cửa mở ra. Ông vào và ôm vợ vào cánh tay. Bà đặt đầu lên vai chồng và khẽ vuốt tóc ông.

— Con nó nói với ông chưa? – bà thì thầm.

— Nói rồi, bà ạ.

— Chúng ta biết làm thế nào?

— Nguyên tắc của tôi là không làm gì cả và để tự nhiên cho mọi việc tự xếp đặt lấy.

— Nhưng nó sẽ dẫn con bé kia về đây! – bà kêu lên.

— Phải tiếp nhận vậy!

— Không bao giờ!

Bà đẩy ông ra. Ông thở dài, đứng yên, trong khi bà đi lại trong phòng.

— Tôi bị đau đầu.

— Tôi cũng ngờ thế.

Ông thận trọng ngồi xuống một chiếc ghế bành thấp, bọc vải hồng, trong khi bà bóp thái dương. Ông yêu mến vợ và hiểu rằng ngoài mấy điểm nhỏ nhặt trong tính tình độc đoán và chuyên chế của bà, bà là một người có phẩm cách, một người vợ hiền và tiêu biểu cho sức mạnh của xứ sở.

— Này bà – ông bắt đầu nói vẻ dịu dàng – Bà là một người độ lượng, sao lại tính như vậy. Tôi hiểu bà lắm, thôi được, chính tôi cũng muốn Cynthia là mẹ của cháu chúng mình. Nhưng con trai muốn điều khác và nó quyết định như thế. Chúng ta hãy gắng làm sao cho cuộc hôn nhân này có được kết quả tốt đẹp.

— Làm thế nào cho có kết quả tốt đẹp được? – bà hỏi – Hôn nhân không phải chỉ liên hệ đến hai cuộc đời. Điều chính yếu là lập một gia đình. Chúng nó không nên có con cái. Ông có rõ không? Không nên có.

Ông Kennedy cũng chẳng vui thích gì khi tưởng tượng rằng nhà mình lúc nhúc những đứa trẻ nhỏ lai Nhật.

— Có thể chúng sẽ có con cái – ông nói không chút tin tưởng.

— Ông biết rằng sẽ có! Những người Á Đông sinh con như thỏ! Không, cần phải thuyết phục Allen.

— Nhưng nó đã cử hành hôn lễ rồi!

— Nó sẽ ly dị.

— Đó! Tôi sẽ nói với bà ý kiến của tôi. Một lời khuyên nhỏ cuối cùng nữa, bà hãy tự hỏi, nếu bà biết rõ con trai bà.

Cuối cùng ông đi ra, ông cần phải có ngay một ly Whisky nguyên chất. Ông ra ngoài ngoài hiên.

Allen thấy ông thiu thiu ngủ, một chiếc ly không ở dưới chân. Nghe thấy tiếng chân đi, ông Kennedy tỉnh dậy và trông thấy con trai sắp sửa ra đi, chiếc valise ở tay.

— Con đi một vài ngày.

— Con đi đâu?

— Đến Washington.

— Tại sao con tới cái nơi bẩn thỉu ấy?

— Kiểm một thằng gốc và nhất là hỏi cách thức cho Josui tới đây được.

— Con có báo cho mẹ con biết không?

— Không. Xin cha hôn mẹ giúp con. Cha nói hộ con không? Con không đi lâu ngày đâu.

— Được, con trai của cha.

Ông nhìn con lên chiếc xe mà ông bà đã nâng niu giữ gìn nhiều năm nay. Rồi ông ngủ trong yên tĩnh.

Đời sống tiếp tục không có sự thay đổi đáng kể nào trong khi Allen vắng nhà. Ông Kennedy dần dần quen nghe câu trả lời của vợ ở điện thoại, giọng như ca hát.

— Ô, chị ạ, chúng tôi coi việc ấy không có gì đáng dẫn cả! Các bà mẹ chúng tôi đều quen thấy con trai chúng tôi trong các cuộc phiêu lưu như vậy, nếu như không tránh được, đó là một hậu quả đáng buồn của chiến tranh... Không, cháu nó chưa có cử hành hôn lễ. Hai người chỉ mới đính hôn, trong một ngôi đền Phật giáo mà tôi tưởng rằng nghi lễ rằng chẳng có chút giá trị nào đối với chúng ta. Dù thế nào, trong lúc này, chúng tôi không nói đến việc này.

Những ngày tươi đẹp nối tiếp nhau. Những bông hồng lại từng bừng nở: hồng mùa thu, kém đẹp, không thắm sắc như hồng mùa xuân, nhưng thơm ngát hơn. Allen gửi về nhà một vài tấm bưu phiếu, trong mỗi tấm đều báo tin chàng sắp về. Nhưng chàng vẫn không về.

Trong các bữa ăn, bà Kennedy đọc các bưu phiếu cho chồng nghe và giả đò vẻ lơ đãng. Bà có viết thư gửi máy bay cảm ơn bà đại tá và cầu bà giúp đỡ thêm nữa:

“Có thể biệt phái Allen sang Âu châu được không? Bà hỏi bà đại tá. Được như vậy là giải pháp hay nhất. Nếu không có thời giờ đưa thiếu nữ Nhật kia về đây thì tất cả mọi người đều cất được gánh nặng.”

Ở Washington, những sự chậm trễ không sao hiểu nổi đáng lo ngại nữa vẫn dồn dập đối với Allen. Trái lại chàng được phép khỏi phải trở lại Nhật. Hơn nữa, chàng sững sốt thấy người ta cho chàng một công việc ở Âu châu, tương tự như ở Viễn Đông.

Nhưng Allen quyết định từ chối nhiệm sở ở Âu châu nếu không được Josui đi theo chàng. Đối với chàng cũng là một thế giới khác: chàng đã nhìn thấy Âu châu quá nhiều nơi rồi.

Lường lự không biết phải làm thế nào thì chàng lại được phép nghỉ vô hạn định không lương, để có thời giờ suy nghĩ. Nhưng trên đường về, giữa lúc xe chạy giữa các cánh đồng trù phú miền Virginia, chàng quyết định đưa Josui về Mỹ ngay. Đối với pháp luật, nàng là công dân Mỹ. Chàng chỉ cần cương quyết bám lấy điểm thực tế này.

Chàng về nhà lúc trời tối. Ở phòng khách cha mẹ chàng đang đánh cờ. Cả hai người đều đánh giỏi nhưng bà Kennedy thường được luôn vì sự ham muốn được thắng, trong khi đó ông Kennedy không quan tâm đến được thua.

— Kính chào các nhà quán quân! – Allen kêu lúc đi vào phòng khách.

Hai ông bà ngẩng đầu lên, ngạc nhiên và hài lòng. Allen tưởng như thấy mẹ chàng có có phần dè dặt, tuy vậy bà cố gắng đón chàng niềm nở. Bà đứng dậy, ôm lấy con, hai tay giữ chặt lấy một cánh tay chàng:

—Ồ! Thấy con về mẹ hoan hỉ quá! Mẹ ước mong rằng con không tìm được công việc gì, con yêu của mẹ, ít nhất trong lúc này. Nhà ta trống rỗng khi con đi vắng!

— Con ngồi xuống đây – ông Kennedy nói – Và mách ta một nước. Quân hậu đẩy ta vào ngách cuối cùng, như thường lệ.

—Ồ! Ông tấn đi! – bà Kennedy nói tiếp – Allen, con đã ăn bữa tối chưa, bé con của mẹ?

— Thưa mẹ chưa.

Allen cảm thấy niềm vui bất ngờ có một cảm giác là cha mẹ chàng không gây khó khăn cho cuộc sống của chàng. Chàng giãn chân tay và sự mệt nhọc xâm lấn chàng ngay. Tất cả mọi việc ở đời thật phức tạp quá. Nhưng ở đây, cuộc đời vẫn tiếp tục luôn luôn không thay đổi. Nàng Josui nhỏ bé có thể lướt vào cánh cửa hé mở, cuộc đời cũng chẳng có gì đảo lộn. Với ý chí cương quyết, chàng sẽ giữ ngôi nhà này nguyên vẹn như xưa, qua đời này đời khác, xin được như nguyện.

Josui đọc lại bức thư cuối của Allen, nhiều lần, như thường lệ để cảm thấy được gần gũi chàng hơn và cũng để hiểu biết thêm về tâm trí chàng nữa. Chàng dâu có cương quyết nhiều như thoát đầu nàng tương, chàng cũng phụ thuộc một phần nào vào cha mẹ chàng. Nàng ngạc nhiên về điều này, vì nàng tưởng tất cả những thanh niên Mỹ đều được hoàn toàn tự do. Nàng nhìn thấy sự lẫm lẫm của mình. Đối với nàng, sự khó khăn do ở cha nàng, về phần Allen, sự khó khăn lại ở mẹ chàng. Josui suy nghĩ về sự phát giác này và quyết định trước tiên là lấy lòng mẹ chàng. Tình trạng cũng hơi giống như ở Nhật, hạnh phúc hay tai họa của một người con dâu đều phụ thuộc vào người mẹ chồng.

Bức thư này còn đem lại cho nàng một vé máy bay. Nàng chăm chú ngắm nghía vật báu này và thưởng thức từng chi tiết nhỏ. Một vật giản dị và quý giá biết bao, nó là chìa khóa mở cửa thiên đàng cho nàng. Allen sẽ chỉ dẫn rất cho nàng. Nàng sẽ đi máy bay ở Tokyo, chàng sẽ tới đón nàng ở San Francisco, đi xe vượt qua các tiểu bang, sẽ thay thế cho cuộc du lịch tuần trăng mật.

Sau khi đọc lại thư một lần nữa, Josui đi tìm mẹ để nói chuyện này. Nàng thấy bà ở gần hồ nước nơi bà nuôi cá vàng. Bà Sakai khua nước nhẹ nhàng với chiếc que tre để thức tỉnh cá gần tê cóng vì giá lạnh, nhưng

chúng vẫn chưa chịu rời nơi ẩn náu dưới bùn, nơi chúng sẽ trải qua một mùa Đông ở đây.

Trong vườn, ánh mặt trời tràn ngập qua làn sương sớm. Hình dáng nhỏ bé của mẹ nàng mặc chiếc Kimono màu xanh đập vào mắt Josui như một bức tranh bồng hiện ra. Nàng sẽ thiếu mẹ, Josui quỳ xuống gần mẹ trên thảm cỏ vàng bệch và chờ đợi một lúc trước khi đưa cho bà bức thư.

Cá vàng ở dưới các hồ đá bơi ra, lắc lư những chiếc vẩy trong suốt, nhưng chúng chê thức ăn.

— Chúng muốn ngủ – Josui nói khẽ.

— Chúng thấy mùa Đông sắp đến.

Chăm chú vào công việc, bà Sakai không nhìn con gái. Rồi như đoán được ý nàng, bà bỗng ngẩng đầu lên:

— Có có điều gì muốn nói với mẹ?

— Vâng – Josui trả lời và chìa bức thư – Allen muốn con sang Mỹ và gửi cho con vé máy bay – nàng đưa cho mẹ xem vé máy bay – Cha con sẽ nói thế nào? Thật ra cha con không bao giờ nghĩ rằng Allen lại gọi con về Mỹ.

— Bây giờ thì cha con phải tin như thế.

Bà Sakai đứng dậy và đóng lại lọ bột.

Hai người đứng im, mắt chăm chăm nhìn xuống nước. Cá vàng vẩy mỗi khi chúng nhấm nháp bột.

— Có lẽ không bao giờ mẹ gặp con nữa – bà Sakai nói.

— Con sẽ về thăm mẹ – Josui hứa.

Nàng làm lại một cử chỉ như khi còn bé, nàng nắm tay ấn vào lòng bàn tay mẹ.

— Nếu con có con... – bà Sakai bắt đầu nói.

Josui thấy mẹ có vẻ băn khoăn.

— Người đàn bà Mỹ... Họ không bao giờ biết trước màu mắt của con cái họ. Có phải là khó chịu không?

— Như vậy có nghĩa gì với con?

— Điều đó quan trọng lắm. Nếu khi xưa, con không có cặp mắt đen, ta sẽ bối rối lắm. Có thể nào mẹ dám tự coi mình là bà một đứa cháu có cặp mắt xanh.

— Ồ, mẹ.

Josui muốn cười, nhưng những lời nói của mẹ làm nàng băng khoản. Nếu đứa trẻ có cặp mắt xanh, nàng có thấy dễ chịu không? Vậy mà nếu đứa trẻ giống nàng về tất cả mọi phương diện, chính Allen sẽ không được thư thái cõi lòng. Còn ai biết được? Đúng như mẹ nói, vấn đề thật đáng quan tâm.

— Có thể con sẽ không có con – Josui nói.

Bà Sakai lắc đầu:

— Người ta không thể nói như thế được. Đến lúc, đứa trẻ sẽ được thai nghén và không có gì ngăn cản được. Thần linh đợi nó ở ngưỡng cửa. Khi đến thời điểm sinh ra, chúng ta bước vào cuộc đời và cũng kết thúc vào khoảnh khắc khi chúng mất. Chúng có một cuộc đời ngắn ngủi hoặc sống lâu hơn, nhưng tất cả đều theo số phận đã định trước.

Bác sĩ Sakai không lên tiếng phản đối một lời nào, khi Josui đến báo tin mừng sắp khởi hành. Nàng ngạc nhiên thấy sự bất ngờ này, nhưng cảm thấy việc không sao tránh được. Ông bảo nàng rằng ông còn ít tiền dành dụm để ở một ngân hàng San Francisco, trước để cho Kensan và nay ông muốn sang tên cho nàng. Điều khó khăn duy nhất lại chính do Josui gây ra: nàng muốn có một giấy thông hành với tên mới của nàng: bà Allen Kennedy.

Về điểm này không thể lay chuyển ông được.

— Ta không cho phép con điều này. Con hãy dùng tên họ của chúng ta. Một ngày khác con sẽ cần dùng đến.

— Thừa cha, sao cha có thể nói thế được? Cha không tin tưởng con sao? – nàng tức giận phản đối.

— Ta không tin tưởng ở đời!

Nàng nhượng bộ. Cuộc đời sẽ có chứng thực cho cha nàng biết là ông lầm lẫn. Ông sẽ thấy. Các bậc cha mẹ hay hoài nghi quá!

Một vài ngày trước khi khởi hành, nàng nhận được của Kobori Matsui một bức thư ngắn, thân mật. Chàng chúc nàng được hạnh phúc và báo tin cho nàng biết là chàng sẽ gửi sang Mỹ một món quà nhỏ mọn tặng nàng. Chàng còn báo tin là có thể chàng sẽ đến thăm nàng năm tới và xin Josui cho phép chàng được đến thăm. Không muốn giữ và để lại bức thư, nàng đốt trong bình hương.

Lúc khởi hành. Josui từ giã ngôi nhà, khu vườn, mẹ nàng, Yumi. Khi đi cùng với cha ra phi trường, nàng cảm thấy sung sướng. Nàng không sao nghĩ về cha mẹ được, cũng như những vật nàng rời bỏ đi.

Khi máy bay cất cánh, Josui cảm thấy trong chớp nhoáng ý nghĩ hành động của nàng. Nàng nhìn qua khung cửa nhỏ máy bay và nhìn thấy một lần cuối cha nàng. Gió thổi hất tà áo choàng của ông, ông chấp tay chống cây gậy của mình, ngược nhìn. Cao lớn, thẳng ngực, đầu ngẩng cao, chân hơi xoạc ra và vững chắc, đứng trên mặt đất. Josui không chắc rằng cha nàng trông thấy nàng, nhưng trong giờ phút ngắn ngủi này, hình bóng của ông hiện ra rõ ràng. Mặt trời chói lọi, sau những ngày mưa bão, soi tỏ khuôn mặt xinh đẹp đã in sâu vết răn. Josui nhìn thấy qua vẻ bề ngoài điềm tĩnh của ông là một nỗi buồn cao quý, một mối đau thương nghiêm trọng, một sự tiếc nhớ khôn nguôi. Lòng nàng se lại.

Giờ phút phân ly đó không thể kéo dài được. Đôi cánh lớn sáng ngời đưa nàng bay bổng lên trời và mặt đất xa rời mắt nàng. Những ý nghĩ, những ước mơ của nàng đã tiến xa hơn nàng nhiều.

PHẦN BA

Tại phi trường San Francisco. Allen thấy Josui xuống máy bay, bước đi ngập ngừng.

— Josui.

Nàng trông thấy chàng và một nụ cười biến đổi những nét mặt nàng. Vẻ mặt hơi chút lo âu, chàng tưởng nhận ra dễ dàng, thoạt đầu có lộ ra một chút thất vọng: nàng không xinh tươi như trong trí nhớ của chàng hoặc là bộ y phục màu xám không thích hợp với nàng chăng? Nụ cười trả lại. Allen, nàng Josui chàng yêu mến. Không để ý đến đám đông, chàng ôm nàng trong cánh tay. Một số người hiếu kỳ nhìn hai người: họ ngạc nhiên thấy người Mỹ cao lớn kia ôm hôn một thiếu nữ Nhật. Josui cũng trông thấy những cặp mắt soi mói ấy, nàng co người lại một chút, nhưng vẫn không rời chàng ra.

— Chúng ta hãy đến khách sạn – Allen nói – Anh đã lấy phòng. Chúng ta ở lại đây một vài ngày, em yêu của anh ạ. Anh muốn dành thời gian, nhiều thời giờ với em. Và sau, chúng ta sẽ về nhà không vội vã gì.

Lúc trở về, hai người sẽ cùng tìm một đường lối xử thế. Mẹ chàng, như chàng thấy, quyết định không đếm xỉa đến thực tế. Nhưng bà có thể không để ý đến Josui được không, nếu nàng tới của nhà bà.

Hai người bước lên xe của Allen.

— Có phải xe của anh không, Allen?

— Của cả chúng ta, em yêu của anh. Tất cả những gì thuộc quyền sở hữu của anh là của em

Nàng mỉm cười và cầm tay chàng.

— Đừng lái nhanh quá – nàng khẩn nài một lúc sau.

Chàng cười:

— Josui, chúng ta ở Mỹ. Em quên điều này à?

Khi đến khách sạn, chàng đưa đồ đạc cho nhân viên xách hành lý và dùng thang máy đưa hai người lên tầng lầu thứ mười bảy. Cửa sổ phòng của hai người hướng ra biển. Chàng rút một đồng tiền thưởng cho anh bồi và khóa cửa lại. Chàng cởi áo choàng của Josui ra và ôm nàng trong vòng tay. À ! Hương thơm của da thịt nàng, cổ nàng, mềm dịu. Chàng không thể chờ lâu hơn được nữa. Chàng trông thấy cặp mắt nâu lớn và sáng ngời của nàng, đường vòng cung xinh đẹp của đôi môi tươi thắm. Tại sao chàng còn chờ đợi? Josui biết rõ lòng ham muốn của chàng. Nàng hoàn toàn là một thiếu phụ, một người phụ nữ phương Đông mà những sự yêu sách của cõi lòng không có gì là bí mật.

— Em còn yêu anh nữa không?

Chàng ngừng lại để ít nhất cũng được nghe câu trả lời của nàng.

— Vâng em yêu anh – nàng đáp, giọng trong trẻo và tuyệt hay – Allen, em từ phương xa đến vì tình yêu với anh.

Ở đâu bắt đầu đời sống của trẻ thơ? Có phải trong căn phòng có những bức ngăn bằng giấy ở nơi kia, ở bên kia bờ đại dương, hay ở trong căn phòng tầng lầu thứ mười bảy, có những cửa sổ mở ra phía Tây? Trong cái nhà nhà ván ở miền núi kia nơi cặp vợ chồng trẻ đã trải qua một vài ngày hoặc trên những ngọn đồi nhấp nhô miền Middle West? Trong những tháng ngày hạnh phúc xán lạn này, trong chuỗi ngày và đêm tình ái, đứa con bằng xương bằng thịt đã lựa chọn giờ của nó, nó sinh sống, nhưng cha mẹ nó chưa ngờ tới.

— Phải cần báo tin cho gia đình anh là chúng ta về – một ngày kia Josui nói.

Cả hai người cùng ngẫm nghĩ đến điều này. Cuộc đời không phải dẹt toàn bằng tình ái, phải cần một ngày kia, xe tình yêu vào cuộc đời. Xúc động về từng nét mặt của Allen, Josui hiểu rằng chàng e ngại cái kỳ hạn này. Trên con đường của hai người có một trở ngại mà nàng không hiểu rõ thế nào. Nhưng nàng cố chuẩn bị để vượt qua. Nếu nàng thật trọng, chịu

khuất phục, niềm nở, nếu nàng đặt bố mẹ chồng lên trên hết, có thể Allen và nàng sẽ hạnh phúc.

— Vậy ngày mai, xin anh gọi điện nói cho cha mẹ nhé – nàng hỏi giọng nũng nịu.

Những sự cố gắng của Josui để điều khiển chàng đối với chàng như một mệnh lệnh của trẻ thơ. Nàng cười khi chàng tỏ ra “thô lỗ” với nàng, khi chàng từ chối không dậy buổi sáng, hoặc chàng để bộ đồ ngủ rơi xuống đất hoặc chàng đùa nghịch làm rối tóc hay vò nhàu áo nàng. Nàng chiều chuộng chàng quá sức. Trong căn phòng hai người ở tạm, nàng không cần trông chờ sự giúp đỡ của chàng về việc lật vạt, nàng chăm sóc chàng và thấy rất tự nhiên cầm chiếc áo choàng đưa cho chàng khi chàng tắm xong hoặc lau chùi dao cạo cho chàng khi chàng cạo râu xong.

Lúc đầu chàng chống lại, không muốn để nàng săn sóc chàng quá như thế này.

— Đây, em làm vợ anh, chứ có phải là nô lệ đâu.

Nhưng nàng không thay đổi thái độ và cuối cùng Allen đành nhượng bộ, vì đó là cách của nàng biểu lộ tình yêu thương, chàng bắt đầu hiểu những người nói: “Sau khi đã biết những đàn bà phương Đông, người ta không thể yêu người đàn bà Mỹ được nữa.”

Ngày hôm sau, Josui lại dịu dàng nhắc chàng:

— Hôm nay, anh gọi điện nói cho cha mẹ đi.

— Được, lát nữa – chàng trả lời một cách lơ đãng.

Một ngày khác xán lạn hiện ra trong làn sương thăm đỏ trên dãy núi Allegheny, Allen không muốn nghĩ tới buổi chiều nữa.

Không mấy lúc chàng nhận thấy sự bối rối của Josui. Nàng ngồi ở gần chàng trong sự yên lặng hơi hay go một chút.

— Em đừng băn khoăn, Josui, anh sẽ làm việc ấy – chàng hứa.

— Vâng – nàng nói – Thật là hay quá nếu anh làm ngay bây giờ, có phải không?

Bồng chàng cười:

— Được. Đến phòng điện thoại công cộng sắp tới, ta sẽ ngừng. Em sẽ báo cho anh khi trông thấy chiếc chuông nhỏ xanh.

Không mấy lúc nàng nhận thấy một phòng điện thoại trong một ngôi làng nhỏ.

— Ô kìa! – nàng kêu lên và lấy tay chỉ.

Chàng ngừng xe lại để xin nói.

Nay giờ phút đã đến, chàng cảm thấy bối rối và công phẫn. Chàng đâu còn nhỏ dại gì mà sợ hãi việc gì có thể xảy ra? Nếu cần, chàng sẽ đưa Josui ra khỏi nhà, hai người cùng sinh sống ở nơi khác. Nhưng trong thâm tâm, chàng không muốn xa rời nhà chàng. Những năm xa cách càng làm gia tăng tình yêu của chàng đối với quê hương, thành phố của chàng và ngôi nhà lớn do tầng tổ phụ chàng xây cất. Cách sinh hoạt này có thể bị loại bỏ, nhưng Allen còn sống thì nó vẫn tồn tại. Chàng muốn sinh sống như vậy, giống như cha chàng, hưởng được đức độ và hạnh phúc.

Nữ điện thoại viên bảo chàng:

— Xin ông nói đi.

— Kính chào cha, con Allen đây.

— Chào chú bé, chú ở đâu đấy?

Tiếng nói của cha chàng tới tai chàng rõ ràng.

— Ở miền núi Allenghyne. Con muốn thưa với cha rằng có lẽ chiều tối mai chúng con sẽ về đến nhà.

— Phải, này... – ông Kennedy ngáp ngừng. Allen hãy nghe cha, tối đầu con nên qua đêm ở khách sạn, cha có điều muốn nói với con.

— Thưa cha, có gì thế?

— Cha không thể nói với con bây giờ. Chúng ta sẽ nói sau. Thí dụ, con hãy ngừng ở Rickmond. Cha sẽ đến tìm con. Con hãy gọi điện thoại cho cha ở quán rượu khi con tới đấy.

— Vâng, được rồi.

Chàng nóng lòng muốn biết cho chàng nói về việc gì.

— Xin tạm biệt cha, xin hẹn ngày mai.

— Đúng rồi, bé con.

Allen nhắc máy điện thoại và nấn ná một lúc trong một cửa hàng nhỏ có bán đủ thứ. Chàng mua những bánh chocolate và đợi lấy tiền dư. Chàng muốn kéo dài thời giờ để kịp có vẻ mặt tự nhiên. Josui có con mắt thật tinh, nàng thấu rõ cả tư tưởng chàng và đoán ra khí sắc của chàng nữa. Chàng cũng bắt đầu hiểu biết nàng và nhận thấy nàng có một xu hướng nguy hiểm dễ dàng thất vọng, chán đời một cách ghê gớm, điểm đặc biệt của bản chất người Nhật. Chàng không muốn thấy nàng thất vọng vào lúc mà cuộc đời bắt đầu đối với họ.

Chàng trở lại, tươi cười và đưa cho nàng bánh chocolate.

— Ồ! Cảm ơn anh! – nàng nói.

Chàng ưa biểu nàng những tặng vật nhỏ, dù chỉ để được cái thú vị nghe tiếng nói dịu dàng của nàng, lễ phép cảm ơn chàng, với một vẻ tự nhiên đáng yêu.

— Anh đã nói chuyện với cha mẹ chưa?

— Phải, nói với cha anh. Tối nay, chúng ta ngừng ở lại một khách sạn tốt ở Richmond. Cha sẽ lại gặp chúng ta.

— Ồ, ông tốt quá! – Josui nói, mắt đắm lệ. Em hy vọng rằng cha chưa già lắm. Điều đó làm em băn khoăn nhiều... Còn mẹ anh?

Chàng lẩn tránh câu hỏi này.

— Mẹ muốn ở nhà để chuẩn bị các thứ.

Allen chọn một khách sạn bình thường trong một phố yên tĩnh Richmond và tự thú thật rằng chàng không cần phải phô trương với Josui. Khi hai người vào một căn phòng bé, có cửa sổ hướng ra công viên nhỏ. Allen gọi điện thoại cho bố ở quán rượu. Một vài phút sau, ông Kennedy gõ

cửa phòng hai người. Ông nghe thấy một tiếng nhỏ, một giọng phụ nữ, rồi đến tiếng Allen nói:

— Cha anh.

Cửa mở ngay. Riêng một mình trong phòng, Allen tươi cười, đón tiếp ông.

Josui vào phòng trong bối lại tóc. Nàng muốn khi trình diện được lợi điểm nhiều cho nàng.

Ông vào ngồi xuống chiếc ghế bành tiện nghi nhất và nhìn xung quanh. Ông muốn nói ngay cho Allen biết câu chuyện, nhưng ông còn để thời giờ châm điếu thuốc lá.

— Trong khi có hai chúng ta, bé con, ta cần phải nói cho con biết điều này, mẹ con không được hài lòng. Cha không muốn nói điều này trước mặt vợ con.

Allen đứng yên lặng, kinh hoàng trước vẻ mặt buồn rầu và trang nghiêm của cha.

— Nói khác đi, là mẹ con không muốn chúng con về nhà phải không?

Ông Kennedy có vẻ chán nản, quay đầu đi và phà một làn khói thuốc lá.

— Bé con của cha, thật không may điều đó là đúng. Hay ít nhất, mẹ con chưa sẵn sàng tiếp đón vợ con. Tất nhiên là bao giờ mẹ con cũng hoan hỉ thấy con về. Mẹ con dặn dò cha mãi là bảo con muốn về lúc nào cũng được và phòng riêng của con lúc nào cũng sửa soạn sẵn sàng.

— Xin cha đợi cho một lát...

Allen vội sang phòng bên và đóng cửa thông hai phòng. Một lúc lâu, chờ đợi. Ông Kennedy hy vọng Allen đừng cáo giác sự bí mật này cho vợ chàng. Không bao giờ nên xen đàn bà vào những chuyện này, như vậy công việc dễ giải quyết hơn. Nhưng, cũng như phần đông những cặp vợ chồng mới lấy nhau, Allen có lẽ muốn nói hết cho vợ nghe. Về sau nữa, đàn ông

học hỏi kín tiếng hơn, nhưng một người cha đâu có biết dẫn dạy con trai mình về điều này.

Ông Kennedy nghĩ đến vợ và buổi tối đáng buồn hôm qua. Ông thú thực với bà lý do cuộc hành trình của ông đi Richmond. Đáng lẽ cảm ơn ông về việc này, bà trách móc ông đủ điều.

— Thất bại vẫn vui lòng! – ông phản đối. Bà coi chúng đã lấy nhau.

Khuôn mặt xinh đẹp của bà Kennedy nhăn lại:

— Chúng chưa thành hôn – bà nói giọng xẵng.

Dễ thương và dịu dàng khi bà muốn, thường bà nói một giọng hơi kéo dài, nhưng đôi khi, bà lại có cái giọng cứng rắn như thế này mà ông vẫn e ngại.

— Này bà, tại sao nhắc lại chuyện này làm gì? Tôi đã nói với bà là một điều Phật giáo cũng có giá trị như một ngôi nhà thờ Thiên Chúa.

— Đối với tôi một ngôi đền có đáng kể gì!

— Có phải là điều quan hệ với bà đâu...

Một tiếng la làm ông ngừng nói và kêu như tiếng roi vút:

— Ông nói có lý, không có gì quan hệ kể cả ý nghĩ của chúng ta, cả của ông và tôi. Nhưng pháp luật, luật lệ của nước chúng ta cấm cuộc hôn nhân giữa người da trắng và da màu.

Bà ngồi đối diện ông và buộc ông phải nhìn lại.

— Joséphine! Bà biết rằng luật đó chỉ nhằm người da đen.

Ông cho mời vị luật sư của gia đình, ông Bancroft Haynes. Ông này công nhận ý kiến của bà Kennedy là: luật lệ của nước Mỹ không công nhận cuộc hôn nhân của Allen với một người phụ nữ da vàng. Và nay, ông Kennedy chỉ còn cách báo tin này cho con trai.

Cửa mở. Allen xuất hiện với Josui. Ông Kennedy nặng nề đứng dậy, cặp mắt chăm chăm nhìn thiếu phụ xinh đẹp và rụt rè, mà con trai ông cầm tay dắt đi, cặp mắt lớn màu nâu đượm vẻ e sợ. “Ồ! Khuôn mặt xinh đẹp quá

– ông nhủ thầm. Một thiếu phụ rụt rè, muốn làm vui lòng người khác, khẩn nài người ta hiểu mình!” Ông bỗng cảm thấy thương hại nàng hết sức.

— Con xin giới thiệu cha: Josui – Allen nói.

Ông Kennedy tiến về phía nàng, bước đi nặng nề và giơ bàn tay lớn, mềm mại.

— Ta rất hài lòng trông thấy con – ông lịch sự nói theo kiểu miền Nam. Con từ xa tới, ta xin chúc mừng con – ông khẽ bắt bàn tay nhỏ, chắc. Chắc con phải mệt và có lẽ hơi bỡ ngỡ với xứ sở này.

— Ồ thưa không, không chút nào – Josui nói khẽ, cảm động vì hình dáng của ông Kennedy.

Nàng mỉm cười, môi run run.

Ông Kennedy nhìn nàng vẻ âu yếm. Lòng ông nhẹ nhõm vì thấy làn da nàng thật trắng. Có thiếu gì những thiếu nữ con nhà thật tử tế ở miền Nam da sẫm hơn da nàng. Ông sẽ nói điều này với vợ.

Josui nhỏ bé đứng giữa hai người đàn ông cao lớn và mỉm cười. Nàng không còn sợ hãi gì nữa. Nàng hiểu rằng người đàn ông cao lớn kia, vẻ thật hiền hậu sẽ giúp đỡ vợ chồng nàng và mọi việc sẽ tốt đẹp. Nàng nguyện sẽ là người dâu hoàn toàn về tất cả các phương diện.

Nàng rút tay khỏi tay Allen.

— Xin mời cha ngồi đây, Allen xin anh bấm chuông, cho mang trà và bánh ngọt.

— Cha không muốn ăn gì – ông Kennedy nói giọng cảm động. Cha vừa ăn lót dạ xong.

Ông ngồi xuống và nàng quanh quần bện rộng gần ông.

— Cha uống một ly Whisky soda? – nàng hỏi ông, giọng dịu dàng.

— Ồ, có thể được.

Ông nhận lời cho nàng vui lòng.

Josui nóng lòng chờ đợi người bồi mang giải khát lên. Nàng không để cho Allen pha Whisky. Khi ông Kennedy uống xong, nàng bắn khoản chờ đợi lời phê bình của ông.

— Thưa cha, uống có được không?

— Hoàn toàn – ông trả lời giọng quả quyết, sẵn sàng nói bất cứ điều gì để làm nàng yên tâm. Bây giờ, con ngồi xuống đây, con thân mến và nghỉ ngơi đi.

Nàng vâng lời ngay, thân hình yếu điệu của nàng vẫn thẳng thắn, trong khi mắt nàng đưa từ cha chồng đến chồng.

— Thế vợ con vẫn chiều chuộng con luôn luôn thế à? – ông Kennedy hỏi con trai.

— Đó là quan niệm của người Nhật về bổn phận một người vợ – Allen mỉm cười trả lời.

— Thật là hay quá.

Bỗng ông Kennedy như nhớ điều gì... Nàng trở lên bắn khoản và lại sợ hãi. Không thể chịu đựng được sự yên lặng, nàng khẽ tới gần Allen và đặt tay lên vai chàng.

— Có phải em làm điều gì rõ đại không? – nàng thì thầm vào tai chàng.

— Nhưng không, có gì đâu – Allen trả lời giọng thản nhiên. Riêng anh thấy rằng cha muốn nói một câu chuyện với mình anh. Nếu em có thể sang phòng bên?

Josui nhận thấy ngay có tai họa, nhưng nàng vâng lời như một đứa trẻ thơ. Nàng vào phòng ngủ và đóng nhẹ nhàng cánh cửa.

Ông Kennedy không thể lùi được nữa. Không còn làm cách nào được. Ông đặt ly rượu xuống.

— Bé con của cha, cha đem đến cho con những tin chẳng hay gì.

Allen chờ đợi, yên lặng.

— Con có muốn cha nói thẳng với con, không quanh co gì!

— Thưa cha, dĩ nhiên.

— Cha nghĩ như vậy là hơn.

Ông ngã người ra phía trước và buông thả hai bàn tay to lớn, xiết chặt vào nhau.

— Bé con ạ, mẹ con nói có lý. Cuộc hôn nhân của con không được pháp luật công nhận: ở trong nước chúng ta, có một đạo luật cũ cấm cuộc hôn nhân giữa khác nòi giống. Hình như, con tha lỗi cho cha nhé, luật này áp dụng cho tất cả những người không phải da trắng.

— Ai nói như vậy?

— Ta hỏi luật sư Bancroft Haynes.

Ông Kennedy đứng dậy, ra nhìn cửa sổ để cho Allen có thì giờ trấn tĩnh.

— Chúng tôi không bắt buộc phải ở xứ này – Allen nói.

— Tất nhiên rồi – ông Kennedy tán thưởng và quay lại, thấy rõ ràng ông được thoải mái vì câu trả lời của con – Giải pháp hay nhất là các con sinh sống ở một xứ khác và làm lễ kết hôn theo pháp luật. Như vậy, các con sẽ yên mọi bề. Có phải con muốn như vậy không?

— Tại sao lại nói như vậy! – Allen có vẻ bức tức.

Ông Kennedy cố làm nguôi lòng con:

— Được rồi, bé con ạ. Chúng ta hãy quên những điều ấy đi.

— Chúng con sẽ sinh sống ở nơi khác – Allen nói giận dữ. Cha có thể bảo mẹ rằng từ nay không bao giờ con đặt chân vào nhà bà nữa.

— Cha sẽ không bao giờ bảo mẹ con điều này. Ta hy vọng rằng con sẽ luôn luôn trở về nhà. Con là con một của mẹ con.

— Người ta sẽ không nói như thế nữa!

Ông Kennedy uống thêm một hớp rượu trước khi trả lời:

— Allen, con xử sự như một đứa trẻ con. Mẹ con yêu quý con quá, cha nghĩ như vậy. Không phải chỉ liên hệ đều có mình con, nhưng đến cả đời con nữa. Khi mẹ con biết là mẹ con sẽ không được có các cháu nữa, mẹ con ốm liệt giường mất vì thất vọng. Mẹ con khóc lóc hằng đêm trường. Chúng ta không thể ngủ được. Ta tưởng mẹ con không bao giờ quên được sự chán nản này do Thượng đế bắt bà phải chịu. Chủ nhật mẹ con đi lễ nhà thờ, nhưng mẹ con không cầu nguyện buổi tối nữa.

— Mẹ con muốn khuất phục hết trước ý chí khả ố của bà – Allen bực tức nói.

Ông Kennedy không để ý đến những lời này.

— Mẹ con là một người đàn bà đáng khen, đáng thương và ngây thơ nữa – ông nói giọng âu yếm, và đây là lần đầu ông nói chuyện với con trai như một người đàn ông nói chuyện với con trai như một người đàn ông – Mẹ con lại ương ngạnh chuyên chế quá, đôi khi cha khó khăn mới chịu được. Những lúc này, ta liền nghĩ đến một khía cạnh khác về bản chất của mẹ con: một đứa trẻ bị đập. Có lẽ con không sao hiểu được mẹ con. Nhưng cha thì cha hiểu.

Ông nhìn con trai vẻ rụt rè, hầu như van lơn, như muốn yêu cầu tha thứ vì đã tiết lộ điều bí mật này. Xúc động và bối rối, không sao hình dung mẹ chàng trong vai trò người vợ, Allen bỗng đứng dậy.

— Cha đã làm hết sức cha. Nay đến lượt con hành động. Mời cha ở lại dùng bữa với chúng con.

— Không, cha không ở lại ngày hôm nay được. (Ông Kennedy cảm thấy rất mệt mỏi và ông không muốn trông thấy con dâu hiền dịu của ông nữa) - Cha sẽ lại thăm các con khi các con yên bề gia thất rồi.

— Con sẽ báo tin cha biết.

Hai cha con bắt tay nhau. Allen muốn đặt đầu mình lên vai cha chàng. Nhưng chàng lại đứng thẳng và nói giọng quả quyết:

— Con xin cảm ơn cha đã nói thẳng thắn với con. Con biết nay con phải xử sự thế nào.

Ông Kennedy hăng giọng và định nói điều gì. Đầu gối của ông run, ông những muốn ngã lưng chút ít.

— Tạm biệt con. Hãy gọi cha nếu con cần đến.

Cho đến lúc cha chàng đi, Allen vẫn giữ được nụ cười. Sau đó, chàng ngồi xuống và ôm đầu trong hai tay.

Trong phòng bên, Josui chờ đợi. Danh dự không cho phép nàng được nhìn hoặc nghe câu chuyện giữa hai cha con. Nàng đứng yên lặng giữa căn phòng. Một mối không phải vì cuộc hành trình, nhưng vì những ghế và giường kiểu Âu Tây mà nàng đã mất thói quen trong nhiều năm nay, nàng muốn được yên tĩnh hoàn toàn khi đó tất cả đều làm nàng bối rối.

Nàng nghe thấy cửa hành lang tự đóng lại. Một lúc sau, Allen vẫn chưa xuất hiện, nàng liền khẽ mở cửa và nhìn vào phòng.

— Allen!

Chàng giật mình, tưởng như chàng quên không có nàng ở đây và từ từ ngẩng đầu lên.

— Anh Allen có gì thế?

Allen xấu hổ phải tỏ bày lý do sự buồn rầu của chàng:

— Mẹ anh khó chịu trong người – chàng giải thích một cách vụng về – Cha khuyên chúng ta nên hoãn ngày về nhà thăm mẹ. Trong khi chờ đợi, chúng ta tìm một căn nhà.

Chàng trông thấy sắc mặt nàng biến đổi, nên vội nói thêm:

— Em yêu của anh, em biết rằng ở Mỹ con gái đã lập gia đình không sống chung với cha mẹ. Anh đoán chắc với em rằng việc ấy không khó. Đến lễ giáng sinh, có thể chúng ta sẽ qua nhà cha mẹ một vài ngày trong khi chờ đợi.

Chàng đứng dậy, tay bỏ vào túi quần vừa đi lại trong phòng vừa nói. Vẫn quỳ gối, Josui nhìn nhận từng cử chỉ của chàng và cặp mắt đen mất cả vẻ tinh anh.

— New York, đó là nơi chúng ta đến ở. Một thành phố lớn có đủ hạng người; em cũng rõ thành phố gia đình anh ở là một thành phố nhỏ, một số ít gia đình đã sinh sống ở đây nhiều thế hệ. Họ chưa trông thấy người Nhật nào!

— Như vậy là vì em – Josui nói nhỏ.

Allen nói quá lời, chàng ngừng lại và định nhìn nàng mỉm cười.

— Em còn nhớ thái độ của cha em đối với anh không? Vậy...

— Ô! Phải ở Mỹ, em yêu của anh. Đặc biệt ở Mỹ... em đã quên sao? Em đã sinh sống ở Los Angeles. Em không nhớ gì nữa à? – chàng hỏi vẻ buồn rầu.

Phải, nàng còn nhớ. Nàng cúi đầu xuống, nước mắt lóng lánh ở cặp mi dài.

— Em tưởng tất cả đã thay đổi – nàng thở dài.

— Đang thay đổi. Chúng ta là bằng chứng.

Nàng ngẩng đầu lên và nhìn chàng hãi sợ.

— Tất cả những điều này làm em cảm thấy lạnh lùng cô đơn – nàng nói giọng thất vọng.

— Phải hai ngôi sao lạc lõng, tìm cách lập một thế giới riêng biệt mới... có thể được em yêu à.

Chàng cầm hai tay nàng và nàng đứng dậy.

— Em đừng quỳ nữa, anh van em, bà Kennedy. Anh sẽ gọi em là Jo Kennedy. Nghe tiếng kêu giòn như tiếng Mỹ, phải không?

Sự tức giận, phần uất làm chàng can đảm.

— Em hãy sửa soạn hành lý, chúng ta đi New York.

Bề ngoài, họ thay đổi dễ dàng lối sinh hoạt. Không mấy lúc, Allen tìm được một chân biên tập viên cho một tuần báo. Lương của chàng đủ sinh sống trong một căn nhà nhỏ ở Riverside Drive, Josui quen biết một vài người, một thiếu phụ Trung Hoa, vợ một sinh viên Columbia và một cặp vợ chồng Nhật, sinh viên sư phạm và khoa tâm lý trẻ thơ.

Nhưng sự thay đổi làm tổn thương cuộc đời của họ vẫn tạc sâu trong lòng hai người. Họ càng bám riết lấy nhau một cách thất vọng và nung nấu một mối tình tăng lên đến cực điểm, trong khi mỗi người sống một cuộc đời riêng biệt, bí hiểm. Ngôi nhà nhỏ hẹp của họ đối với bọn trẻ trong khu là cả một thiên đường, nhưng họ quen sống trong cảnh rộng rãi và sung túc. Josui vừa lau gian bếp nhỏ, vừa nghĩ đến nhà nàng ở Kyoto, mà những cửa ngăn khi kéo ra bày cả một dãy dài các căn phòng. Allen xếp quần áo trong một chiếc tủ nằm trong tường bằng chiếc hộp và mơ ước những căn phòng trong ngôi nhà cột trắng mà chàng sẽ hưởng một ngày kia. Cả người này người nọ, không người nào muốn rời bỏ tình yêu nhau, nhưng mỗi người đều mơ ước đến những vật đã mất đi và có lẽ không bao giờ có nữa.

Tình yêu của chàng chú trọng cả về nhà cửa, về tuổi thơ và về cha mẹ chàng, làm Allen trở nên cáu kỉnh. Luôn luôn chàng nghĩ đến cha mẹ, về đời sống gia đình trong một khung cảnh chàng yêu mến biết bao, rồi chàng lại oán hận cha mẹ và nhất là cha chàng. Chính là người đàn ông, phải có chí cương quyết buộc vợ phải theo ý kiến của mình, nếu không hóa ra nhu nhược...

Nghiền ngẫm mãi những ý nghĩ này, ngày này qua ngày khác. Allen trở nên tha thiết một cách vô ý thức, khó tính hơn, hung bạo cả với Josui. Ngạc nhiên, Josui tự hỏi tại sao nàng lại tự chuốc lấy biết bao điều oán trách của chàng. Tuy vậy, nàng cố gắng làm tận thiện tận mỹ đủ mọi thứ, đến nỗi nàng để cả mấy giờ để cắm hoa vào trong chiếc bình. Tuy sẵn sóc những việc nhỏ nhặt, nàng vẫn để thời giờ làm tròn nhiệm vụ trước khi chồng về. Nàng không có người hầu và cũng không muốn mượn. Và nữa, công việc nội trợ làm nàng bận rộn luôn. Mùa Đông đến, khi nàng không

thể đi dạo chơi trong các công viên được, nàng quyết tâm ghi tên theo các lớp học. Nàng lấy những tài liệu trường gửi tới để học buổi tối.

Nhưng chàng đi tới chỗ cái kính, những muốn thoát ly khỏi gian phòng chật hẹp này, tinh thần chàng bị ngột ngạt.

— Anh Allen – một ngày kia nàng nói. Anh yêu của em, anh có bạn bè không?

Nàng làm một bữa cơm ngon để chàng ăn, một món ăn Nhật, chàng ưa thích và cơm nấu vừa chín đến.

— Bạn bè à?

— Vâng, những người anh có thể nói chuyện được. Em có thể làm một bữa cơm ngon, như tối nay, nếu anh mời hai người bạn, một cặp vợ chồng trẻ chẳng hạn.

— Anh không có nhiều thì giờ để giao thiệp ngoài công việc của anh, Jo ạ! Sau này, có thể được.

Josui mời một cặp vợ chồng Mỹ-Nhật, quen biết ở công viên. Họ dễ thương nhưng dè dặt. Họ không thể quen được những năm giam hãm ở Arizona, sau những hàng rào dây kẽm gai và Allen đối với họ vẫn tượng trưng viên sĩ quan Mỹ trẻ tuổi.

Về phía này, phía nọ, họ cố gắng tìm câu chuyện. Khách rất ca tụng Josui về tài khéo léo bếp núc, nhưng họ cáo từ sớm. Josui không hẹn họ một ngày nào gặp gỡ khác nữa.

Một buổi kia, tính nóng nảy của Josui bỗng biến mất. Đi chợ về, nàng cảm thấy mệt nhọc và lên giường nằm. Một vài triệu chứng thầm kín làm nàng lo âu trong ít lâu nay. Sự hành kinh trở nên bất thường. Theo lời giải thích của một bác sĩ Nhật, sự kích động vì...phải rời Mỹ bất ngờ, sự gián đoạn các mối liên lạc về tình cảm đã làm cho tinh thần bực bội và ảnh hưởng đến sức khoẻ. Trong một vài tuần nay, Josui tự hỏi có phải nàng có thai không? Nàng gắng hết sức xô đẩy cuộc đời kia đi. Con nàng sẽ sinh sống ra sao?

— Không, không-nàng thì thầm.

Khi nàng yên nghĩ, nàng cả thấy trong người một cử động nhẹ nhàng, không rõ mớ thấy, nhưng xa lạ với thân thể nàng. Những dấu hiệu mà nàng từ chối không chấp nhận bỗng có ý nghĩa rõ ràng. Một đời sống khác đời sống của nàng đã ẩn náu trong người nàng và chiếm một ngôi vị. Quá muộn! Đứa trẻ đã sinh sống.

Thoạt đầu bất động, kinh hoàng, cuối cùng Josui trở mình và mặt úp xuống gối, nàng khóc.

May thay đứa bé trong lòng mẹ không nghe thấy nàng khóc. Muốn hay không, nó bắt đầu sinh sống vui vẻ và nó không cảm thấy mỗi đau buồn của người mẹ. Cứ như vậy đứa hài nhi sống trong lòng Josui. Nó không biết đến những giọt lệ của người mang nặng đẻ đau nó. Nó cử động đôi khi và mỗi lúc mỗi mạnh hơn. Nó không hiểu rằng đời sống của nó là một điều bí hiểm giữa mẹ nó và nó.

Vì Josui không muốn thổ lộ sự phát giác này với Allen. Nàng đoán rằng người thanh niên Mỹ kia mà nàng đắm đuối yêu thương chẳng được sung sướng. Chàng làm việc quá nhiều, tỏ ra rất tốt đối với nàng và yêu nàng lắm. Nhưng nàng không phải là tất cả đối với chàng. Chàng giấu nàng một vài ý nghĩa, một vài khía cạnh cuộc đời của chàng. Nghĩ ngợi về nhà cửa của chàng chẳng hạn, về gia đình chàng đã xa rời, về tuổi thơ ấu mà nay nàng không thể chia sẻ với chàng được. Chàng còn lưu tâm đến chính trị mà nàng không hiểu, chàng đọc những sách nàng thấy khó quá, nàng sửng sốt vì những cơn giận hờn, do máy khâu thanh hoặc báo chí gây ra cho chàng. Khi nàng hỏi han, chàng đáp vẻ nóng nảy. Không có gì làm méch lòng nàng hơn sự tức giận này mà dần dần khó khăn lắm chàng mới dè nén được.

« Ta phải đi ». Josui khiêm nhường nhủ thầm:

Đi làm sao? Thật ra, nàng còn ít tiền trong một ngân hàng ở San Francisco, nhưng nàng đi đâu? Nếu nàng viết thư cho cha, có thể cha nàng

sẽ gửi thêm tiền cho nàng nữa, nhưng cha nàng đã bảo nàng đừng có trở lại nhà. Còn đứa bé? Còn ai muốn đùm bọc nó, ngoài nàng ra?

Ngay tình thân của những bạn bè Nhật cuối cùng cũng đè trĩu lên nàng và nàng thôi không liên lạc với họ nữa.

Nàng không thể gửi gắm những nỗi ưu tư của mình cho họ được.

Dần dần, nàng cảm thấy mình cô đơn.

Một buổi kia, Allen gọi điện thoại báo tin Cynthia, cô bạn tuổi nhỏ của chàng, đến thăm chàng ở bàn giấy và muốn được quen biết nàng. Chàng mời Cynthia ăn cơm tối và chàng yêu cầu Josui thết nàng món ăn Nhật chàng vẫn ưa thích. Tiếng nói của chàng vang lên vui vẻ trong máy nói. Josui rất hài lòng được nghe lại giọng nói đã băng đi từ mấy tháng qua...

Nàng dọn dẹp nhà cửa rồi đi mua một bó bông cúc nhỏ. Vì say mê hoa, nàng mua thêm ba bông cúc đại đóa màu vàng nữa. Nàng để hai giờ cắm hoa, cố gắng tạo một ảo tưởng, một khoảng không rộng lớn giữa bốn bức tường. Cuối cùng, nàng lựa, coi như phòng, chiếc cửa sổ với một mảnh trời và đầu những lò sưởi ở trên các mái nhà.

Còn bữa tối. Josui vo gạo nhiều lần, hết sức thận trọng. Nàng xếp đặt rất mỹ thuật những miếng củ cải cắt thành hình hoa. Nàng cắt củ xen thêm vào món gà hầm. Không thích thói quen của người Mỹ bày món cá không đầu, nàng mua một con cá nguyên vẹn. Nàng đánh bóng thìa, nĩa, lau sạch bát đĩa, xếp đặt thứ tự trong bếp cho đến khi đứa bé trong bụng phản đối. Nàng liền đi nằm cho nó nguôi dịu đi.

Thường thường người ta tìm tên cho trẻ trước khi chúng ra đời. Josui suy nghĩ về vấn đề này nhiều lắm. Biết đặt tên gì cho đứa bé này? Nàng không đặt tên cho nó là Allen vì bà mẹ Allen không muốn nhìn nhận nàng. Allen, Allen! Vậy tại sao không là Lennie? Như thế, hơi giống tên bố. Trong khi nàng đọc nhỏ cái tên này, nó trở thành tên của đứa bé. Nàng như nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ đầy sinh khí, một khuôn mặt mà cái tên lựa chọn này thật thích hợp. Khi nàng làm việc trong nhà và khi đứa bé tức

giận hoặc phản đối vì nàng đứng lâu để cắt rau làm món lẩu Sukiyaki, nàng liền khẽ mắng con.

Nay nàng có thể gọi tên con là Lennie.

“Lennie, đáng lẽ mẹ phải ngồi. Đúng vậy, mẹ phải ngồi. Nhưng mẹ chưa bao giờ thấy một người phụ nữ ngồi cắt rau. Bao giờ chúng ta cũng đứng làm việc này. Vậy con hãy yên lặng, mẹ yêu cầu như thế”.

Nhưng Lennie không hiểu biết gì và Josui đành phải đi nằm.

Người phụ nữ ấy, nàng Cynthia, có thể nghi ngờ điều mà Allen không nhìn thấy ở nàng? Nàng là người thế nào: bạn hay thù?

Khi nàng trông thấy Cynthia, Josui nhận thấy là một người bạn. Một thiếu nữ cao, tóc vàng, thật kiêu diễm. Khi Cynthia vào nhà, có Allen theo sau, Josui nhìn nàng vẻ khiêm nhường và kính phục. Đó là người thiếu nữ đáng lẽ Allen phải lấy. Cuối cùng Josui thấu hiểu nỗi thất vọng của bà Kennedy. Tất nhiên, chính Cynthia là người thích hợp với chàng hơn. Nếu Josui biết và vì tình yêu Allen, có lẽ nàng đã từ chối kết hôn với chàng.

Không biết nói sao nàng giơ tay. Cynthia nắm chặt tay Josui với hai bàn tay của nàng.

— Tôi nóng lòng muốn biết được chị – Cynthia nói giọng ấm áp. Tôi quen biết Allen đã từ lâu. Chúng tôi như anh em. Tôi ước mong là anh ấy đã nói điều này với chị.

— Anh ấy có với em.

— Em bỏ mũ ra, Cynthia – Allen nói, (giọng chàng tự nhiên, nhưng chàng hài lòng gặp Cynthia). Em hãy tự nhiên như ở nhà. Kìa, Josui, em quên những nghi lễ tao nhã của em rồi sao?

— Em bị bất ngờ quá – Josui nói khẽ, vẻ bàng hoàng.

— Bất ngờ vì cái gì?

— Chị đẹp quá... Em không ngờ thế... Anh không nói cho em biết...

—Ồ, chị nhỡ nhận quá! – Cynthia cảm động kêu lên. Anh không nói cho em biết chị đáng quý mến như thế này. Em có thể đính chị lên áo em như một bông hoa.

Josui cười và không mấy lúc cảm mến Cynthia.

— Xin mời chị ngồi xuống đây – nàng nói và trấn tĩnh được. Em đi pha trà. Allen nói em tối nay tất cả đều phải theo kiểu cách Nhật. Xin chị thứ lỗi cho em.

Nàng đi ra và nghiêng mình, đóng lại cánh cửa gian bếp nhỏ và ngồi xuống một chiếc ghế đẩu.

“Lennie – nàng nghĩ thầm, mắng con, đừng có nhảy lên như vậy! Yếm che ngực của mẹ không che hết được con đâu, con phải biết thế. Con không được mời dự tiệc. Hãy giúp mẹ con!”

Đứa bé nguội dụi, đồng thời tim Josui cũng đập như thường lệ. Nàng liền đứng dậy và sửa soạn pha trà.

Sau cánh cửa đóng, Josui nghe thấy hai người nói, nhưng nàng không nghe rõ được. Có lẽ, họ nói về ngôi nhà của Allen, về mẹ nàng, về những điều mà có thể họ sẽ kín tiếng trước mặt nàng. Nàng nấn ná mà không ra để hai người có thời giờ nói chuyện.

— Allen, chị ấy thật đáng quý – Cynthia nói. Nếu mẹ anh có thể gặp chị dù chỉ một lần, cũng sẽ thay đổi.

— Anh nghĩ rằng có thể, vào dịp lễ giáng sinh... Nếu em có thể thuyết phục được mẹ anh...

Cynthia trở nên trầm ngâm.

— Vâng, em hiểu. Tại sao không, nhưng rồi sao? Em sẽ cố. Em sẽ tả cho bà nghe về yêu kiều của chị Josui bé nhỏ, có phải thế không? Và chúng ta xem sao... chúng ta sẽ xem...

— Cynthia nếu em muốn...

— Xin hứa như vậy. Nếu bà không nhượng bộ, em sẽ mời Josui đến nhà em và sẽ tổ chức một tiệc đãi khách. Lúc đó, ta sẽ xem sao.

—Ồ, anh tự hỏi – Allen nói về bản khoản.

—Hãy bạo dạn lên anh Allen, chúng ta sẽ ép buộc bà. Lễ giáng sinh anh hãy tới nhé.

Cuộc viếng thăm của Cynthia có một ảnh hưởng lâu bền. Lần thứ nhất sau nhiều tuần lễ nay, Allen lại có cảm giác với Josui, với một cảm tình gần như khiêm nhượng. Chàng nói:

—Em thật đánh yêu. Cynthia thấy hoa của em rất đẹp. Còn em... em xinh xắn quá, Jo bé nhỏ của anh. Đó cũng là ý kiến của Cynthia.

Sự ngờ vực không còn làm chàng mù quáng. Chàng lại không hiểu lầm nàng nữa, do ý kiến của Cynthia, hai người hầu như tìm lại được nỗi hân hoan hoàn toàn. Josui suýt nữa nói với chồng về Lennie. Nhưng nàng cảm thấy hạnh phúc. Allen còn gói ghém cả trong sự nhà cửa, gia đình, thành phố và cái thế giới che chở tuổi thơ ấu của chàng. Bao giờ nàng có thể tin chắc được rằng chàng đã di chuyển cái hạnh phúc từ dĩ vãng về hiện tại, lúc này nàng sẽ nói về đứa nhỏ trong bụng.

“Ta ăn uống nhiều quá – nàng đàn ông lơ đãng nói và cố cười. Ta mập béo ra. Không khí ở Mỹ thích hợp với ta quá.”

Cứ như vậy, Josui cố che giấu sự thật. Nhưng cho đến bao giờ nàng còn giấu giếm được...?

Một buổi tối kia, Allen trở về, nàng đưa cho chồng bức thư:

—Thư gửi cho anh đến ngày hôm nay.

Chàng mở bức thư ra ngay. Josui quan sát mặt chàng trong khi chàng chăm chú đọc và nàng hiểu rằng đó là một bức thư quan trọng. Bỗng chàng vò nát lá thư, ném vào sọt giấy và đi vào phòng.

—Em có thể đọc được không? – Josui hỏi.

—Tùy ý em – chàng đáp không quay người lại.

“Một ngày kia rồi cũng phải cho nàng biết” Chàng buồn rầu nghĩ. Josui nhặt lá thư trong sọt giấy và lấy tay vuốt thẳng.

“Anh Allen thân mến.

Em có đến thăm mẹ anh, như em đã hứa với anh. Em có nói với bà về chị Josui thân yêu! Em tả chị cho bà nghe, không giấu giếm chút cảm tình nào của em. Em nghĩ sẽ làm lay chuyển bà và trong tâm trí em đã hình dung những chương trình về ngày tiếp khách của chúng ta nhân dịp lễ giáng sinh. Bà để cho em nói không hề ngắt lời em. Nhưng em phải nghi ngờ rằng bà để nước bài cho đến phút chót. Anh đã biết thái độ cứng cỏi của bà, cứng rắn như kim cương, khi bà tin chắc là mình có lý.

Allen tại sao anh không nói với em về đạo luật? Anh không thể kết hôn với Josui trong xứ sở của chúng ta. Theo cha anh, người ta không thể làm thế nào chống đạo luật ấy được. Dư luận đã tạo ra luật lệ và dư luận phải đổi thay. Nhưng chẳng có gì thay đổi ở thành phố chúng ta từ hai trăm năm nay...

Em không ngớt nghĩ đến Josui. Theo em, anh nghĩ có cách lập cuộc đời ở nơi khác. Thật là cả sự oái ăm trong đời này.

Đối với anh, em vẫn như xưa.

Cynthia”

Josui đọc từng chữ một, ý tưởng này xâm nhập vào đầu óc và len lỏi vào huyết quản nàng như một nọc độc. Người Mỹ một lần nữa lại đóng cánh cửa hòa nhập không cho nàng vào. Không bao giờ nàng lấy chàng được. Lennie, ôi! Lennie!

Nàng bỏ bức thư vào ngăn kéo bàn, giấy nhỏ của nàng. Ở trong bếp, nàng rưới nước sốt vào món thịt quay và trong món rau. Tại sao Allen không nói cho nàng biết điều đó?Ồ! Chàng đâu có can đảm nói, nàng không ngờ như thế. Nay, mọi việc đều sáng tỏ, nàng hiểu lý do tại sao chàng hay buồn rầu, bực tức.

Chàng ở trong phòng ra, đi giày Pantoufle, mặc quần áo ngủ. Nàng chạy lại với chàng, hai tay giơ ra.

— Anh Allen khổ sở – nàng nói, thốn thức. Em thật khổ tâm quá. Đó là lỗi ở em đã lấy anh. Em làm cho anh khổ sở, tuy thật ra em chỉ tìm hạnh phúc cho anh! Em biết làm thế nào?

Chàng ghì chặt nàng trong vòng tay và can đảm trả lời:

— Chúng ta sẽ sống ở nơi khác, Pittsburgh.

Ồ, cái địa danh thân yêu, vô nghĩa mà đã lâu lắm chàng không gọi tới!

— Chúng ta sẽ quên ngôi nhà xưa ở Virginia.

— Nhưng ông bà tổ tiên anh đã xây dựng ngôi nhà cho anh – nàng rên rỉ. Tổ tiên như là một vị thần thánh, người ta đâu có thể quên được thần thánh?

— Anh sẽ kiếm tiền và nhà chúng ta sẽ rộng lớn hơn nữa. Anh phải làm cho mẹ phải ngưỡng.

Nàng cảm thấy dưới má nàng tiếng ngực Allen đập. Bị xúc phạm vì hiềm khích, tức giận, lòng giận hơn đó chỉ đập vì chàng, chứ không phải vì nàng. Nước mắt nàng ngừng rơi, nàng nguôi dịu. Nàng giữ sự bí mật của nàng. Người ta không thể xây dựng một thế giới trên sự giận hờn được.

Josui không hỏi về những ý định của chàng. Nàng không còn ngạc nhiên nữa và tỏ ra bình tĩnh. Allen thấy đỡ gánh nặng. Gần đến lễ giáng sinh, ông Kennedy viết thư cho con trai, nói rằng ông bà rất sung sướng được thấy riêng chàng về thăm ông bà dù chỉ trong một ngày.

“Cha nghĩ rằng là Phật tử, vợ con không thấy lễ này quan trọng như chúng ta – ông Kennedy nói, như tự biện giải. Nhưng sự thăm nom của con sẽ là một nguồn an ủi vô cùng cho mẹ con! Đó chính là cha yêu cầu con, chớ không phải mẹ con.”

Allen đưa bức thư cho Josui xem.

— Dĩ nhiên, nàng nói ngay, anh phải về nhà. Đó là bổn phận của anh. Em sẽ tự lo liệu lấy một mình. Em xin van anh. Allen, anh hãy làm cho em vui lòng, anh hãy tuân lời em

Riêng chỉ còn mình nàng với Lennie, Josui nói với con rất lâu, cắt nghĩa cho con hiểu hoàn cảnh của mình. Nàng quỳ xuống xin lỗi con, tưởng như con nàng đứng trước mặt nàng, đã lớn lao, đã thành nhân rồi.

“Lennie, con hiểu rằng không phải mẹ muốn công việc như thế. Con có quyền sinh sống ở hai ngôi nhà thích đáng, nhà của ông ngoại và nhà của ông nội con. Nhưng mẹ không thể giải thích cho con rằng ở cả hai ngôi nhà này, không ai dung nạp con. Mẹ xin con, hãy thứ lỗi cho mẹ.”

Hầu như ngày nào, nàng cũng lặng lẽ nhắc lại cho con nàng nghe bản diễn văn này. Nay nàng hiểu rằng Allen không những yêu vợ, nhưng chàng còn mến yêu tổ tiên, cha mẹ, nhà chàng, nơi chôn nhau cắt rốn của chàng. Đáng lẽ chàng phải lấy vợ trong cái hoàn cảnh thiên liêng ấy mà Josui không tới tham dự, nàng nhận thấy chàng không đủ cương quyết để đoạn tuyệt với quá khứ, để quyến luyến riêng nàng. Nàng có thể làm được điều này, nhưng chàng thì không. Nhưng không nên oán hận chàng, nàng cắt nghĩa cho Lennie nghe.

Cảnh quạnh hiu trống không đè trĩu lên nàng. Nàng ăn uống ngon lành, vì Lennie phải lớn và nảy nở. Lúc Allen trở về, nàng biết tính sao?

Trước ngày Tết, Allen vẫn chưa trở về. Buổi tối, nàng nghe thấy có tiếng gõ cửa. Hơi lo âu, nàng đi nhón chân ra mở cửa. Cửa vừa hé mở nàng trông thấy... Kabori. Cao lớn, khỏe khoắn, mặc Áo phục, đầu đội mũ, tay đi bao và cầm chiếc gậy, chàng mỉm cười và đưa cho Josui một bó hoa.

— Kabori! – Nàng kêu lên, sung sướng và sửng sốt.

— Trước anh đã nói với em rằng, anh sẽ tới New York vì công việc.

—Ồ! Xin vào! Xin nào.

Nàng hài lòng mình đã mặc Kimono. Vì một lý lẽ riêng từ ngày Allen đi vắng, nàng vẫn mặc Kimono.

Chàng cởi áo khoác, bỏ mũ, chiếc gậy và bao tay.

— Em có một mình ở nhà thôi à? – chàng hỏi.

— Allen về nhà cha mẹ chàng vài ngày, nàng đáp không chút bối rối.

— Thế em không đi cùng với chàng sao?

— Chưa

— À!

Chàng ngồi xuống và nàng ngồi ngả ra chiếc ghế đi vắng nhỏ.

— Này! – chàng nói khẽ, nhìn nàng vẻ hiền từ. - Em hãy nói sự thực, Josui. Chúng ta quen biết quá lâu rồi.

— Để em cắm hoa vào bình đã.

Nàng mở hộp và thấy những bông huệ của Trung Hoa, hương thơm ngát. Về mùa này, người ta bán khắp nơi, ở kinh đô, những bông huệ đã ló ra những mầm non màu trắng sữa, xanh ngọc thạch ở đầu.

— Em đã sợ tưởng màu hồng đỏ.

Chàng lắc đầu:

— Đâu anh có ngu ngốc thế?

Chàng liền thấy điều mà Allen không nhận ra. Chàng đoán nàng có mang.

— Này – chàng lại nói khẽ. Anh thấy như em không phải có một mình ở đây.

Nàng cúi đầu xuống bình hoa.

— Allen không biết điều này.

— Làm thế nào mà một người chồng lại không biết được? Vậy chàng không muốn có con hay sao? – Kōbori nói và giương cặp mắt ngạc nhiên.

Josui ngồi gần bàn và hít hương thơm của hoa. Rồi nàng nói rõ cho chàng biết hoàn cảnh của nàng. Nàng cảm thấy nàng có thể nói hết mà không đến nỗi phải khóc. Khi nàng nói xong, chàng thở dài và ngả người ra tựa ghế.

— Sao em không nói sự thực với chồng em? Biết đâu đứa bé lại chẳng thay đổi sự tình.

—Ồ! Không – nàng trả lời vội vàng. Một đứa trẻ ở đây không có gì quan hệ lắm. Ở xứ này, các thế hệ này với thế hệ nọ không ràng buộc với nhau như ở nước ta.

—Tuy vậy...

—Không! – nàng kêu lên. Không bao giờ em thú thật với Allen rằng có cháu bé Lennie.

—Josui, thế em sẽ xử sự ra sao? – Koberi dịu dàng hỏi ngay.

Chàng sững sốt, bối rối vì điều chàng phát giác ra. Chàng yêu mến Josui trước kia một cách đằm thắm. Rồi sau nỗi đau đớn của chàng biến đổi thành các cảm giác với hôn nhân. Sau khi thấy Josui được sung sướng, chàng cũng ước mong mình được kết hôn theo lý trí với một thiếu nữ do cha mẹ chàng lựa chọn để có cháu chắt cho ông bà và để lập gia đình. Một người đàn ông cần phải có con cái.

Hoàn cảnh của Josui làm đảo lộn tất cả chương trình của chàng.

—Em không biết phải làm thế nào – Josui nói nhỏ, đầu cúi xuống các bông hoa. Riêng em chỉ biết rằng em không muốn làm điều ấy.

Koberi thở dài.

—Em phải trở về với cha mẹ. Đứa bé sẽ chào đời ở Nhật. Các cô nhi viện sẽ nuôi những đứa bé này, em đã biết.

—Không, anh ạ.

—Em Josui thân mến – chàng hỏi khẽ. Em có còn yêu người Mỹ kia không?

Nàng bỗng ngẩng đầu lên. Koberi hỏi nàng câu hỏi chính nàng vẫn tự vấn mình. Phải, nàng yêu Allen nhưng với một mối tình chết. Nàng vẫn yêu chồng, nhưng với mối tình vô vọng. Đáng lẽ hai người đừng gặp nhau trên đường đời là phải. Sinh trưởng trong hai thế giới khác biệt. Allen không thể là một người bạn trăm năm của Josui, mà Josui cũng không thể là một người bạn đời của chàng được. Josui không có một manh tâm chống đối

nào và cũng không lấy gì làm thất vọng lắm. Nỗi buồn xâm lấn khắp người nàng, khiến nàng đờ đẫn như bị tê liệt.

— Cũng chẳng có lợi ích gì phải yêu chàng – nàng giản dị nói.

Cả hai người đều trầm ngâm, để kéo dài sự yên lặng. Cuối cùng Kobori nói giọng ngập ngừng nhưng rất tế nhị.

— Anh muốn nói với em một điều... Em hãy thứ lỗi cho anh, nếu anh im đi là hơn.

— Xin anh cứ nói – Josui đáp, không quay đầu lại.

Chàng liếm môi nói:

— Nếu bao giờ em định một mình về Nhật, anh sẽ chờ em.

Hương những bông hoa bỗng trở nên ngát mạnh quá đối với Josui. Nàng đẩy xa chiếc bình, nàng hiểu ngay ý nghĩa những lời này của Kobori: chàng muốn lấy nàng, nếu nàng không có ý giữ đứa bé:

— Em có đứa con – nàng nói.

Chàng không ngẩng mắt nhìn nàng. Hai bàn tay to lớn của chàng bấu chặt lấy đầu gối.

— Anh muốn giữ đứa bé, anh muốn điều ấy thật sự. Nếu anh chỉ có một mình, nếu anh không nghĩ đến cha mẹ anh, anh sẽ giữ nó. Ít nhất, anh cũng tưởng như thế.

Thành thật, bối rối, chàng muốn tỏ ra khoan hồng.

— Em xin cảm ơn anh – nàng nói. Một ngày kia, em có thể sẽ nhớ lại lời anh. Em không biết được.

Nàng đứng dậy, vẻ quả quyết. Chỉ một lời nói thêm nữa, sự thất vọng sẽ vỡ bờ, nàng không thể chịu đựng được nữa.

— Em đi pha trà – nàng đề nghị với một sự vui vẻ miễn cưỡng, và đi vào bếp.

Chàng nhìn nàng pha trà và không có ý nghĩ giúp nàng. Chàng vốn quen được chiều chuộng. Josui thấy cử chỉ đó rất tự nhiên. Nàng mang ra

ấm trà sơn và hai tách trà tươi. Khi nàng đã mời Kobori uống, nàng uống sau.

— Anh hãy cho em biết tin tức về cha mẹ em. Cha mẹ em không trả lời hai bức thư của em.

— Anh biết. Anh có đến thăm ông trước khi đi và anh thấy ông còn giận dữ lắm. Ông nghĩ rằng đáng lẽ em không được trái ý ông.

Nàng đặt chiếc tách xuống và can đảm nói:

— Xin nhờ anh nói giùm với cha em rằng, em có lý do.

Ngạc nhiên, chàng kêu lên:

— Josui, em kiêu hãnh thế mà nói như vậy à?

— Em đâu còn kiêu hãnh nữa – nàng khiêm nhượng nói. Em không biết làm thế nào đối với lòng dạ những người ở đây. Em biết đi đâu để sinh con? Nó không có chỗ để nương thân.

Nói xong những lời này, bỗng Josui không kiềm chế được nữa và sụp xuống. Nàng thốn thức, mặt úp vào tay, người rung động vì khóc.

Kobori xúc cảm hết mức, chàng đặt chiếc tách xuống và đứng dậy. Chàng vịn hai bàn tay, nhưng chàng không hề nghĩ dám đụng vào người nàng.

— Thôi Josui, như thế này thật có hại cho em lắm. Josui, xin em ngừng đi, thật nguy hiểm lắm..

Chàng nói khẽ những lời rối loạn và thờ dài. Bỗng cảm thấy xấu hổ, Josui cố nén lòng. Nàng lấy tay áo Kimono lau mắt nói với Kobori giọng bình thường làm chàng nhẹ nhõm hẳn người:

— Anh còn ở Mỹ bao lâu?

— Một vài tháng, nói cho cùng, đến khi nào em có một quyết định – chàng nói.

Kobori đứng dậy và cầm các thứ. Hai người cúi rạp chào nhau ở ngưỡng cửa. Josui đứng chờ thang máy với chàng và hai người lại chào

nhau nhiều lần dưới cặp mắt hiếu kỳ của thằng bé gác cầu thang. Nàng về phòng và khóa cửa lại. Quyết định đối với nàng thật rõ ràng, quyết định duy nhất có thể thực hiện được có lợi cho Lennie: trên đời không có nơi nào dung nạp nó.

Đỏ mặt vì bẽn lễn Josui nói Allen:

— Em sẽ không viết thư cho anh trong khi anh còn ở nhà cha mẹ.

— Tại sao lại không?

— Em thấy rằng làm như thế là trái ý mẹ anh. Có khác gì bí mật lén vào nhà mà bà đã đóng cửa không cho vào.

Chàng phản đối:

— Josui thật vô lý. Em không buồn bực thấy anh đi hay sao?

— Ô! Không Allen. Riêng em, em định không viết thư là tỏ ra lễ phép với mẹ anh. Em muốn tuân lời bà.

Vì vậy, Allen không chờ đợi thư của Josui. Khi bước vào gian phòng lớn, chàng thấy như tất cả chào đón mình, chàng lại tìm thấy niềm vui nhộn nhàng của tuổi thơ, với lòng tin chắc rằng ở nhà mọi người đều mạnh khỏe. Chàng còn nhớ cảm giác thoải mái, khi chàng ở trường võ bị về nhà nghỉ lễ giáng sinh. Ở đây chàng lại tìm được sự yên tĩnh, an toàn và tất cả những gì chàng yêu mến. Chàng trở về giống như những trở về thuở xưa, trông thấy mẹ tiến lên đón chàng, bước đi nhẹ nhàng, yếu điệu, lòng chàng chan chứa tình yêu, bà giang tay đón con, chiếc áo khoác màu xám bạc phất phơ ở cánh tay và gợn sóng ở phía chân bà.

— Con trai, con trai thân yêu của mẹ.

Chàng cảm thấy quanh mình cánh tay mẹ và ngửi thấy mùi hương thân mật.

— Thưa mẹ...

Tiếng nói của chàng, giọng nói của một người đàn ông trầm và vang lên vẫn không phản lại tâm hồn tuổi thơ.

— Mừng con về nhà.

— Vậy mẹ biết con về nhà sao? Con tưởng đó là một sự bất ngờ.

Bà giữ con với cánh tay và cười. Khuôn mặt bà xinh đẹp, tươi trẻ, dưới mớ tóc bạch kim, trở nên linh động với nụ cười thẳng thắn.

— Cha con có giấu gì được mẹ. Lễ giáng sinh này con...

Chiếc voan xám lại che phủ bà, như một màn tơ nhện.

— Lại đây, hãy đến gần lò sưởi, chúng ta chưa sửa soạn xong cây giáng sinh, chúng ta đợi con về đính ngôi sao lên ngọn cây, ví đó là nhiệm vụ của con. Cynthia có đến dự!

Bà nói tên Cynthia không lộ ra một lý do gì.

— Ngày Cynthia, anh Allen đây! Ta đã nói với con anh ấy sẽ về. Ta biết lắm mà!

Cynthia mặc một chiếc áo len dài, chiếc áo len đỏ bên trong và đính những trái ô rô vào tóc.^[11]

Mặc dầu xa cách lâu ngày, Allen và Cynthia gặp gỡ nhau vẫn tưởng như mới chia tay ngày hôm qua.

— Ngồi xuống đây anh – Cynthia nói. Em sẽ pha trà. Bà đang bị bệnh biếng nhác đấy.

— Ta thật sung sướng – bà Kennedy kêu lên.

Ngày hôm ấy, Allen thật đặc biệt cảm động về khung cảnh đẹp này: những bông hồng vàng, những thanh củi nổ lộp bộp trên những chiếc giá bằng đồng bóng loáng, những chiếc ghế bành và những chiếc ghế dài bọc vải satin, sàn nhà đánh si bóng và các tấm thảm dày. Một sự hoàn hảo như vậy thật quý và hiếm có.

Chàng có quyền hưởng tất cả những thứ này, gia tài của chàng. Chỉ trừ khi nào chàng tự ý khước từ...

Cynthia ngồi gần chiếc bàn nhỏ bằng gỗ hồng vân, trên có đặt một bộ đồ trà bằng bạc, một cửa gia bảo, Allen nhủ thầm nàng sẽ giữ được vẻ yêu

kiều cho đến tận ngày già nua, vì nàng thật đẹp và hoàn toàn thích hợp với khung cảnh này.

Ngày ngày ngày nọ trôi qua. Họ treo những chiếc bí tất vào lò sưởi bằng đá trắng do ông cố năm đời của Allen mua ở Pháp. Ở dưới chiếc bí tất của chàng, Allen nhận thấy viên ngọc huyền đĩnh vào một chiếc kẹp caravat vốn xưa là của ông nội chàng.

Thấy Allen cảm động nhìn, mẹ chàng mỉm cười:

— Đó là phần của con sau này, vậy tại sao không cho con ngay bây giờ? Mẹ có nói với cha con là mẹ muốn trao cho con tất cả những gì thuộc về con sau này. Chúng ta sẽ nói chuyện này một ngày kia.

“Một ngày kia” bao giờ cũng là ngày hôm sau. Phải đợi viên luật sư đi dự lễ ở Miami trở về. Allen viết thư cho Josui, tuy biết là nàng không trả lời. Cuối cùng chàng không nghĩ ngợi nữa. Chàng giải trí trong cảnh tiện nghi và đẹp đẽ của ngôi nhà bền chắc và cổ xưa.

Ngày Tết khách đến đông đảo. Không ai hỏi thăm Allen về Josui, về cuộc sống của chàng ở New York. Đâu đâu chàng cũng gặp sự tiếp đón nồng nhiệt.

Khi viên chương lý ở Miami trở về, Allen được mời vào thư viện và quyết định của mẹ chàng được bày tỏ. Bà ngồi co người lại, ở phía đầu chiếc bàn gỗ đào.

Ánh mặt trời mùa đông lọt vào gian phòng giữa những bức rèm lớn có những búp vàng.

Viên chương lý, một người nhỏ bé, khuôn mặt răn chắc nói như người đang nhai rơm.

— Allen, mẹ anh đã tỏ ra rất quảng đại. Bà sang tên ngôi nhà cho anh, kể từ nay, anh là chủ nhân ngôi nhà.

— Nhưng thưa cha, con tưởng ngôi nhà là quyền sở hữu của cha? — Allen ấp úng nói.

Ngồi gần cửa sổ, như một hình bóng xám trong gian phòng chan hòa ánh sáng, ông Kennedy trả lời vắn tắt:

— Cha đã tặng mẹ con ngôi nhà này ngày chúng ta kết hôn. Cha nghĩ rằng một người đàn bà cần phải có một căn nhà. Đó là sự bảo đảm cho đời mẹ con.

— Con bé của mẹ, chắc con sẽ dành cho mẹ một góc nhà để ở – bà Kennedy nói. Mẹ tin tưởng ở con.

— Ta không tán thành quyết định này – ông Kennedy nói.

— Và con, con phản đối – Allen nói.

— Ô! Con yêu của mẹ, mẹ van con! – bà khẩn nài. Con hãy nhận đi, ta yêu cầu con đó.

— Ý kiến này không làm con vui lòng chút nào – Allen cự tuyệt.

Nhưng thật ra việc này làm chàng vui lòng hết sức.

Chàng liếc nhìn gian phòng rộng lớn, từ nay thuộc quyền sở hữu của chàng. Nhưng bỗng chàng nói giọng hoảng hốt:

— Nhưng con không thể sống ở đây được.

— Có thể một ngày kia, con sẽ ở được – bà vui vẻ nói.

Như vậy, mặc dầu sự phản đối của ông Kennedy và của Allen, một lần nữa, ý chí của bà Kennedy lại thắng thế. Allen thấy có một cảm giác kỳ dị và đáng ghét nữa: nỗi vui mừng được gia sản. Chàng cố gắng làm nguôi dịu niềm vui, tự nhủ, dù sao, ngôi nhà sau này cũng thuộc quyền sở hữu của chàng. Và nay, nếu chàng có xây cất ở nơi khác một ngôi nhà nữa, thì một ngày kia rồi chàng cũng phải lựa chọn một trong hai ngôi nhà.

Buổi chiều, chàng đi New York. Chàng đi taxi về đến nhà lúc sẩm tối. Thằng bé gác cầu thang, một đứa mới, không nói với chàng điều gì. Allen bấm chuông, nghĩ rằng Josui sẽ mở cửa ngay cho chàng và sự hối hận làm tim chàng đập mạnh, chàng thật có nhiều tội lỗi, cần xin tha thứ.

Cửa vẫn đóng. Chàng lại bấm chuông, có lẽ Josui ngủ. Không khác gì một chú cún nhỏ, nàng có thể ngủ bất cứ lúc nào, nằm cuộn tròn trên chiếc đi văng hoặc dưới đất, trên mấy chiếc đệm. Cửa vẫn không mở. Chàng lục soát trong túi và tìm thấy chìa khóa. Không có ánh sáng trong nhà. Không khí chứa đựng có mùi ngọt ngọt và hơi lò sưởi. Một cảnh yên lặng hoàn toàn trong các căn phòng.

Chàng kêu lớn:

— Josui!

Không có lời đáp lại. Chàng bật đèn và hấp tấp đi vào phòng. Không có ai! Chàng mở rộng hai cánh cửa tủ đựng quần áo ăn sâu vào tường. Nàng đi rồi!

Sự thực hiển nhiên đập vào đầu óc chàng. Đi rồi. Biết tìm kiếm nàng ra sao? Chàng thấu hiểu sự thất vọng có thể đưa người đàn bà đến đâu! Nàng đã tới cực độ, tuy vẫn giữ cái vẻ bề ngoài khả ái đối với Allen. Nàng đã đoán ra những gì? Nàng hiểu đến mức nào? Không bao giờ chàng có thể hiểu được. Chàng nằm lăn ra lẽ giường, bỗng ngã lòng vì buồn rầu và hối hận. Rồi chàng úp mặt vào lòng bàn tay và trong thâm tâm tự nguyện rửa mình: không phải vì Josui bỏ ra đi, nhưng bởi vì, mặc dầu xấu hổ, hối tiếc và hãi hùng, chàng thấy hài lòng là nàng ra đi.

PHẦN BỐN

Josui đi yên lặng trong một đường phố ở Los Angeles. Ngày hôm ấy, nàng sửa soạn một công việc thật khổ tâm, không sao tránh được. Nàng dậy sớm và sau khi trang điểm kỹ lưỡng, nàng mặc một bộ quần áo màu xanh nước biển mới nguyên, chiếc áo khoác ngoài che thân hình đầy mập của nàng. Số tiền cha nàng gửi ở một ngân hàng ở San Francisco đủ cho nàng ăn mặc, trả tiền phòng và tiền ăn trong một ký túc xá tầm thường. Những gì còn lại, nàng phải trông chờ vào cứu tế cuộc. Nàng đã hỏi một người xa lạ địa chỉ một tổ chức bảo vệ thiếu nhi. Chính đến cơ quan này, ở một hộ khá nghèo mà nàng tới sáng nay. Cửa mở, Josui đi vào. Người nữ thư ký ngập ngừng nhìn nàng.

— Xin cho biết quý danh.

— Sakai.

— Xin mời cô vào.

Josui tuân lời. Nàng đứng trước một người đàn bà tuổi trung niên vẻ mặt hiền hậu ngồi ở một bàn giấy, sắc mạo không xứng với chân giá trị của mình.

— Cô Sakai, tôi biết giúp ích gì cho cô?

— Tôi nghe nói ở đây có sẵn sóc trẻ con...

— Cô sắp sinh nở?

— Vâng, không ngay lúc này, nhưng tôi phải sửa soạn trước.

— Cô có gia đình không?

— Không.

Người nữ thư ký ghi nhận những lời khai của Josui.

— Cô có muốn giữ đứa bé không?

— Không, tôi có một mình, tôi không thể giữ nó được. Nàng đã tập luyện nói câu này và nói không chút khó khăn.

Ồ! Lennie, nàng dễ dàng, an ủi mãi tận trong đáy lòng! Nó mới yên tĩnh làm sao! Tưởng như nó nghe thấy những lời nàng nói.

— Tên tôi là cô Bray, - Người đàn bà nói dịu dàng. - Cô hãy cho tôi biết chút ít về cô có được không?

— Tôi có một mình. Tôi không có gì đáng kể.

— Cô có thể cho tôi biết tên ông thân sinh ra cô được không?

— Ông là người Mỹ da trắng. Tôi là người lai Mỹ - Nhật.

— Vậy cha đứa bé có chịu nhận một phần trách nhiệm của ông ta không?

— Tôi không muốn cho chàng biết.

Cô Bray phản đối:

—Ồ! Cô em thân mến, như vậy không tốt! Tôi có thể nói cho ông ta biết nếu cô muốn.

— Không, cảm ơn.

Giọng nói của Josui như không muốn người nghe đáp lại.

Cô Bray không nhẫn nại được nữa:

— Cô Sakai, như vậy thật khó nhận con cô. Việc thu nhận hầu như không thành vấn đề nữa. Không ai muốn nuôi một đứa con lai.

— Tôi biết, - Josui nhìn nhận thế, giọng nghẹn ngào.

Cô Bray thở dài:

— Thôi được! Để chúng tôi xem sao! Cô có thể trả một phần tiền được không?

— Vâng, tôi tưởng có thể được.

Josui hóa ra khờ khạo vì sự biến đổi này. Nàng không tự hỏi Lennie sẽ ra sao. Nàng hình dung một cô nhi viện, trẻ con chơi đùa trên cỏ dưới những cây lớn.

Cô Bray lại cầm bút chì và viết vài chữ.

— Tôi khuyên có nên lại một bệnh viện. Đây là địa chỉ. Cô hãy hỏi bác sĩ Steiner. Đó là một người đàn bà, một người tị nạn, rất hiền từ và dịu dàng. Chúng tôi sẽ đến bệnh viện tiếp nhận đứa bé. Tôi tưởng cô không nên trông thấy nó làm gì.

—Ồ! Có chứ! - Josui kêu lên, rất xúc động.

— Nếu cô quyết định xa rời đứa bé, tôi khuyên cô không nên nhìn mặt nó, - cô Bray nói và ngẩng đầu lên.

— Tôi muốn xem mặt nó.

Cô Bray nhún vai và nói tiếp:

— Có thể ngày nào sinh đẻ?

— Có lẽ tháng sáu.

— Địa chỉ cô?

Josui cho địa chỉ.

Cuộc tiếp xúc mà nàng rất e sợ, thế là kết thúc Lennie có thể ra chào đời, có người sẽ săn sóc nó. Josui đứng dậy.

— Xin cảm ơn cô. - nàng nói và nghiêng mình.

— Xin cô cứ tự tiện. - cô Bray lễ phép trao đổi.

Josui ngồi trong một công viên nhỏ để nghỉ ngơi. Nàng tự cấm mình không được nghĩ đến Allen. Bây giờ chàng biết là không bao giờ chàng trông gặp nàng nữa. Nàng không để lại một thứ gì, ngay cả một bức thư. Nàng giản dị ra đi, mang hết quần áo, đồ lặt vặt, chút ít nàng có. Có lẽ Allen sẽ trả lại căn nhà và trở về với bố mẹ. Riêng chỉ có Koberi biết địa chỉ của nàng, nhưng nàng cấm chàng không được lại thăm nàng.

Bác sĩ Steiner tò mò nhìn thiếu phụ Nhật xinh đẹp. Cô Bray báo tin cho bà là Josui sẽ tới và bà chờ đợi. Bà chưa biết một người Nhật nào.

— Vậy cô không có điều gì nói với tôi à? - Bác sĩ Steiner hỏi nàng một lần nữa.

— Không, - tôi xin bà, - tôi không lưu ý đến việc ấy.

Thấp và béo, bà bác sĩ hiểu rõ mình xấu xí. Bà không oán hận ai vì sự bất hành này, thu lãnh từ lâu. Giống một người thương cổ tạc đẽo thô sơ trong một tảng đá xám, làm sao bà có thể hy vọng lôi cuốn được con mắt của người đàn ông. Và ít nhất bà cũng được trời phú cho thông minh nên bà nhất tâm chuyên chú vào khoa học. Điều tiếc nhớ cuối cùng trong lòng bà biểu hiện bằng sự khiêm nhường và cảm phục trước sắc đẹp của con người. Vì vậy bà ngắm nghía mãi Josui.

Sau nhiều tuần thất vọng, Josui không còn thấy xúc động trước lời ca tụng hay xót thương. Nàng luôn luôn đau đớn vì một nỗi lạnh lùng về tinh thần. Bà bác sĩ thấy dưới tấm mền đắp lên người thiếu phụ bàn chân bàn tay nàng lạnh ngắt.

— Cô bé ơi, cô lạnh đấy! - Bà kêu lên. - Nhưng theo y tá, ngày hôm nay lại nóng.

— Tôi vẫn bị lạnh luôn.

— Cô duỗi chân tay ra, tôi không thăm bệnh được. Nàng cứng rắn như một tượng đá, mà thật ra nàng giống thế. Nàng không suy nghĩ, không cảm thông và xua đuổi hết tất cả những kỷ niệm lướt qua đầu óc nàng. Vậy mà về đêm, khi nàng không ngủ được, những kỷ niệm xa xưa lại trở về với nàng, như máu trào lên vết thương mở rộng. Cứ như vậy nàng lại bội phần đau đớn, không phải vì quá khứ, nhưng vì nàng nhủ thầm nàng sẽ không được trông thấy Lennie, không được sống với con, không được thấy con khôn lớn, không bao giờ được nghe con nói, không được vui hưởng nụ cười đầu tiên của con, không bao giờ được tắm cái thân hình nhỏ bé cựa quậy luôn.

Không bao giờ nàng biết con nàng nữa.

Sau nhiều giờ suy nghĩ, cuối cùng nàng chấp nhận lời khuyên bảo của cô Bray. Nếu nàng nhìn mặt con một lần, nàng sẽ không thể xa rời con nàng nữa. Nàng thật chán nản. Nỗi đau khổ của nàng vượt xa tất cả những nỗi đau khổ của đàn bà. Lòng nàng tan nát và tan nát, nàng tự trách lỗi lầm của nàng làm đau khổ đứa bé. Còn nhỏ bé như vậy, không có gì tự vệ, thơ ngây

dễ bị xâm hại... và nàng đã bỏ con. Nó sinh ra đời theo luật của tạo hóa, ái tình có thủ vai trò, Lennie từ bóng tối ra chào đời. Vì đó là một đứa trẻ vui vẻ. Josui cảm thấy như vậy. Sau một đêm khóc lóc, đứa hài nhi cựa quậy đánh thức nàng dậy, và nàng cảm thấy nó cười trong khi chờ đợi được giải phóng ra ngoài. Trong lúc đau khổ bội phần, nàng cảm thấy đau đớn đến cực độ, vì biết rằng không bao giờ nàng được nghe tiếng con cười đùa.

— Cô rất khỏe mạnh, - bà bác sĩ cam đoan với nàng. - Tất cả đều bình thường. Hàng tháng cô hãy lại đây. Mọi việc sẽ tốt đẹp.

— Xin cảm ơn bà. - Josui nói.

Nàng mặc áo, búi lại tóc và đi.

Nàng đi rồi, bà bác sĩ gọi đây nói cho cô Bray:

— Tôi đã khám thiếu phụ Nhật, - bà nói lớn giọng, tưởng rằng ở điện thoại phải nói như vậy. - Nàng thật kỳ dị, rất đẹp và khỏe mạnh. Thiếu phụ này chắc phải ở giới quý phái. Đứa trẻ sẽ đẹp, thông minh và rất khỏe mạnh. Trong danh sách của cô có ai biết lượng giá báu vật này không?

— Chà, nếu bà biết được! (Tiếng nói giọng mũi và khô khan của cô Bray có vẻ chán nản). Chúng tôi có 370 cặp vợ chồng phải thỏa mãn. Họ thúc giục chúng tôi để có những đứa trẻ theo yêu cầu của họ và tất cả lỗi lầm đều rơi vào đầu tôi vì tôi không thể cung cấp những đứa trẻ như sự mơ ước của họ. Này! Tôi bỏ một mỹ kim đánh cuộc với bà là không một cặp vợ chồng nào muốn nhận đứa bé này.

Bà bác sĩ đỏ mặt.

— À! Nền dân chủ của cô làm tôi nghĩ đến tên ác quỷ Hitler! Tôi chỉ có một phần tám máu Do Thái, nhưng với Hitler, tôi hoàn toàn là người Do Thái.

Cô Bray không trả lời.

—Ồ! Thế cô không trả lời à?

— Tôi còn suy nghĩ. Tôi không có một ý kiến nào. Phải giao đứa bé này cho cô nhi viện «Cực Tây».

— Trên thực tế, họ không còn một chỗ nào để nhận thêm một đứa bé.

— Như vậy, tôi biết làm thế nào?

— Điều đó liên hệ đến cô Bray - bà bác sĩ kêu lên. Về phần tôi, tôi sẵn sàng đón đứa bé lúc sinh đẻ, sống và khỏe mạnh. Đó là công việc của tôi.

Bà mặc ống nói bất ngờ và lấy tay áo lau trán. Sự tức giận bao giờ cũng làm bà Steiner toát mồ hôi và bà vẫn tự trách mình tính hay giận dữ. Với thân hình mập mạp, những cơn giận dữ này có thể nguy hiểm được. Nhưng điều ấy đối với bà không cần. Bà cũng chẳng còn mong sống lâu, ngay cả ở Mỹ.

Trước mặt người nữ y tá rụt rè, tiếng bà ta như tiếng sấm!

— Đến lượt sản phụ sau... mau lên!

— À! À! - Bà bác sĩ Steiner hoan hỉ nói.

Bà đón đứa bé bà chờ đợi, nó sinh ra chậm vài ngày, một đứa bé trai mũm mĩm, thật cân đối đến tận những nét nhỏ, bà hứng thú chờ đợi nó, nóng nảy nữa. Tất cả mùa xuân bà nghĩ về đứa bé, thoát đầu tự chế giễu mình, sau nhiệt thành nghĩ đến nó, một đứa bé không ai muốn nhận. Nó sẽ kỳ dị, đứa bé này: một kẻ phiêu lưu sinh ra, bất chấp cả những luật lệ và những sự cấm hờn, một đứa trẻ táo bạo, sáng tạo ra một thế giới mới.

— À! - Bà bác sĩ nhắc lại dịu dàng hơn, mắt bao trùm đứa bé.

Nó chưa biết nhìn, bà biết rõ, vậy mà như nó nhìn bà. Nó có cặp mắt đen lớn và một khuôn mặt nhỏ tươi vui.

— Một đứa bé trai. - Bà báo tin cho Josui được đánh thuốc mê và không nghe thấy bà nói. - Đừng mang đứa bé đi, bà ra lệnh cho người nữ y tá, ta muốn tự ta sẵn sàng đón nó.

Người nữ y tá quấn đứa nhỏ trong chiếc mền cũ sạch, và đặt nó trong một chiếc giường trống. Bà bác sĩ đứng gần giường và ngắm nghía Lennie. Thiếu phụ không nói nhiều, nhưng trước khi bị mê, nàng đẩy chiếc mặt nạ ê-te ra.

— Tôi dặn bà hai điều quan trọng, - nàng nói với bà bác sĩ giọng rõ ràng. - Tôi không muốn nhìn đứa bé. Tên nó phải là Lennie.

— Không có họ sao?

— Không.

Bị quặn đau, nàng quyết định đặt chiếc mặt nạ lên mặt nàng.

— Lennie, - bà bác sĩ thì thầm.

— Tên này được lắm. Đứa bé có khuôn mặt nhỏ, nhẵn và xanh xao, một thân hình nhỏ rất cân đối.

Nó nhìn bà, nóng lòng muốn đùa nghịch, hoặc ít nhất bà cũng tưởng tượng như thế. Nó làm bà ngạc nhiên hết sức vì những trẻ sơ sinh thường tiếp tục ngủ lâu. Nhưng Lennie thì không. Nó đã già dặn với đời. Một mỗi xúc động, một sự ham muốn nồng nhiệt rung động trong tấm lòng âu yếm của người đàn bà này không được tạo hóa ban ân. Chưa bao giờ bà được thấy rung động tình mẫu tử, có lẽ bà coi sự sinh đẻ là một địa hạt ngăn cấm, bà không bước chân tới được. Nhưng Lennie thật là độc nhất, khác hẳn những đứa trẻ khác. Quấn trong tấm drap trắng, hai tay nhỏ xíu nằm lại để dưới cằm, cặp mắt lớn và đen nhìn bà, nó như muốn đánh giá bà và nói: «Vậy bà cũng là một người phải không?».

Bà bác sĩ quay lại người sản phụ. Josui ngủ, duỗi thẳng, tưởng như nàng không bao giờ trở dậy nữa. Bà thấy nàng xanh xao và bắt mạch nàng. Mạch đập bình thường. Thuốc mê càng hiệu nghiệm khi thiếu phụ càng muốn được ngủ.

— Đưa nàng sang buồng khác, - bà nói. - Nàng không muốn nhìn mặt đứa bé.

Ngay chiều tối hôm ấy, trước khi về nhà, bà bác sĩ Steiner vào phòng các trẻ sơ sinh và tiến ngay đến nôi của Lennie. Nó ở kia, đứa bé vô song, nó ngủ bình thản, không có quắp, như số đông những trẻ sơ sinh khác, nhưng nó nằm duỗi dài, như muốn đo cái hình nhỏ bé của nó. Bà bác sĩ Steiner cầm cái bàn tay xinh xắn. Bà biết rằng những trẻ Á Châu không

nắm tay lại như những trẻ Tây phương. Những trẻ như vậy có lẽ sinh ra đời để chịu đựng số phận của chúng, được phủ thêm cho đức tính ngoan ngoãn của một dân tộc thật cổ xưa. Phương diện hữu hình đặc biệt còn tiêu biểu một điều xa lạ, một sức hấp dẫn đối với trí tưởng tượng, nhưng một ngày kia khi người ta quan tâm đến đời sống hơn là cái chết, trí thông minh của người ta sẽ thám hiểm cái địa hạt huyền bí này. Mắt vẫn chăm chú nhìn Lennie, bà bác sĩ bỗng nghĩ tới cảnh cô đơn của đứa trẻ. Sau những ngày ngắn ngủi ở bệnh viện, nó sẽ đi đâu?

Bà bác sĩ Steiner bỗng quay đi không nhìn đứa bé và trở về nhà theo lộ trình quen thuộc hàng ngày. Bà sống ở ngoại ô, trong một biệt thự xấu xí kiểu mới. Bà đã cố tìm một nhà gian để sinh sống, nhưng không được. Mặc dầu vụng về việc bếp núc, bà vẫn cần phải có một căn nhà riêng. Bà tra chìa khóa vào ổ, và như thói quen đẩy chìa khóa vào quá sâu. Bao giờ bà cũng dậy sớm để căn nhà được sạch sẽ khi bà đi, không có một vẻ đẹp nào đối với con mắt người khác, ngoài mắt bà. Trên bàn chồng chất sách. Bà bác sĩ vừa bận rộn vừa nói to tiếng Đức. Bà tắm và mặc một chiếc áo choàng cũ vải bông. Rồi bà sửa soạn buổi cơm tối một món canh đun nóng và những mẩu bánh cắt dày phết bơ.

Lầm bầm bà nói, bà tự hỏi có phải mình điên không? Bà cần gì đứa trẻ con? Bà biết làm thế nào để trả một người tâm phúc hiểu biết giá trị đứa bé kỳ dị này hầu sẵn sóc được nó? Bà ngồi xuống bàn và thận trọng rút hàm răng giả. Thoải mái, bà nhai bánh ngâm trong súp bằng lợi. Tất cả răng của bà đều rụng ở trại tập trung. Sau bữa cơm tối, bà rửa bát đĩa và ngồi trong chiếc ghế bành lớn bọc nhung đỏ đã phai màu. Bà mở một chiếc hộp, lấy một điếu xì gà và hút. Mặc dầu bề ngoài bình tĩnh, những ý nghĩ của bà quay cuồng trong đầu óc bà thật dữ dội.

Trong vòng mười phút, bà nhắc cần máy nói và đẩy điếu xì gà sang một khước miệng, bà nói:

— Bray, cô đây à?

Giọng nói mệt mỏi và xa xăm đáp:

— Thưa bác sĩ, vâng.

— Đứa bé đã sinh ngày hôm nay.

— Đứa bé nào?

— Bray, tôi xin cô, cô đừng có ngốc thế. Thiếu phụ Nhật xinh đẹp cô gửi đến tôi đó. Làm sao cô quên được? Bray, cô có nghe tôi nói không?

— Tôi nghe rõ bà hơn nếu bà đừng la như thế.

Bà bác sĩ Steiner hiểu rằng cô Bray bị mệt nhọc và dễ giận dữ.

— Làm thế nào mà cô không nghe được nếu tôi không nói to! Thật kỳ cục quá! (Bà nói to nữa.) Bray, tôi quyết định rồi, tôi giữ đứa bé này.

Bà chờ đợi kết quả của cái tin giật gân này, cô Bray im lặng.

— Bray, cô có nghe thấy tôi không?

— Vâng, tôi nghe rõ. Nhưng, theo nguyên tắc, chúng tôi không giao trẻ con những người đàn bà không có chồng.

Bác sĩ tức giận:

— Thế cô nhi viện có chồng không? Cô bảo tôi cô cho đứa bé vào một cô nhi viện. Nó sẽ bị bệnh đi tiêu chảy và chết. Mười đứa trẻ đã gặp trường hợp này năm nay. Tôi không muốn nó là trường hợp thứ mười một. Tôi sẽ nhận nó. Nếu có sự khó khăn, tôi xin chịu trách nhiệm.

Sau một ngày dài dặc, nóng oi ả, sau khi cật vấn nhiều sản phụ trẻ tuổi và cáu gắt, cô Bray thấy chán ngán tình yêu và những hậu quả của nó. Lúc này giá có một công việc nào cô cũng chẳng cần.

— Được lắm! - Cô kêu và thấy mệt quá sức.

Khi Josui thấy tờ giấy khai tử bỏ con, nàng ngật ngừng. Nàng hỏi cô Bray:

— Không ai nhận đứa bé hay sao?

— Hơn hết là cô không nên biết điều này, - cô Bray trả lời với giọng như không muốn đối đáp nữa.

Josui không nói gì. Bỗng giật mình, nàng cúi đầu và vội vã biên tên mình trên dòng ghi «người mẹ». Nước mắt trào lên mắt nàng và lóng lánh trên lông mi. Cô Bray cầm tờ giấy và thấm khô.

— Thế là xong. Nếu cô muốn biết tin tức đứa bé, cô có thể viết thư cho chúng tôi. Nếu có điều gì xảy ra, chúng tôi sẽ báo tin cô biết. Tôi khuyên cô nên quên nó đi.

— Xin cảm ơn cô, - Josui nói khẽ. - Xin chào cô.

— Xin chào cô.

Josui đi ra ngoài đường phố nắng chói chang. Nàng muốn được yên tĩnh, nhưng bà bác sĩ Steiner chờ đợi nàng để thăm lần chót. Nàng thấy có thể tin tưởng ở bà bác sĩ này, mặc dầu bà có vẻ kỳ cục, đầu tiên vì đó là một người đàn bà, và sau nữa, Josui thấy bà hiền lành tuy nóng nảy. Sau khi thăm lần cuối này, nàng sẽ viết thư cho Koberi để hẹn gặp gỡ. Lúc đó hai người sẽ quyết định xử sự thế nào.

Xanh xao và im lặng, nàng đi vào phòng giấy bác sĩ đang nóng lòng chờ đợi nàng, vì bà đã có quyết định rồi. Bà bác sĩ nói ngay:

— Đây, tôi nói để cô biết... (Bà nhìn Josui lại ngăm ngúa sắc đẹp mảnh mai của nàng.) Tôi muốn cô biết chuyện, nhưng xin cô đừng nói cho cô Bray rõ. Tôi không muốn có chuyện xích mích với người đàn bà dũng cảm nhưng đần ngu ấy.

Bà ngả người ra phía trước, hạ thấp giọng vẻ quan trọng:

— Đây, tôi giữ con của cô. Đó là một đứa bé kỳ dị. Nó gồm thu trong thân hình nhỏ bé của nó cả thế giới! (Bà bác sĩ giơ hai tay nắm làm một cử chỉ như bao quanh cả vũ trụ.) Tôi sẽ dạy dỗ nó trở thành một vĩ nhân. Điều đó sẽ dễ dàng vì nó đã chứa đựng một thứ gì cao cả. Vừa choáng mắt, vừa cảm động, Josui lắng nghe. Nàng cũng ngả người ra phía trước. Dưới những băng bó chặt, hai vú của nàng đau đớn, chan chứa một thứ sữa không có công dụng gì. Nàng nhiều sữa quá, theo cô nữ y tá ở bệnh viện, nàng có thể nuôi luôn ba đứa bé được.

— Vậy tôi có thể biết tin tức con tôi được, - nàng thở dài. - Tôi sẽ biết nó ở đâu.

— Cô có thể biết, - bà bác sĩ quả quyết - Cô có thể giữ nó trong một thời gian cũng được. Cô hãy đến căn nhà nhỏ của tôi và hãy sẵn sóc đứa trẻ.

—Ồ! Xin cảm ơn! (Tất cả những quyết định của Josui đều nhượng bộ trước một sự ham muốn mãnh liệt.) Tôi không thể ở lâu được, nhưng có thể một đêm...

— Xin cứ lại. Đây, chìa khóa. Cô hãy đến một mình. Tôi sẽ đem đứa bé về sau.

— Nhưng bà làm thế nào...

Josui nhìn chiếc bàn đầy giấy tờ.

— Tôi đã xếp đặt. Tôi có một bà láng giềng tốt, một bà già, nhưng không già lắm, con ba đều đi vắng. Bà sẽ trông nom đứa bé ban ngày. Các bà già thường yêu trẻ con lắm. Đến tuổi chúng ta, người ta hiểu rằng bọn con trẻ mang trong người chúng mỗi liên lạc giữa quá khứ và tương lai. Thôi, cô đi luôn bây giờ, và hãy sửa soạn đón tiếp đứa bé.

Josui cầm chiếc chìa khóa do cái bàn tay mập và vuông đưa cho nàng. Nàng cúi đầu xuống và đặt má lên bàn tay này một lúc, rồi nàng đi ra, không sao nói được lời nào. Như vậy, nàng sẽ bế con của nàng, con cả của Allen trong cánh tay nàng. Nàng có thể bế, tắm rửa và nuôi nấng con. Và trong khi đứa bé ngủ, nàng làm gì? Nàng khâu cho nó những quần áo nhỏ mà bà bác sĩ hiền từ và dễ giận dữ đã để dành cho nó khi lớn. Như vậy, con nàng sẽ biết mẹ nó yêu quý nó. Nàng vào một cửa hàng, mua những miếng dạ rẻ, màu hồng xanh, kim và lụa màu.

Cấp gói các đồ lặt vặt, nàng đi xe buýt về nhà có Lennie ở.

Bà bác sĩ Steiner về, bế Lennie. Bà đặt đứa bé vào chiếc nôi do Josui xếp đặt. Josui cởi khuy áo ngực và nhìn bà bác sĩ, vẻ van lơn.

— Cô bé đáng thương! - Bà bác sĩ nói, giọng thương xót. - Cố nhiên rồi, cô cứ tự nhiên. Ta sẽ làm tắt sữa khi nào cô muốn, hãy ẵm lấy con.

Chìm đắm trong nỗi hân hoan, Josui bế con trong cánh tay và ẵm mình trong phòng. Riêng với con, nàng nuôi nấng nó. Mắt chăm chăm nhìn cặp mắt trẻ thơ, nàng cảm thấy nỗi đau đớn của nàng tê tái, lên tới cực độ, tràn ngập cả tâm hồn nàng. Nàng khóc và nước mắt rơi xuống mặt Lennie. Nàng lau mặt con và không ngớt nhìn nó, rung động vì tình yêu thương.

Không mấy lúc no nê, thằng bé ngủ. Nàng đặt con vào nôi và chăm chú ngắm nghía khuôn mặt nhỏ bé, bàn tay và bàn chân con. Nàng nhận ra miệng nó giống miệng Allen, với cặp môi cong dịu dàng, nhưng cảm lại có vẻ cương quyết sửa đổi sự dịu dàng kia, đó là cái cằm của bác sĩ Sakai. Bàn tay đứa bé giống bàn tay mẹ. Còn hai vai vuông kia giống ai? Nàng trông cặp lông mi con: lông mi của một người đàn bà Mỹ, dài và cong, với đôi mắt phượng của người Á Đông. Cặp mắt tuyệt đẹp kia. Allen đã đi hưởng tổ tiên nào của chàng. Cặp lông mi giống lông mi của một người đàn bà Mỹ xinh đẹp nào mà Josui không thể bao giờ biết được.

Cứ như vậy khởi đầu cái tuần lễ kỳ thú, vì một tuần lễ qua đi hai người đàn bà mới có thể chia tay nhau được. Cuối cùng Josui kể câu chuyện ngắn về đời sống của Lennie. Vừa nói, nàng vừa nhớ lại những chi tiết đã lãng quên hoặc khi trước nàng không lưu ý đến.

— Khi lần đầu tiên chúng tôi gặp gỡ nhau dưới giàn hoàng hậu, cuối cùng khi chúng tôi... bà đã biết... hôn nhau.

— Không, tôi không biết. Không bao giờ tôi hôn một người đàn ông. Vậy việc gì xảy ra thế?

— Chúng tôi cảm thấy sự chuyển động nhẹ trong không khí, một làn gió thoảng, mặt dầu trời yên lặng và không có gió. Tưởng như có một sự hiện diện nào khác xen thêm vào sự hiện diện của chúng tôi. Bà tưởng như thế có thể được không?

— Không phải là không có thể được.

Ấm đứa bé trong lòng, chiếc váy căng thẳng trên hai đầu gối mập, bà bác sĩ Steiner muốn giải thích cho Josui rõ vì sao Lennie đối với bà tiêu biểu sự đặc thẳng của đức tin của bà.

— Nó đẹp quá, đứa bé này! Nó chứng minh lý thuyết của tôi sự tạp chủng có thể có những kết quả tuyệt vời. Tuyệt vời cô có rõ không, cô bé? Đó là một thẳng lợi.

Lennie ngủ trong nôi ban đêm, vì lúc đó hai người đàn bà cuối cùng phải ngừng nói. Ban ngày, từ cánh tay mẹ, Lennie chuyển sang cánh tay bà bác sĩ Steiner. Nó ngủ, người ta cũng mang từ phòng này sang phòng nọ, người ta đặt nó lên hai đầu gối, đầy đủ tiện nghi hoặc người ta hiến nó một vài đầu vú căng sữa mà tức thời nó ngoạm lấy ngay, hai người đàn bà bao phủ nó bằng tình yêu thương. Tất cả những kỷ niệm đầu tiên của nó, chôn giấu trong trí nhớ của nó, chỉ nói lên tình yêu thương, tình yêu thương lại tình yêu nữa. Đó là một đứa trẻ được chiều đãi nhất trên đời.

Ngày cuối tuần đến và Josui sửa soạn ra đi. Hạn kỳ đó, thoát đầu nàng e sợ mãi, lúc đến gần, nàng đỡ lo sợ hơn. Nàng không còn muốn đem Lennie ra khỏi nơi này. Ở đây nó được che chở. Tấm lòng quảng đại của người đàn bà này, thấu hiểu đời sống và cái chết, không yêu thương ai khác là toàn thể nhân loại và Lennie. Gần bà, nó được an toàn.

— Ở đây với tôi, cô bé, - bà bác sĩ đề nghị với Josui. - Cả ba chúng ta sẽ sống chung với nhau. Tôi kiếm cũng được khá.

Josui từ chối:

— Đứa bé không phải của riêng tôi. Nếu tôi ở lại, một ngày kia, nó sẽ hỏi về bố nó. Tôi sẽ không thể chịu đựng được và cũng không thể trả lời được. Xin cho tôi đi.

Để tắt sữa, theo những lời chỉ dẫn của bà bác sĩ. Rồi nàng sửa soạn rời ngôi nhà nàng. Ở San Francisco, Koberi chờ đợi nàng, lúc ấy nàng sẽ quyết định. Lòng nàng bình tĩnh, bình tĩnh vì tình yêu đã hết. Lúc đi, nàng ôm con trong lòng. Nó đi giày vải màu xanh và hồng thêu mấy con bướm, do

mẹ nó khâu. Nàng trao đứa bé cho bà bác sĩ Steiner, lùi lại một bước và cúi rạp xuống, theo kiểu Nhật.

— Xin cảm ơn, xin cảm ơn, bây giờ và suốt đời tôi và đời con tôi.

— Một ngày kia, xin mời cô lại.

Josui lại cúi người xuống nữa.

— Xin cảm ơn, - nàng nhắc lại, - xin cảm ơn. Nhưng nàng không muốn chính thức tỏ ý nghĩ của nàng: không bao giờ nàng trở lại nữa. Đứa bé nàng cho là cho hẳn. Giữa quá khứ và tương lai, nàng không muốn có dây liên lạc nữa.

Kobori đợi nàng ở ga San Francisco. Tàu đến đúng giờ. Josui lại đẹp và mảnh mai như xưa. Kobori cố hãm lại ý muốn định xô lại đón nàng. Chàng ước ao mỗi buồn tình ái của nàng đã tiêu tan, nhưng cần phải nương nhẹ những cơn bệnh mới khỏi. Thành thật, chàng muốn để Josui tự do từ chối chàng. Và nữa, chàng không thể hưởng một cách bình tĩnh sự đặc thẳng ngẫu nhiên, nếu chàng không nói cho Josui biết cái tin đăng trên các báo từ ngày hai người gặp gỡ nhau.

Chàng trật mũ và chìa tay, không muốn người ngoài để ý cách chào cúi rạp của người Nhật.

— Josui.

Nàng không trông thấy chàng. Nghe thấy gọi, nàng quay lại phía chàng.

— Kobori, anh đi đón em, thật quý hóa quá!

Hai người đi gần nhau, Kobori không thể không ngắm nghía Josui. Chàng thấy người nhẹ nhõm khi trông thấy má nàng đánh phấn hồng dịu. Nàng đã trưởng thành, nay nàng bình tĩnh từ tốn. Đối với con mắt Kobori, những đức tính này càng tăng vẻ đẹp của nàng.

Chàng gọi một chiếc tắc xi, mời nàng lên xe và ngồi gần nàng.

— Anh nghĩ ta có thể cùng ăn buổi sáng được, - chàng ngập ngừng nói.

— Hay lắm! - Josui đáp.

Chàng nói địa chỉ cho tài xế và ngồi lên đệm xe. Chàng không biết nói gì. Và cũng vì một lý do chính đáng, chàng không muốn hỏi han về đứa bé. Chàng không muốn biết nó sống chết hay số phận ra sao.

May mắn tiệm cao lâu không xa. Kobori trả tiền xe và thưởng người tài xế rất hậu hĩ. Chàng những muốn khoác tay Josui như người Mỹ chàng trông thấy, nhưng chàng rất nhút nhát. Chàng đưa nàng vào một tiệm cao lâu nhỏ nhưng sang trọng. Từ chỗ ngồi, người ta trông thấy vịnh nhỏ. Trên bàn có bày hoa thủy cúc màu tím lợt và cây mã tiên thảo màu vỏ cam của Kobori mua.

Chàng cố ngồi trên chiếc ghế quá nhỏ và cuối cùng bắt đầu thấy thoải mái và thích thú.

— À! Bây giờ em phải ăn các món anh đã gọi. Hình như đó là những món ăn đặc biệt nhất của tiệm này. Nó giống nhiều các món Á Đông nhưng có nhiều gia vị hơn.

— Em đói. - Josui nói. - Em thấy ăn ngon miệng từ ngày em không còn buồn rầu nữa.

Đó là một tin tốt lành: nàng không buồn nữa! Kobori mỉm cười. Rồi chàng lại nhớ một tin khác, mà chàng phải nói cho nàng biết.

— Còn phải đợi món tôm.

— Tôm là món ăn chắc phải nấu vào lúc cuối cùng.

— Chúng ta không vội, có phải không?

— Không, không có gì vội (chàng hăng giọng). Thật ra anh thấy chờ đợi lâu như vậy rất thích hợp. Anh có mấy tin báo cho em. Anh không rõ em cho là tốt lành không?

— Tin tức gì thế anh? - Nàng nhắc lại và nghĩ đến Allen.

— Tuần lễ trước, - Kobori bắt đầu nói, chăm chú để diễn tả được rõ ràng tình thế - anh được biết các vị thẩm phán California đã quyết định cho phép các cuộc hôn nhân giữa các người da trắng và người Nhật.

Chàng nhìn nàng, cặp mắt sắc xảo, như dò xét nàng.

— Điều đó có gì liên hệ đến em.

— Anh nghĩ em phải biết việc này vì nó có thể thay đổi tình thế. Nghĩa là em có thể, nếu em còn muốn, viết thư cho người Mỹ kia mà anh không muốn đọc tên. Bây giờ hai người được phép chung sống với nhau ở đây.

— Chúng em không thể sinh sống bất cứ ở nơi nào khác. Bây giờ không thể được nữa.

Kobori thấy lòng se lại:

— Em muốn nói rằng em không muốn sống với anh ta nữa phải không?

— Không phải vấn đề muốn hay không. Đó là một điều không thể thực hiện được nữa. (Giọng nói quả quyết của nàng có vẻ ngã lòng trong chốc lát.) Kobori anh có hiểu rằng, em không thể nhìn được nữa hay sao? Bây giờ luật lệ có làm gì? Cuối cùng em đã hiểu anh ta, không thể đủ cho cả một cuộc đời.

Như có những tiếng đập vào lồng ngực Kobori.

— Em không còn...

Nàng nói tiếp câu của chàng:

— Tình yêu đối với người Mỹ kia phải không? Điều đó không có quan trọng. Và nữa tình yêu không đủ. Người Mỹ có thể thỏa mãn với tình yêu được. Em thì không. Nay em hiểu rõ điều đó.

Chàng thở dài:

— Như vậy có nghĩa là em sẽ trở về Nhật hay sao?

Nàng trả lời không chút ngập ngừng:

— Vâng, anh Kobori ạ, như cha em.

Người hầu đến giữa lúc này, mang món tôm để trong một đĩa sứ đẹp. Y kiêu hãnh đặt đĩa tôm trước mặt Kobori và đưa cho chàng một bộ thìa

đĩa.

— Chắc ông muốn tự đưa thức ăn mời bà?

Kobori ngạc nhiên, cầm một cách vụng về bộ thìa đĩa và nhìn Josui vẻ thiếu não:

— Anh chưa làm việc này bao giờ.

— Anh đưa em! - Nàng nói và giơ tay. - Anh Kobori, cho em đĩa của anh để em xẻ thức ăn.

Chàng đưa chiếc đĩa, nhẹ nhõm hẳn người.

— Cảm ơn em, - Chàng nói nhỏ.

Nhìn nàng, chàng lấy làm mãi nguyện thấy nàng còn giữ chuỗi hạt ngọc Ấn Độ. Chàng nói âu yếm:

— Anh là chủ, nhưng em lại làm hết, giỏi hơn anh nhiều.

Nàng mỉm cười không đáp. Nàng cảm thấy tự nhiên hầu hạ con người to lớn và vụng về này. Công việc đó là công việc của nàng. Nàng nghĩ trong hết phần còn lại của đời nàng.

Ngày hôm đó, trời nóng bức trong thành phố nhỏ này ở Virginia. Hồi này vào giữa mùa hạ.

Mảnh dẻ trong chiếc áo mỏng màu xanh, sau khi yên nghỉ giấc trưa, bà Kennedy đi xuống cầu thang đánh si bóng. Bà ngừng lại trong hồ tắm. Bà tỉnh giấc vì tiếng nói và tiếng vỗ nước: đó là Cynthia và Allen. Bà giữ ý không nói với Allen về Cynthia, bà không buộc con phải theo ý bà, từ ngày chàng trở về, trong mùa Đông trước, vì mệt mỏi một cách lạ lùng, nên chàng thường bức tức luôn. Bà liền dẫn chàng đi Wison Bring trong một tháng, không cần vận gì chàng. Do ông Kennedy nói, bà biết thiếu phụ Nhật đã bỏ đi, không để lại một chữ nào. Allen thôi không làm công việc với tờ báo nữa và triệt hồi kế ước thuê căn nhà để về với cha mẹ chàng.

— Đó là điều hay hơn hết cả, - bà Kennedy nói với chồng và chỉ được đáp lại bằng sự yên lặng thường lệ.

Bà nấp sau cửa sổ để âu yếm nhìn đôi thanh niên nằm dài dưới gốc sung ở ngoài hiên. Bà thấy cả hai người đều đẹp. Bà buông tấm màn cửa và ngồi xuống. Từ tháng trước, bà hy vọng hàng ngày Allen đến báo bà:

— Thưa mẹ, ngày hôm nay Cynthia đã hứa hẹn...

Bà thận trọng tựa người vào lưng ghế để khỏi làm hư mớ tóc và nhắm mắt lại. Bà mỉm cười và chờ đợi.

Cynthia cọ đầu với chiếc khăn lớn màu xanh. Nằm ở phía dưới chân nàg, Allen hỏi nàg một câu vụn vặt:

— Có phải em lựa chiếc khăn màu xanh và em ưa thích màu này không, hay là em thấy chiếc khăn này hợp với em.

— Đi qua phòng tắm, em dù bắt chiếc khăn người ta ném cho, nhưng cũng có thể em lấy chiếc khăn này vì màu sắc của nó, có lẽ là một cử chỉ vô ý thức.

— Hoàn toàn biết rõ, như thường lệ, - Allen nói đùa.

— Có thể được.

Chàng chóng khuỷu tay lên.

— Chúng ta nói những điều điên rồ.

— Chẳng có gì thay đổi cả. Em còn nhớ khi anh khoảng lên mười, em thấy anh và cậu bé kỳ cục nhất.

— Nhưng hồi ấy, em yêu anh lắm phải không?

Nàng ngáp ngừng, thận trọng:

— Có lẽ, đôi khi.

Sự thận trọng này làm cho Allen bực tức.

— Cynthia, em hãy bỏ chiếc khăn khốn kiếp xuống, - chàng ra lệnh.

Bỗng ngả người ra, chàng nắm lấy gốc khăn và giựt khỏi tay nàng. Nàng giựt lại và hai người giăng co chiếc khăn.

— Lại một cử chỉ kỳ khôi của anh rồi! - Thiếu nữ kêu lên.

— Được! Nhưng hãy nghe anh, anh ngán thái độ của em đối với anh. Em hiểu rõ rằng anh muốn nói gì và em không để cho anh hết lời, - chàng nói và bỗng buông chiếc khăn ra.

Nàng ném chiếc khăn xuống đất.

— Được lắm! Anh nói đi cho xong chuyện.

Allen cảm thấy khó chịu một cách lờ mờ trước cặp mắt xanh sáng ngời, môi mím lại. Chàng có quá tự tin về sự đặc thẳng của mình không?

— Thôi, anh nói đi! - Nàng vật nài.

— Cố nhiên. (Bỗng chàng nói vẻ tức giận.) - Anh muốn em lấy anh. Em biết điều đó và em biết thế đã từ lâu.

— Được! Đây! Còn em, em không muốn lấy anh. Đã đến lúc anh phải biết điều này.

Nàng trả lời như ném vật gì vào đầu chàng, nhưng nàng thấy chàng nghe mà không hiểu.

— Anh không muốn chấp thuận lời đối đáp của em. - chàng nghiêm trang nói - Nếu em nghĩ đến Josui...

— Đúng rồi, chính em nghĩ đến nàng.

— Vô ích, vì thế là hết tất cả rồi. Coi như việc này chưa xảy ra... Anh tự hỏi không rõ tại sao anh lại mắc mưu vào được. Anh ở xa nhà lâu quá. Và em biết, Cynthia... Cuối cùng phải nói với em, dù em lãnh đạm với điều này, nghĩa là chưa bao giờ anh tiếp xúc với đàn bà Nhật như những bạn bè khác.

Chưa chắc nàng đã nghe chàng nói. Nàng bất động như một pho tượng.

— Em tưởng như biết tại sao Josui lại bỏ anh đi. Nàng sắp sinh nở.

— Không. Nàng không có nói với anh.

Cynthia như để ý đi đâu.

— Em không tin như thế, - nàng nói. - Theo ý em, nàng biết rằng mẹ anh không chịu nhận nàng, nàng cũng chẳng muốn giữ đứa bé làm gì.

— Thôi em đừng công kích mẹ anh nữa! - Chàng phản đối. - Bà không chịu trách nhiệm và em đã biết. Em biết luật lệ.

— Thật nói dóc! Anh tưởng như miền Virginia là tiểu bang duy nhất của nước ta!

— Chính nhà của anh ở đấy!

— Nói dóc quá! - Nàng nhắc lại và mắt nàng ướt đẫm giọt lệ.

Trông thấy nàng khóc, chàng đứng dậy, hai tay giơ ra.

— Cynthia, em thân mến...

Nàng lùi lại:

— Đừng đụng vào em! Em không thể chịu được.

Nàng cúi xuống, nhặt chiếc khăn xanh, chạy qua thảm cỏ về nhà nàng.

Chàng nhìn nàng đi, lòng chán nản nặng nề, tưởng như không bao giờ thấy như thế. Vũ trụ như sụp đổ. Chàng rời căn nhà ở New York, cách đây một tháng, trong một tình trạng thảm thương... một ý nghĩ duy nhất trong đầu óc đau đớn của chàng, kéo lê về nhà để hàn gắn vết thương: Cynthia! Cynthia chờ đợi chàng ở nhà. Chàng sẽ để một khoảng thời gian để tự thuyết phục chàng là thật sự chàng không thương yêu Josui và cuối cùng sẽ quên nàng. Sau đó, chàng lại sống cuộc đời bình thường.

Allen đi thong thả qua thảm cỏ và thấy mẹ chàng đứng trước cửa. Chàng muốn bỏ vút đi ngay cái tin ghê gớm kia.

— Thưa mẹ, con xin nói một lần chót và xin mẹ đừng nhắc lại chuyện này nữa: con có yêu cầu Cynthia lấy con và nàng từ chối.

— Allen, tại sao?

— Nàng không cho con biết lý do.

Thất vọng, bà nhìn người con lớn, rất đẹp trai và đoán nỗi đau khổ của chàng dưới cái bề ngoài hãnh diện.

— Con lại muốn tái đăng vào quân đội, thưa mẹ, - chàng nói giọng ngập ngừng.

— Ô! Con yêu của mẹ.

Vừa thốn thức, bà vừa giơ tay ra đón con, nhưng chàng quay đi và lên phòng riêng.

Bà bác sĩ Steiner, ngồi trên ghế, cầm một chiếc khăn lớn bằng bọt bễ trải trên đầu gối.

— Bây giờ nhắc nó lên, - bà Markey. Đặt nó lên đầu gối tôi.

Bà Markey ẵm Lennie ở trong bồn tắm ra và khẽ đặt nó vào lòng bà bác sĩ đang chờ đón nó. Thằng bé cố ngồi thẳng và mỉm cười với bà. Nó thường mỉm cười luôn với hai khuôn mặt quen thuộc. Nó chỉ kêu la khi một trong hai người đàn bà đáng yêu và vụng về này vô ý đâm chiếc kim vào nó, hoặc bắt nó chờ đợi bầu sữa, điều ít khi xảy ra. Cặp mắt lớn của nó giống trái hạnh đào, màu đen như nhung, hơi sụp xuống, với đôi lông mi kỳ dị, rất dài và cong, làm bà bác sĩ hết sức vui vẻ. Bà lau chùi đứa bé hết sức kỹ lưỡng.

— Nay, bà Markey, - bà nói giống như người diễn thuyết, - bà hãy lưu ý xem hai bàn tay Lennie. Ngón thứ nhất và ngón thứ tư duỗi thẳng, còn ngón tay cái, ngón thứ nhì và ngón thứ ba gập lại. Đó chính là điệu khiêu vũ ở Miến Điện và Thái Lan. Nghĩa là những người sáng tạo ra vũ điệu này tại các xứ Á Đông trông thấy ở những cử chỉ này của đứa bé sự biểu lộ đầu tiên của bàn tay loài người.

Bà Markey, một người đàn bà tầm thường cung kính nhìn hai bàn tay Lennie, những ngón tay này bay nhảy như chim muông, đứa bé hầu như khiêu vũ, với tất cả những lỗ đồng tiền ở má và những nụ cười, linh động như nước chảy và những tia nắng. Bà so sánh nó với thằng con cháu bà, nặng nề hơn, mà một trong những người ấy đã đến tuổi thành nhân để đi lính và chết, không ai biết tới, tại một đảo bao phủ bởi toàn rừng rậm. Khi bà khoe khoang Lennie với bạn láng giềng của bà, người ta trả lời:

— Làm sao bà có thể say mê một đứa trẻ Nhật được thế?

— Lennie không phải là Nhật, - bà Markey đáp. - Nó khác hẳn những đứa bé mà tôi biết.

Những người đàn bà chua ngoa lại nói về độc ác:

— Và phải nói rằng con trai bà lại bị người Nhật giết.

Lòng bà đau đớn nhớ đến Sam con trai, nhưng bà trả lời:

— Lennie không chịu trách nhiệm về những việc này.

Làm thế nào các bạn láng giềng ngu ngốc của bà có thể hiểu được những ý nghĩa thầm kín của bà.

Bỗng Lennie thay đổi vẻ mặt. Khuôn mặt thông minh của nó bỗng sa sầm xuống và có vẻ kinh ngạc. Nó nhìn bà bác sĩ Steiner như trách móc, tuy đã hiểu rằng bà là nhân vật chính trong đời nó. Miệng nó như bông hồng hé mở khẽ run run những giọt lệ lóng lánh trên lông mi mắt.

— Mau lên! - bà bác sĩ Steiner hoảng hốt. - Thằng bé đói rồi! Phải, phải, cục vàng của ta! Bàu sữa, bà Mackey!

Bà Markey chạy tìm bàu sữa, bà bác sĩ cẩn thận sờ bàu sữa nóng ấm ra sao. Bà quần chiếc tả cho Lennie và buộc chặt lại. Thằng bé không chịu đựng được khoảng thời gian ngắn ngủi này. Nó cử động mạnh chân tay mù mẫm.

— Đây! Đây! - Bà bác sĩ xin lỗi. - Để ta làm từ từ, ta biết làm. Đây, bàu sữa của con.

Nó giơ tay (quá sớm đối với tuổi nó, bà bác sĩ ghi nhận như vậy), bắm lấy bàu sữa và đút vào mồm, méo xệch đi vì nhăn nhó đói. Được cánh tay rắn chắc của bà bác sĩ nâng đỡ, nó bú sữa. Nguôi dụi, nó trầm ngâm nhìn khuôn mặt to lớn, hiền từ cúi xuống mặt nó. Bà bác sĩ vẫn tiếp tục nói:

— Tôi đã làm xong trách nhiệm ngày hôm qua, bà Markey.

— À, thật à! - bà Markey lẩm bẩm, vẻ không tán thành.

Bà thấy tàn ác và bất chính khi bắt một đứa bé nhỏ xíu và hoàn toàn như Lennie phải chịu sự trặc nghiệm.

— Phải, tất cả các cuộc trắc nghiệm, ngay cả trắc nghiệm thần kinh, - bà bác sĩ nói lớn giọng và oai nghiêm. - Hệ số thông minh của nó, tôi rất hài lòng nói để bà biết, cao hơn tất cả những mẫu trẻ đồng tuổi nó. Thật phi thường, nhất định phi thường.

— Tại sao bà lại gọi Lennie là một «mẫu trẻ»? - Bà Markey hỏi về khiêu khích.

Bà bác sĩ Steiner ngạc nhiên nhìn bà lảng giềng:

— Và tại sao không được?

— Danh từ đó làm cho thằng bé mất cá tính. Lennie không những là một mẫu trẻ, nhưng là tình yêu đắm thắm của những đứa bé, một đứa trẻ đáng yêu nhất.

Lennie nghe thấy bà Markey nói liếc nhìn bà. Bà già yêu thương đứa bé đến chảy nước mắt.

Bà bác sĩ cười:

— Markey, bà không yêu đứa bé này à!

Bà Markey lấy tay che hàm răng hư hỏng trước khi mỉm cười:

— Tôi tự hỏi tại sao tôi lại yêu nó nhiều thế, sau những đứa bé tôi biết và sau cả con tôi đã chết. Nhưng khi thằng bé Lennie nhìn tôi, lòng tôi lại thấy như tan nát.

Lennie đẩy bầu sữa ra, một ít sữa chảy xuống cằm nó, nó mỉm cười đẹp như thiên thần và chạy lại bà bác sĩ mập mạp, vẻ chăm chú. Bà sẽ nói thế nào?

Bà bác sĩ cúi đầu xuống khuôn mặt tươi vui. Bỗng bà nghĩ đến những xác nhỏ trẻ thơ chết đói, bị giết bằng lưỡi lê, chất lên thành đống, bị giết vì cha mẹ chúng là Do Thái, theo Thiên Chúa giáo hay theo kháng chiến, bị thù ghét sợ hãi và khinh bỉ. Bà hãi sợ, chỉ e Lennie nhìn thấy những kỷ niệm này trong cặp mắt bà. Thằng bé thật dễ xúc động! Khối óc của nó chứa đựng tất cả những báu vật trên đời. Bà nâng cao nó lên, đặt lên vai bà

và cảm thấy ở má bà những sợi tóc tơ mềm mại màu hung nâu. Bà đã trông thấy biết bao trẻ thơ chết nhưng đứa bé này, ba sẽ cứu sống.

— Thật mùa hoa nở! - bà khẽ nói, - mùa hoa nở đẹp quá.

Đặc thẳng, bà khẽ đưa đẩy người vừa dịu dàng vuốt lưng Lennie.

HẾT

• *Chú thích:*

— Bản tiếng Việt của dịch giả là Tokyo nhưng bản gốc tiếng Anh ghi là Kyoto, còn nhà quý tộc tên Kazuko. Nên mượn phép chỉnh lý cho đúng theo nguyên tác Anh ngữ.

— Josui là tiếng Nhật phát âm nhẹ và dứt khoát Dô`-Su-I

[1] Chanoyu: hoặc trà đạo, là thú tiêu khiển tao nhã đặc biệt của Nhật, bày tỏ nghệ thuật pha và uống matcha hay trà xanh xay thành bột.

[2] Từ đồng nghĩa với van nài, van vỉ, van xin.

[3] Kakemono là bức tranh cuộn treo vách

[4] Chất lân và là tên gọi khác của phốt pho.

[5] Trong nguyên tác là Madame Butterfly là tên một vở kịch nổi tiếng cùng tên có thể ám chỉ dựa theo nội dung vở kịch này. Dịch sang “Hồ điệp” trong Liêu trai chí dị để độc giả tiện theo dõi.

[6] Tên gọi cũ của nhiệt kế

[7] Loại mũ dành cho sĩ quan hải quân Hoa Kỳ (navy officer hat), có chóp như đầu chim chào mào.

[8] Từ cũ chỉ đáng ghét hoặc thô lỗ.

[9] Theo lễ nghi phong kiến (Nho giáo) khi chưa kết hôn, tránh gọi các từ thân mật chỉ cha, mẹ của người khác mà phải nói trại ra.

[10] Theo nguyên tác là “More than twelve hundred acres.” Nghĩa là hơn 200 mẫu đất Anh nên có thể là xấp xỉ 800,000 m² Còn ở đây không biết mẫu tính theo đơn vị nào.

[11] Tiếng Anh là holly berry, tiếp Pháp là Hẩu dùng để trang trí, trưng bày trong dịp lễ giáng sinh.

Table of Contents

CÀNH HOA E ẤP

LỜI TỰA

PHẦN MỘT

PHẦN HAI

PHẦN BA

PHẦN BỐN